

Supracoperta și coperta de *Petre Vulcănescu*

Desene din manuscrise

PS9.0/A76

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

4

16939

2008 - Prof. P. Tugui

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

FABULE

FABULA

Robul neputînd, pe vremuri, să crîcnească,
frînt în jug,
Fără ca să fie-n tîrguri spînzurat ori pus pe rug,
Totuș, fiindcă trebuința de-a cîrti e omenească,
Cuteza, ascuns în pilde, ticluit să se rostească.
Strecurată între durere, lege și fărădelege,
Pilda fiecare după mintea lui o înțelege,
Încît, mai întortochiată în urzeala ei oleacă,
Nu mai ațîța stăpînul și-ncepea și lui să-i placă.
De altfel, și chiar muștrarea ce i-o face înțeleptul
Vine mai frumos cîrmită decît otova,
de-a dreptul,
Și se cade și blestemul, pentru cît mai mult folos,
A fi spus și scris frumos.
Pildă, fabulă, zicală, snoavă, haz și ghicitoare
Au slujit să-l mai mîngîie omului de tot ce-l
doare,
Însă fabula-i o pildă-n care omul, cum o face,
Pune a vorbi pe față-n locul lui pe dobitoace.
Și cu toate că nu schimbă lesne răul arătat,
Povestind, de o cam dată cugetul îi e mpăcat.
Prefăcîndu-se pe sine-n fiară, oaie sau maimuță,
Nu-și mai iartă nici stăpînul, nici pe sine
nu se cruță.
Lupul, mielul, leul, mînzul, cîine, șoarece, pisoi
Stau în fabulă, de sfadă, ca la teatru, cîte doi.

Cel mai tare-l gîtuiește pe mai slabul, cel mai
des;
Cel puțin așa, pe timpuri, era tîlcul înțeles.

Puricînd letopiseții slovelor, din fir în păr,
Fabula e născocirea unui rob, într-adevăr.
Grec neștiutor de carte, zdrențuros, urît

și șchiop,
Se chema cu o poreclă și i se zicea Esop.
Bănuiala, în grecește, care-ncearcă să te prindă:
Că te vezi, după poreclă, în Esop ca în oglindă.
Dar pe cît era de slut,
Pe atît deșteptăciunea îl făcuse mai temut.
Vezi că mintea și gîndirea, fie veacul cît de prost,
Au avut întotdeauna, n lume, cît de cît un rost,
Căci ca pila, amîndouă rod și lanțurile grele,
Care se desfac pe-n cetul, slabe ca niște curele.
Cu o vorbă scăpărată, ca din bici, într-o scînteie,
Plăsmuirile lui repezi aveau toate cîte-o cheie.
El ajuns-o marfă vie și, din bîlci în bîlci,

vîndut
Ca un cal și ca o vită, o lua iar de la-nceput.
Cocoșat, pipernicitul era ieftin la cîntar.
Un cumpărător, o dată, îl pusese bucătar,
Că știind în slutul casei cîtă minte se ascunde,
A crezut că așa mai lesne, încurcîndu-l,

să-l înfunde.
Deci, îi porunci să aducă cei mai bun și dulce-n
lume,
Pregătind ospaț de prieteni într-o zi din an
anume.

El aduse limbi, din piață, numai limbi,
în coșuri pline.
Și mîncînd tot limbi mesenii, erau gata să leșine.

Cei mai dulce decît limba? zise robul.
Ea mîngîie,
Farmec dă și mulțumire, proslăvește și tămîie.
La alt praznic, nu știu care, la chemat stăpînul
iar.

Să-mi aduci acum, îi spuse, cei mai rău
și mai amar.
Și Esop tot limbi aduse, răspunzînd că, și suavă,
Nu se pomenește-n lume mai a dracului otravă.

Fabula de atunci încoace s-a lărgit
cu toate acestea,

Soră geamănă cu gluma, păcăleala și povestea,
Și o mai lărgim, cu voia cititorului, și noi,
Adunînd în cusătură cîteva alțiței noi.
Într-o fabulă dibace, adevărul, din belșug,
E țesut în frumusețea graiului, cu meșteșug.
Poate fi cînd poezie, cînd surîs, cînd pișcătură,
După cum se-ntoarce acul și izvoadele te fură,
Altădată-n căptușeală, pe furiș, dar azi pe față.

Fabula cu care-ncepem ține locul de prefață.

BĂȘICA DE SĂPUN

— «O să-ți povestesc din cer»,
Zise umbrela din cuier.
— «Eu aș vrea ceva să spun
Din azur», zise bășica de săpun.
— «Am și eu un cuvânt, —
Zise răzătoarea de ciubote, — despre pământ».
— «Despre lumină n-am isprăvit»,
Zise dintr-o cutie un chibrit.
— «Cînd o să vorbesc și eu, —
Zise tigrul de cîrpă, — tremură cerul
cu Dumnezeu».

— «Nu mă siliți, încă nu m-am vărsat»,
Zise paharul de apă, gol și crăpat.
— «Glasul mi-l voi ridica
Profetic», zise trîmbița de tinichea.
— «Sînt cu zăvor și cu cheie»,
Zise nasturele care se descheie.
— «Vîrful meu fulgeră și străpunge, —
Zise lancea de mucava, — unde-ajunge».

Toate aceste obiecte minunate
Uitaseră că sînt imitate.

ȘOIM ȘI FATĂ

Vulturul prigonit de vînt
Căta scăpare la pămînt,
Și fulgerul îl răsturnă-n fereastră.

Acolo înșira pe ață albastră
Mărgele, o domniță, ca-n povești.
— «Intră! îi zise. Șoimule, tu ești?
Te-am cunoscut de mult și te aștept,
Dar te loviși de turnul meu în piept.
Nu erai tu, pe sus, peste palate,
Rotindu-te-n singurătate,
Cînd te-am chemat din frumusețile pustii,
Și tu te afundai mai tare-n sihăstrie,
Viteaz în zbor, învierșunat în luptă
Cu negura neîntreruptă?
Semeț de slavă, slava te-ncovoiaie.
Ți-a frînt avîntul, te-a zvîrlit în ploaie.

Binevenit fii, șoimule, în casă.
O să te-mbrac în zale de mătășă
Și o să-ți pui brățări în ghiare,
Înele cu mărgăritare
Și pene mari de aur între pene.
Să te înnalți între stihii viclene,
Să tragi din nou hotar punctat cu stele,
Pajura mea, împărăției mele.

Decît să-mi toarcă mîtelemprejur
 Mîsar fi plăcut, fireşte, un vultûr.
 Ascultă, e mai cald aci cam pisc şi ceaţă,
 Vreau să se joace şoimul cu ghemul meu de aţă.
 Şi-ţi voi mai face un dar domnesc.
 Cu lanţ uşure ghiara-şi împletesc.
 O să te pui pe steaguri, pe bani şi pe peceţi
 Şi ai să-nveţi ce n-ai visat să-nveţi.
 Pe o parte împăratul, pe cealalta hultanul.
 Al doilea pe ţară. Ce vreau, vrea şi sultanul.

Îa vin' să vezi cum se trăieşte
 Adevărat şi bine păşăreşte.
 Pietruşii, mierle, granguri, ciocîrlii
 Se simt la larg în colivii.
 În curte, fericitele-orătenii,
 Le poţi vedea, sînt sumedenii.
 Privighetoarea cîntă mai frumos,
 Ochii de cînd c-un vîrf de ac i-am scos.
 Nu mai putea
 Cînta, aripa de-şi vedea.
 Cu ce mă laud însă sînt coconii
 Mei scumpi, cumînţi şi blînzi, claponii.
 Găină şi cocoş, cam pe din două,
 Ei sînt aproape-n stare să şi ouă.
 Nu turbură, nu strigă, nu cer nimic. În pace
 Şi-n ascultare, fraged, şi sufletul le tace.
 Vultûr ursuz, ia pildă şi-ţi înmoaie
 Pana de fier, ca lîna de agniţă şi oaie.

Ai dat ceva? Un zbor pierdut agale
 Între Tării şi stele, în spirale.
 Şi ca să te putem avea,
 Noi te-am făcut de bronz şi tinichea.

Nu ţi-a plăcut nici zahărul, nici cuşca,
 Şi-abia de te-am ajuns cu puşca.
 Nici preaslăvitul împărat
 Nu te-a putut avea neîmpăiat.
 De-acum al nostru eşti de viu.
 Şi-o să-ţi aleg şi-un nume. Nu vrei să-ţi zic
 scatiu? »

La pipăitul fetei, între dalii,
 Şoimu-şi lăsa, deschise evantalii,
 Aripile în mîinile gingăşe,
 Rămas ca un copil fără cămaşe.
 Îşi desluşa de voie bună
 Ghiara rănită de furtună.
 Încovoiaata unghie de fiară
 I se îndulci, muiată-n mir şi ceară,
 Şi s-a simţit intrînd într-altă fire,
 Blajină, de tămăduire.

— « Dar ce văd? zise fata deîmpărat,
 Carel văzuse numai în zbor şi legănat.—
 Stăpîn pe uragan şi peste vii şi morţi,
 Mă mir de ghebă, cum o porţi.
 Numai în zbor eşti învăţat
 Să nu fii strîmb şi cocoşat?
 Cum poţi să fii de zbor în stare
 Cu cîtămai movila în spinare?
 Nu măşteptam, spun drept, să fii atît
 Deîmpiedicat şi de urît.
 Ți-ai face şi-o mărturisire,
 Eu te-am văzut mai sprinten, mai subţire,
 Şi urmărind în slavă drumul tău
 Te-ai fi crezut mai falnic, mai flăcău.
 Mă uit mai bine. Gîndul mi se încurcă,
 Erai vultûr şi ai rămas o curcă.

Te-ai pune-n curte, dacă nemîncate
Ar mai rămîne curci adevărate ».

Dar adormind, domnița l-a uitat.
A doua zi nu l-a mai căutat,
Și nici a treia, nici a zecea zi
Gîndul domniței nu se mai trezi.

Vultûrul vede vînt și vrînd să zboare
Dă de tavan și cade pe covoare.

Cine te-a pus, domniță, s-o răsfeți,
Să-i dai făgăduiala altei vieți
Sălbateci și negrei zburătoare,
Dacă o uiți în turn, la închisoare?
Ea nu mai e, domniță, fiesți milă,
Nici pasăre de curte, nici acvilă.

FLAUTUL DESCÎNTAT

Argatul, auzind că-l cheamă,
S-a turburat, de bună seamă,
Și ce mira mai mult oierul
E că-l chema la curte chiar boierul.
Stăpînul, trîndăvind în slava lui,
Nici cînd nu se arătase și nicicui,
Și simbriaș la staule de-o viață,
El nu știa măcar cum e la față.

Gospodăria lui de prin Amiazamare
Se cîrmuia de sus, din depărtare,
Cu mori, cu turme, cu bucate.
Doar pe la cîștiuri, din cetate,
Trăgeau în sate, în raioane,
Încăpătoarele cerdace,
Carele năltaș (putini, boloboace,
Coșuri și papuri) încărcînd cu plin
Caș, miere, grîu, porumb și vin.

Sămînța brazdei grase, muncită strîns și crunt,
Din spicul cu mustață, zbîrlit, cu miez de unt,
Și sacii grei cu aur de mălai —
Plecau în coviltirile cu cai.

Portocalii, ştiuleţii mpletiţi cu boaba mare
 Ca nişte faguri de mărgăritare,
 Culeşi cu patru fote curate, de pănuşi,
 Leşeau din subsuoara cocenilor, păpuşi.
 Şi toate, vii, ogoare şi prisacă,
 Urneau din băătura uscată şi săracă,
 Şi se ducea puhoiul plăvanilor, agale,
 Ca satele, devale.

Ba oamenii puteau să creadă
 Că sînt purtaţi ca o cireadă,
 Nu mi mai aduc aminte şi am uitat cu cîte
 Gîrbace şi ce feluri de joarde şi de bîte.
 Căci între oameni şi stăpîni
 Era un gol zidit, ca la fîntîni,
 În care apa suie'n gol de-a gata,
 Tîrîte sus cu lanţul şi găleata.
 Izvorul nu se poate nici uita
 În ochii celuia ce bea,
 Nerăbdător ţîşnirea să i-o soarbă
 Cu gura lacomă şi oarbă.

Din pricină de ziduri şi de gol
 Şi pasărea lua calea de ocol.
 Poruncile peste moşie
 Veneau pe la isprăvnicie.
 Ispravniciei, pe lîngă ei,
 Aveau alţi mulţi isprăvniceii,
 Şi aceştia calfe, ucenici
 Mai mari, mai mijlocii, mai mici;
 Dar fiecare se mputernicise
 Cu un crîmpei din pravilele scrise,
 Şi fiecare şi ascundea la sîn
 Fărîma lui de petec de stăpîn.
 Trimise, spuse şi umblate,
 Poruncile ajungeau schimbate,

Şi tot mergînd din ins în ins
 Soseau pe dos, parcă nîtr'adins.

Stăpînul, năveai voie, ca pe moaşte,
 Nici de-a'l zări, necum de-a'l mai cunoaşte.
 În dreptul buzelor şi al feţii
 Făceau de strajă logofeţii,
 Şi dintre ei spătari, scutari,
 Păzeau fruntaşii cărturari.
 Stăpînul de ogoare şi de ape
 Era un bun al slugilor de aproape,
 Şi cînd voiai să-ţi vezi cîrmacii
 Tîrîseau nainte psalţii şi tîlmacii.
 Lai fi privit:
 Lai fi mînjit.
 Lai fi rugat:
 Lai fi spurcat.
 Cînd lacrima nu ştie de zăbavă,
 Oftatul nu e de ispravă,
 Necazul însă nu tîhneşte
 Şi nu-i pe boiereşte.
 Te-apucă, taci! şi taci dacă te doare,
 Că se deoache pofta de mîncare.
 Şi nu ştii ai, ca vai de capul tău,
 De nu-ţi era mai bine cînd îţi era mai rău,
 Nedumerit, ca vai de tine,
 De nu era mai rău cînd îţi era mai bine.

Porni cam pe la toacă...
 Mai mult decît să-l bată, ce putea să-i facă?
 O să-l omoare? o să moară.
 Nu moare doar un rob în tîlă oară.
 Ajunse, după ornic, pe la şase,
 Cînd soarele se uită printre case
 Şi cată înnapoi.
 Cu chivăre, la uşe, şi sulii, erau doi.

Porunca e poruncă. Lău lăsat,
 Ciobanul a intrat,
 Murdar de nădușeală și de praf.
 Lă dus din spate un vâtaf,
 Trăgându-și prin belșuguri de odoare,
 Ca vai de lume, bieteale picioare.
 Și nu putea să-și vie-n fire.
 Era ca o biserică și ca o mînăstire,
 Clădită parcă de Satana.
 Parcă-i simțea duhoarea și pulpana
 Foșnite prin unghere.
 O altfel de întocmire și putere
 Decît la stîna și la plug,
 Altfel de meșteșug
 I se vădeau argatului la curte.
 Lău mirosit cîini lungi cu labe scurte,
 Lău miorlăit pisicile, cu blană
 Molatică și nazuri de cucoană,
 Trîntite-n perini cît sofaua
 De-o lene tremurată ca damblaua.
 Umblînd în colivii să se atîrne
 Lău rîs și papagalii cu pliscurile cîrne.
 Un maimuțoi dădea-n căruță
 Un alt soi de maimuță,
 Iar un vultūr cît omul, subt zăvor,
 Smucea de o cătușă bătută pe picior.
 Săli mari în care timpul tînjea și adormise,
 Și cimitire-nchise.
 În lustrul pardoselii de lespezi reci, de ceață,
 Zăcea o licărire de cremene și ghiăță.
 Păreții, de la podină la grinzi,
 Unii dădeau într-alții cu oglinzi,
 Și împătrit de zece ori, în coadă,
 Veneai, în loc de unul, o grămadă.
 Și te sfîiai de sinești ca de niște
 Străini iviți în priveliște,
 Din ape sure, lungi ca niște strane.
 Avea și glasul umbrăntre icoane,

Dînd zvonuri pe șoptite din tăcere,
 Din încăperea-n încăpere.
 Ion, văzîndu-se o sută,
 A dat să strige:— « Doamne-ajută! »
 Și glasul lui, ca într-o pustie
 Stîrnită, s-a făcut o mie.
 Se răzgîndea și șovăia să calce
 Pe scoarțe și covoare cît o falce:
 Nu mai văzuse de cînd e, Ion,
 Odăi cît o pășune și preș de un pogon.
 În străni, cu papuri la spinare și șezut,
 I se părea că vede ce nu s-a mai văzut.
 Și ca o capră șchioapă, pe trei căi,
 Se împiedica de praguri și odăi.
 « Bine-o trăi boierul, își zise, și nu-i chip să
 Nu-l jinduiască omul. Dar mai bine lipsă. »
 — « Doamne! ofta ciobanul abătut,
 Mai rău tu nu m-ai fi bătut. »
 Și se sucea tiptil prin casă,
 Înfrișat că spaima îl apasă.
 Și îi venea să-mpungă-n zid, să mugă,
 Cătînd cu ochii ușe, ca să fugă.
 Că-și aducea mîhnit aminte
 De tihna lui de mai nainte
 Și încerca dintre comori să scape
 Ca din răsărul unei ape.
 — « Nici n-ai venit și vrei să pleci? » îi zise
 Stăpînul, care-l auzise.

— « Ce faci la curte? » l-a întrebat.
 — « Cioban sînt, sărut mîna, și argat. »
 — « Și cum ești poreclit? »
 — « Ion », răspunse prea smerit.
 — « Și ce simbrie ai? »
 — « Ițari, obiele și o chilă de mălai,
 Și un miel de Paște, cînd îs mulți, cucoane. »

— « Şezi còlea, lîngă mine, jos, Ioane, —
 Zise boierul, hotărît şi tare. —
 Mai am o întrebare:
 De unde ai învăţat să cînţi din flaut?
 Că de aia te am chemat, ca să te laud.
 Ba, te am chemat şi pentru altceva. . .
 Vezi casa asta? E a ta.
 Nu poţi rămîne fără parte,
 Argat şi slugă pîn' la moarte.
 Te am auzit cum cînţi şi mi place.
 Apropierte, vino mai încoace.
 Şi şezi aci, pe jilţul meu.
 E al tău, ţi am spus, fă ce zic eu.
 Stăi bine, ce te ghemuieşti?
 Tu nici nu ştii ce meşter eşti
 Şi ce cinstire ţi se mai cuvine
 Faţă de unul nensemnat, ca mine.
 Nu am o fată, că ţi aş da o ţie,
 Ca'n basme, o domniţă cu împărăţie.
 De aci nainte, vreme nouă,
 Vom face viaţa pe din două,
 Deşi prea bine înţeleg
 Că ţi se cade totul pe de a ntreg.
 Că ar trebui, cu adevărat,
 Tu să fii domn, şi eu argat.
 Flautul tău e flaut descîntat.
 Văzuşi de ce te am fost chemat?
 Ghiersul ţi e dulce, graiul ţi e ales
 Şi are tîlcuri bune, cu nţeles.
 Tu trebuie, de aci nainte,
 Să faci numai atîta: ghiersuri şi cuvinte.
 De o cam dată ţi dau din toate
 O legiuită, sfîntă jumătate.
 Întinde mîna, iasle:
 Nu s ale mele, 's ale tale.
 Ți ajunge? Nu măsor cu cotul
 Şi, dacă vrei, zisei că ți dau și totul. »

Ion își zise: « Doamne, cel din cer,
 De spaimă mi vine iar să zbier.
 Nu e aievea, ăsta i vis
 Și numai Duhul rău mi l-a trimis. »
 Că ntr adevăr, Ion argatul
 Îl deslușea'n boier pe Necuratul.
 — « Stăpîne, zise, nu mai știu:
 Sînt sănătos, sînt mort, sînt viu?
 Un lucru știu, că sînt năuc.
 Cînt și eu ca o cioară, ca un cuc,
 Și niciodată nu m'as fi gîndit
 Că fac ceva deosebit.
 Eu am crezut, să fie zicala mea iertată,
 Că flautul nu mi face o ceapă degerată.
 Îl cerc și eu, așa, ntr o doară,
 Și suflu'n el și acum cantîia oară.
 Berbecilor tăi, poate, le plăcuse
 Și babelor cu caiere pe fuse,
 Și asculta la flaut și un ied.
 De mi spui și dumneata încep să cred.
 Ia seama însă, doamne, voia bună
 Să nu ne dea de gol și de minciună.
 Am auzit odată că mai marii
 Se sărutau la chef cu lăutarii
 Și că treziți, a doua zi, de greață,
 Îi trimiteau la ștreanguri cu dis de dimineață.
 Ori, poate, neavînd boier în loc,
 Umbli cumva să ți bați de mine joc?
 Că n are rost să pui pe mine preț
 Și să mă faci din slugă cîntăreț.
 Lasă mă slugă, nu mă vreau stăpîn,
 Ca să mă țiiu de domni și să i îngîn,
 Să mi fie frică de le oi zice ba,
 De voi tăcea cînd ei m'or întreba.
 Că mă cam sperii de ntrebare
 Și nu prea intru'n voia lui cu fiecare
 Și n am la toată vorba nici răspuns.
 Am un stăpîn: nu mi este de ajuns? »

Cu ceialalți, mai mici ca dumneata,
 Îmi e mai lesne a mă descurca.
 Scăparea bacilor desculți
 E că nu vor stăpîni prea mulți.
 Dacă mă fac boier poate că-i bine;
 Nu te mai țin de rău, în gînd, pe tine.
 Ca să-ți ferești, Ioane, tu, gîtița, de ștreang,
 Dator ești tuturoră metanie și hang,
 Și poate că, dintr-una într-alta, niciodată,
 Așa e boieria, nu scapi față curată.
 Și facem, mi se pare, și tîrla de ocară,
 Stînd pe la ușe, ploconit la scară.
 Rînjit în silă, pînă la urechi,
 La musafirii tăi, și noi și vechi.
 Să casc de cască ei și, la sudalme,
 Să mă ridic și să le bat în palme
 Și să mă strîmb și să mă'nchin,
 Să zic la toate: „bine” și: „amin”.
 E greu să mă mai țuguie, să măscut,
 Că niciodată nu m'am prefăcut.
 Orice-aș mai fi, o să rămii ce-am fost,
 Ion, ciobanul de la oi, cel prost. »

— « A da'ndărăt nu se mai poate,
 Ți-am așezat și drepturile toate.
 Uite și cheile de la palat.
 L-am pregătit și așteaptă încuiat.
 Are odăi cu arme și podoabe,
 Fecioare dintre roabe,
 Uleiuri, mirodenii, te mîngîie
 Cu bun miros de rodii și tămîie.
 Desprins pletele, mai jos de șale,
 Așteaptă pipăitul degetelor tale.
 Leapădă straiile frumos,
 Dă chica și căciula jos,
 Și lasă-te în voia lor, la fete,
 Alt chip să-ți faci, palid, măi băiete.

E un palat, cum ai să-l vezi,
 Pe dinlăuntru cu grădini și cu livezi,
 Poteci de sticlă, ca atlazul,
 Leagă amurgul brazilor cu iazul,
 Și apa de mătase
 A mir și trandafir și ea miroase.
 Ioane, nu ești om de rînd,
 Și vreau de-acolo să te aud cîntînd. »

— « Bine, jupîne, zise, mă voi duce. »
 Și din opinci la creștet el și-a făcut o cruce.
 « Vezi, Doamne, — s'a'nchinat, — încalte,
 Nu m'ai ferit de treptele înalte. »
 Și zise'n sine: « Ai s'ajungi ciocoi.
 Cum ne mai înțelegem amîndoi?
 Între boieri și între vădane,
 Mai pot să-ți zic, eu, ție, mă, Ioane?
 Cînd te'ndrăgesc mai marii nu-i semn bun,
 Mai bine-mi da o pungă cu tutun
 Și un amnar ori un chibrit,
 Și-aș fi și eu mai mulțumit.
 Că domnii ăștia sau te duc în poală,
 Sau te alungă'n pielea goală. »

Cînd a intrat, aidoma s'a și'ntîmplat.
 Era o țară, nu era palat.
 « Prințul » Ion era de mult dorit,
 Dar straiile nu și le-a primenit.
 Femeilor ce l-au cuprins cu grabă
 Le-a spus: — « Duceți-vă, vedeți-vă de treabă ».

Pe robii'ncovoiți în temenele
 L-a slobozit de munci și cazne grele,
 Iar bucătarilor, care'ncepeau să frigă,
 Le zise: — « Mie dați-mi mămăligă.
 Voi să mîncăți bucatele, vînatul
 Și tot ce are mai gustos palatul.

Eu cu atît mă mulțumesc,
De felul meu sînt pustnic și postesc.
Deschideți mare poarta mea,
Să intre și să iasă cine vrea.
Toți oamenii în cămașe albă
Au dreptul la dreptate și la jalbă.»
El nu se-atinse nici de pat
Și s-a culcat încins și îmbrăcat,
Zgîrcit pe bită, frînt,
Lipit, ca rădăcina, de pămînt,
Și-și zise: « Spune gîndul, să-l ascult,
Că asta n-o să ție mult »,
Și mai străin de cînd trecu hotarul,
Și-aduse într-o seară și măgarul,
Și cîinii, în palatul mohorît,
Și oile, să-i ție de urît.

A stat cea stat acolo, cu hrisov,
Între răchiți și trestii, în ostrov.
Un timp de vreme, soarele
A luminat și-tunecat izvoarele,
Și luna și lua lin drumul prin zăvoaie
Culcată pe un nor, ca pe o oaie.
Chiar într-o noapte de furtună mare
Veni vătaful domnului călare.
— « Ai să te muți, Ioane, din conac,
Că flautele n-ai mai plac.
Are auzuri și urechi mai multe,
Și alte scule vrea să-asculte.
Dar lasă-ți flautul în cui,
Cu suflul el, că suflul e al lui. »

JUDECATA

Domnul a chemat odată
Arborii la judecată,
Ca să vadă ce rod are
De cu vară fiecare,
Că de cînd nu mai gustase
Roadele, se-nstrăinase.

— « Îți e de-a mai mare dragul,
De frumos și-nalt cei fagul.
Uriașule ce ești,
Spune nouă ce dorești. »

Cît e de fâlos și tare,
Fu jignit de întrebare
Și, uimit că-i cercetat,
S-a gîndit, s-a căutat. . .
Scoase dintr-o hîrtioară
Un crîmpei de cuișoară.
— « Ce nimic la ce zăplan! . . .
O să mai aștept un an.
Și de-o fi iar de pomană
Te voi face buruiănă. »

— « Dar stejarul? Să-și arate
Vîrfurile ncununate.

Ține cerurile în brațe,
Vrea de stele să se cațe
Lumea întreagă s-o cuprindă.
Rodul tău? »

— «Un sfîrc de ghindă. »

— « Mi se pare că gorunii
Sînt cam neamuri cu păunii. . .
Numai umbră în codrii mei
Și nici ea nu dă din ei.
Umbra n-are rădăcină
Și-i țărîină de lumină.
Se muncesc de-o veșnicie
Și-au rodit o gămălie. »

— « Unde-i bradul, că nu vine? »

— « Auzi și-i e rușine. »

Bradul iese înaintea
Drept, în sfîntele-i veștminte.

— « Atît faci, sfîntiața,
Mînătarci de mucava? »

— « Plopii astupă zorile
Și adună ciorile.
Nu știu salcîmii ce vor
A păzi cu ghimpii lor.
Salcea, păcatele mele,
Face moțuri și nuiiele.
Barem dudul face dude,
Ia, niște burice ude,
Dar dă schitului un pic
De miere și borangic. »

Folosind atunci prilejul,
Iată-l că sosi și vrejul,
Nechemat, cum a putut,
Și, tîrîș, a străbătut
Spinii, pirul, praful moale,
Cu dovleci de opt ocale.
— « Am adus niște urcioare.
Luați-misle din spinare.

De cînd mi le-am aninat
De grumaz, m-au deșelat.
Nu sînt, Doamne, prea puține
Și, cum vezi, îs toate pline.
Le-aduc, hăt! din Sucevița
Și n-am rupt nici cobilița. »

MÎHNIRI DE TÎNĂR CĂRTURAR

Cum să o las? Nici ea nu m-a lăsat
Pîn' la bacalaureat.
Și nici să mă gîndesc nu-mi vine.
Că toate clasele le-a preparat cu mine,
Teme grecești și versiuni latine.
Nu m-a făcut, sărmana domnișoară,
Cosmografia mai ușoară?
Nu m-a sucit urechile tot ea
Cînd nu-mi intra deloc în cap cîte ceva?

Dar, Doamne, i-ai dat voie să se nască,
Și ai făcut să o cunosc, să mă cunoască.
Tu i-ai permis să facă două doctorate,
Tu ai ținut-o în universitate,
Să-nvețe reguli și cuvinte.
De ce m-ai scos-o tocmai mie înaintea
Și cum,
Să mă frămînt așa de mult acum?

E galeșă, fărăndoială, simțitoare,
Sufletul ei mai dulce ca o floare,
E bună, și gingașă, și blajină,
Dar, Doamne, e cît o mașină.

O voce de portar, de ngrijitor,
Un pas, o claviculă, un picior,
Fără pereche, Doamne! Și ce gură!
Ce pipăit! Ce zîmbet! Ce căutătură!

Cînd m-a mărturisit, pe scară, tinerește,
Că suferă și mă iubește
Și că m-a așteptat
Să cresc,
M-am înfricoșat,
Tată ceresc!
Am simțit înțîia oară
Cum bate-o inimă de profesoară.

Are treizeci de ani mai mult ca mine,
Opt coți înălțime,
Dar în făptura ei ceva virginal.
Știe pe dinafară Iliada, în original,
Sonetele lui Petrarca,
Pe Goethe, pe Calderon de la Barca.

M-a spus cu glas de pitulice:
— « Să-mi zici Beatrice »
Și, ca un strănepot,
Am văzut că nu pot.
Eu îi zic domnișoară,
Și mă-nfioară
Să nu-i vorbesc cu sfială
La persoana a doua plurală.

Dacă mă mîngîie, mă doare.
Mîna îi e ca o răzătoare.
Nu-i o ființă, Doamne, ci un dulgher,
Deprins cu sculele de fier,

Cu bușteni, cu grinzi, cu răngi și rindele,
Vai de păcatele mele!

Mă contemplă languroasă
Și mă răsfață delicat cu șoapta cea mai groasă.
Doamne, cel ce faci firul de iarbă,
Numai mustăți nu are și barbă.
Ce să mă fac, Doamne, acuș?
Nu e fată de măritat, e un lăcătuș
Cu ochelarii, mari, pe nasul mic,
Calcă-n pantofi cu călcâie de gumă
Și merge rigidă, solemnă, ca un dric
Împiedicat în brumă.

Ce să-i spui Dascălului sentimental?
Că e un cal,
Ca un cal de cioclu,
Cu valtrap și binoclu?
Că miroase a pipă
N-ar fi nimic, Doamne, dar țipă!
Să-i spui că ar fi mai bine
Să-și depărteze nițeluș inima de mine?
Nu vreau să fiu bărbat de doică!
Să mă legene o troică,
Un camion, un car!
De-ar fi de două ori mai tânără, măcar!

S-a răstit la mine să o sărut
Și, Doamne, n-am putut.
Nici nu m-am priceput.
Și m-a bătut!

Cînd neîntîlnim, e ca o șiră de paie
Lîngă o copaie.

Mi-e frică, Doamne, șovăi în contraste,
Între fericire și năpaste,
Că domnișoara nu vrea să moară
Nici profesoară, nici domnișoară.

Fă ceva. Dă o muscă, dă o boală!
Sau fă-mă iar de școală.
Năpîrlește-mă, Doamne, de tuleie,
Fă-mă femeie
Sau fă-mă iar băiat.

Să mai dau un bacalaureat.

NATURĂ MOARTĂ

*Sufrageria nu ştiu să fi vorbit vreodată
În stihuri ori în proză—şi cred căm orice gen
Să le surprindă graiul, ar fi rămas mirată
Însăş urechea Domnului Jean de la Fontaine.*

Tacîmurilor, linguri, furculiţe şi cuţite,
Le-am auzit revolta pe şoptite
În spălătorul din bucătărie.
—« Noi nu slujim decît cu farfurie
Şi stăm numai atît la masă
Cît se dumică felul de mîncare grasă,
Şi repetăm o singură figură:
Din gură'n blid şi de la blid la gură.

În farfuria întinsă ori adîncă
Ajuţi boierii timpul cît mănîncă.
Tot rostul nostru e să stăm aproape
De mîna celor ce-au să se îndoape.

Din strălucita mea tovărăşie
Trec în lighean, de-a dreptul în leşie.
Icre, stacôji, sos franţuzesc
Totuna mi-s, că tot mă murdăresc,
Şi, tot trecînd prin pipăiri şi guri,
Nu mai cunosc mîncarea de lături.

N-aş vrea să-mi fac păreri, dar cînd ne-au luat,
Spuneau: „Sînt de argint curat“.

Dar adevăru-i numai pe cutie
Şi'n galantar, unde stă scris: « Argintărie ».
Nu te-ai întors în cîrpă niciodată,
Să-ţi vezi şi coada că ţi-a fost gravată?

CONSOLĂRI

S-au prins tovarăși buni cu rînduiala,
Hîrdăul, fedeleșul și găleata,
Vroind să nfrunte laolaltă nicovala,
Ciocanul, jarul, spada și săgeata.

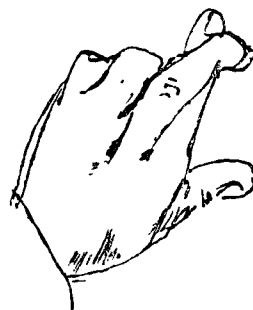
La drept vorbind, nu-i nici o trebuință.
Noi vom sili uneltele să stea.
Auzi tu, ce nesocotință,
Să faci oțel în loc de tinichea.

Materialele de cînte, eu te nvăț,
Să știi și tu, ca om, că la bătaie
Nu sînt acelea ce stau băț,
Dar celelalte, care se ncovoie.

Și sculele nevoilor de acum
Nu sînt acelea care mpung și nțeapă.
Capacitate trebui' și volum,
Ca să primească n ele și să ncapă.

Iată puțințele ce ți se cer.
Împacă-te cu dreapta chibzuială.
Cugetul tău să fie cu coadă și mîner,
Și visul tău să fie ca o oală.

Nu-i bine, oare, să te simți
Cu fundul lîngă gură, scumpă troacă?
La ce folos o za cu niște zimți
Și scînteierea lor de promoroacă?

DIDACTICĂ

Tocindu-ți plumbul pe hîrtie,
Încerci cuvîntul cum se scrie,
Și cumpănești silabă cu silabă.
Unai prea tare, alta e prea slabă.
Un cîntăreț, de pildă, dintr-o țară,
Înspăimîntat odinioară
De pana lui, știută drept măiastră,
S-a aruncat în haos pe fereastră.

Ești cărturar de stihuri și povești
Și tot le dregi și nu le nimerești.
Aș vrea să am un fel de știre
Cu ce fel te alegi de mulțumire.
O mulțumire ascunsă, gîndesc, ca un păcat
De care te simți parcă vinovat,
Nu îngîmfarea stearpă că mi-ai mai dat o dată
O copie de sute de alții repetată.
Te-au laudat, firește, cu tine ce-i de-o seamă
Sau cei mai slabi de inger sau chibzuți, de teamă.
Cînd fapta nu întrece o laudă, nu-ți pare
Că lauda-n linsoare aduce-a defăimare,
După cum și necazul, urzit într-o insultă,
Vădește adunată-n pizmaș otravă multă?
Vrei să faci aur dintr-un ban de plumb
Și un luceafăr dintr-un bumb.
Eu te citesc, amice, ș-aș vrea un plod mai nou
Să se străvadă-n zare prin felul tău de ou.

Lasă mai ouat și alții, tot moale și clocit.
Îl iei și fără coajă, cum e, și te-ai mînjit.
Cătînd fărîmele de poleială

Te-ntreb: nu te încearcă, spui drept,
nici oîndoială?

Nu ți se pare, ție, că prins în rotogol
Te-nnalți în jos și te-implinești în gol?
Că ești jucat de-o undă ce te-nneacă
Și de năluca apei, ca o nucă seacă?
Bogată chică, minte-n ea săracă.
Ești ca un nor, agale topit îndelungat,
Șovăitor cu sine mereu și destrămat.
Secunda hotărăște, înnalță și afundă.
Poți bizui tu prețul pe clipă și secundă?
Cuvinte! Ce temeieri ai pus și pe cuvinte,
Cînd unul te sughite și celălalt te minte?
Aspectul și silaba! cununa ta firavă
S-a adunat din cioburi și hîrburi, cu zăbavă.
Ești mîngîiat că-n miezuri și-n chipul dinafară
Cuvintele cu alte cuvinte se măsoară?
Că ceața-i judecată de ceață? că și-acum
Și mîine ții în palmă fuior un fir de fum?
Ce să aleg din tine, să fie bun păstrat?
Nimic nu stă de sine în sus, nerăzimat:
Se sprijină cuvîntul tîrîș, pe alt cuvînt,
Și ai și tu un petec de umbră pe pămînt,
Și nici măcar un petec întreg, căci nula-și lasă
Și umbra găunoasă.
Cearcănul vînat pune un stigmat
Ochilor tăi de biet halucinat.
Ești obosit de-o vană osteneală
Cătînd alt soi de pană și cerneală,
Ca să-nvelești cu licăriri de paie
Un ban de o lăscăie
Și să faci galben dintr-un firfiric.
Iată-ți-o viața: n-ai putut nimic.

Târîțe, rumegușuri și pulbere și zoană,
 Vre un zuluț din coadă cu copcă de zorzoană.
 Și din otravă în otravă,
 Ai adunat comoara ta de pleavă,
 Și cînepă tocată, silind să te ridici
 Cu două ajutoare, cu foarfec și lipici.
 În zorii zilei noaptea te deșeală.
 Ești istovit și mort de oboseală.
 Îți amorți și pana în mînă,
 Pe care ai tîrîțo prin ghimpi o săptămînă.
 În tine ține noaptea, dar vezi că în răsărit
 Catapeteasma zilei de aur s'a trezit,
 Și împrejurul tău, voioasă, munca.
 Sună cetatea și răsună lunca.
 Șesul arat se țese în covoare,
 Și în straie albe omul calcă pe ogoare,
 Și suie brazda pînă în cer,
 Unde veghează plopii mari de fier.
 Ești ostenit de silă, cărturare,
 Te chinuie o slovă, o întrebare,
 Și în loc să-ți dea odihnă, ți-a tulburat-o, dragă,
 Și ai mai pierdut o vreme și alt crîmpei de vlagă.
 Ridică-ți nasul din hîrțoage
 Și pune-ți Pegasul la iese între mîrțoage.
 Nemistuitul jar de soare
 Dă foc la vetre și cuptoare
 Și fulgeră pe pluguri și în zăbale,
 Pe apa frămîntată de roți, ca niște zale,
 A morilor, pornite să macine lumina
 Amestecată cu mălaiul și făina.
 Ascultă valea, satele, cocoșii.
 Sau deșteptat pe lanuri parcă și strămoșii
 Brăzdînd-o în lung, fișie cu fișie;
 Atîta lume albă și pe moșie.

Faurul face pentru cai și boi
 În săptămîna mare încălțăminte noi,
 Potcoava ciocănită s'a învîrtit ovală.
 Nauzi gemînd ciocanul, bătut pe nicovală?
 Se zbate fierul smuls din vîlvătaie,
 Se împotrivește, rabdă silit, dar se încovoie.
 Pe mii de nicovăi, în trîntă
 Fierul cu fier și focul se descîntă.
 Clocotul urcă în slăvi a jertfă sfîntă,
 Și sculele, cărbunii și tropotele cîntă,
 Pe cînd, în viața vastă, pe timpul tău decliv,
 Tu îngheți pe cîte o rimă și aștepți un adjectiv.

BALADA MAEȘTRILOR

În dăsagi, pe umăr, vărul meu Păcală
 Aducea-n târg ouă și smântînă-n oală.
 Numărînd la mînă cît e săptămîna,
 Cumpănea cu ouă brînză și smîntîna,
 Și pornea de joia și cu bulzi de caș,
 Să-i ajungă vineri marfa în oraș,
 Cînd, din casă-n casă, pentru fiecare
 Domn, avea vreo turtă și prin buzunare.
 Advocați și doftori și adeseori
 Cîntăreți și pictori, dascăli și actori.
 Dintr-un timp aude un cuvînt ciudat,
 Care fuse aproape greu de învățat.
 Cînd vorbeau pe scară-n uși ori pe ferestre,
 Domnii, mușteriii, își ziceau «maestre».
 Cîte cinci și zece de astfel de pedestri,
 Adunați la poartă, toți erau maeștri.
 «Ce-o mai fi și asta? se întreba Păcală,
 Că n-am auzit-o'n piață, nici la școală.
 Poate'n Capitală este și rămîne,
 Ca'n Găiești, cum fuse „neică” sau „jupîne”.»
 Dar văzu că vorba «maestre» stîrnește
 O înviorare, parcă-i franțuzește,
 Și la bătrînețe și la tinerețe.
 El, un an de zile puse să o nvețe.
 Cei chemați cu vorba care i se spune
 Înfloresc în sine-ndată. Ce minune?
 Cum le zici «maestre» în ce-aveai de spus,
 Gîtul li se nnață de trei ori mai sus,

Omul e mai ager, mai vioi, mai sprinten,
 Ca un roib agale, îndemnat de pinten.
 Și Păcală-i zise: «Vorba asta scurtă
 E ca mîngîierea porcului pe burtă.
 E cu farmec dulce și, din strîmb ori ciung,
 Simți că te lățește și te face lung.
 Insul se mîndrește, limba-i se deznoadă
 Și ia vînt și, vesel, dă-n nădragi din coadă.
 Măi ce bine-mi prinde!
 Am aflat și harul
 Să-mi pui în picioare bine și măgarul.
 Cum ajung acasă, văd eu cît îi este
 De fudul auzul, și-o să-l strig: Maestre!»

CUIUL

Într-o vreme, la nceput
Și într-un leat nemaștiut,
Care, nu pot să însemn,
Casele erau de lemn
Și ulucile de scînduri,
Ca și azi, întinse rînduri,
Puse strîmb și cap în cap
Și proptite cu proțap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri și pătule;
Și în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le adunai împrăstiate
Și ncepea din nou și iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăș doagele-n picioare
Și din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini.

Năzdrăvan, cum altul nui,
Un băiat al nimănui
Născoci, atunci, un cui.
Și la scos și arătat.
Cuiul nou o săptămînă
A umblat din mînă-n mînă.

A fost strîns și pipăit,
Pus pe limbă, mirosit,
Nici un om nu înțelege
Cuiul țeapăn cum să lege,
Fără funii și curele,
Scîndurile între ele.
Năzdrăvanul și golanul
Îl înfipse cu ciocanul.

Zice unul: — « Dragul meu,
Așa cui făceam și eu,
Poate chiar mai dichisit,
Însă, vezi, nu m'am gîndit ».

COMOARA

Un croitor zăcea bolnav
 Și aiurînd în pat, gîngăv,
 Parcă da să se ntelegea
 Că mpungînd o viață ntreagă
 Ar fi adunat comoară.
 Și pe cînd trăgea să moară,
 Avînd și patru feciori,
 Meșteri toți și buni croitori,
 La chemat și au sosit
 Să ia parte la sfîrșit.
 Dar trecînd într-alte zodii
 Le vorbea croitoru'n dodii,
 Și cuvîntul « despărțire »
 Ei l-au luat drept « împărțire »
 Și așteptau să se mpărțească
 Avuția părintească.

Întristați, binențeles,
 Nerăbdarea le da ghies.
 Tatăl, cînd o fi adunat,
 Pe furis, desi om bogat?
 Se ntrebau, puși pe cîrtit,
 Unul și altul ispitit.
 Îl știau sărac lipit.
 Navea barem prăvălie
 Și lucra pe datorie.

Locuise ntr-o chilie
 Toată viața cu ei toți,
 Ba avea și trei nepoți.
 Din ce s-o fi procopsit
 Fără pic de alt venit?
 Șterpelind de la croială,
 Din postav, din căptușeală
 Retezînd un cot mai lung
 Peste coții cîți ajung?
 Sau da bani pe amanet,
 Adunînd, încet încet?
 Va să zică, așadar,
 Mai era și cămătar,
 Și ei nici n-aveau habar.
 Cîntea lui în meserie
 Era, deci, fățarnicie.

Zeci sau sutele de mii,
 Împărțite ntre copii,
 Se ivea, tulburătoare,
 Și o altă întrebare:
 Ce-o să aibă cel mai mare?
 Ce-o să aibă cel mai mic,
 Cam firăv și cam pitic?
 Ce-or să aibă, din copii,
 Și ceilalți doi mijlocii?
 Unul și altul, scunzi, înnați,
 Rîvnind partea celorlalți,
 Findcă banii adunați
 Bagă vrajba între frați
 Și, vorba săracului:
 « Banu-i ochiul dracului »,
 Pe averea adunată
 Erau gata să se bată.

Ei visau moșii și case
 Și vroiau să se și lase
 De croit și de cusut,
 Să dea bani cu împrumut,
 Să trăiască din dobîndă,
 Și să cumpere și vîndă,
 Fiecare buzunar
 Ajungînd milionar.

Tinerii moștenitori
 Au și plîns de vreo trei ori,
 Bucuroși în sinea lor
 Ca orice moștenitor.
 Strînși grămadă lîngă pat:
 — « Iată de ce v-am chemat, —
 Zise tatăl, mai trezit,
 Slăbănog și chinuit, —
 Mie ceasul mi-a venit.
 M-am gîndit înțîia oară
 Să vă las și o comoară,
 Soră bună cu belșugul,
 Cum v-am dat și meșteșugul.
 Moștenirea-i o povață:
 Nu uitați nicicînd în viață
 Nodul să-l faceți la ață. »

VOLUMUL ȘI CRÎMPEIUL

O carte proastă, dar legată'n piele,
 Cu aur pe cotoare și cu stele,
 Luxoasă, lustruită și bogată,
 Stă'n raft ca o cucoană bosumflată
 La teatru — care se prefăce
 Că piesa lăudată îi displace.
 E singură'ntr-o lojă și-i e cald.
 Poartă'n urechi cerceii de smarald,
 Brățări pe brațe și, la gît,
 Mărgăritare — și i s-a urît.
 O plictisesc ansamblul și detaliul
 Și-i face vînt la piept cu evantaliul.
 E decoltată pînă'n toate celea
 Și, ca și cartea groasă, și-arată toată pielea.
 Din raftul de alături, subțirea cărțulie
 Se-ntreabă cu sfială, din palidă-i hîrtie,
 Dacă-nțelesul cărții și scrisul se măsoară
 Cu luxul și grosimea'n cotor de dinafară.
 Ea-i descusută, foile îi ies,
 De-abia se descifrează de jerpelitate.
 Se vede cît de colo c-a fost și-i o ispită
 Prin cîte mîini trecuse, citită, răsцитă,
 Pe cînd vecinul mîndru, de drept aristocrat,
 Stă'n raft, ca'ntr-o vitrină pantoful nencălțat.

Broșura se smerește și întreabă:

— «Cucoană, ești o carte a unui om detreabă,

Dar cum se face, voi

Să știu, de ce atâtea foi,

Atâtea pagini, poate că o mie?

De ce citămai teancul de hîrtie?

Mă ar fi, mărturisesc, rușine

Să am atîta hoit pe mine.

Te ai revărsat și curgi ca un potop.

Cerneala dumitale nu are fund și dop?

Condeiul, cînd e ager și nu minte,

Un gînd îl spune-n cîteva cuvinte.

Ți-e mătură condeiul și mîna cît copita,

De te lățești atîta și cu nemiluita?

Probabil, autorul se bucură, nu glumă,

Că a frecat fărîma să dea atîta spumă

Și că și-a scris-o, cartea, cu săpun.

Nu-i vorbă, pămătuful pare bun

Și pe bărbie alunecă mai bine.

În scris, nefericirea-i clăbucul că nu ține.»

ACUL ȘI AȚA

Nenea Acul, țața Ața

Își pierdură dimineața

Pe un cot

De postav sau șeviot.

Nu prea știu porecla lor,

Pentru că nu sînt croitor.

Acul zise: — «Ce ai azi

De te încurci mereu și cazi?

Cînd te rupi și cînd te nnozi

La un fir cu două cozi.»

Ața zise: — «Tu mi-o spui,

Cînd mă duci așa, haihui?

Ia mai bine ține-ți gura

Și fă drept împunsătura.

Văd că lucrul nu ți-e drag,

Coși de-o zi la un nădrag

Și nu te-am văzut în stare

Să pui niște buzunare.

Te ai întors de-atîtea ori

De la bumbi la cheotori,

Și cu toate că ți-am spus

Că-i pui strîmb, mai jos, mai sus,

Ca un încăpățînat

Tu nici nu m-ai ascultat.

Și clientul și patronul
Au văzut că pantalonul
Încercat a treia oară
Tot îl roade
Și n-ai vine cumsecade.
Ia nu te mai îngîmfa,
Luaste-ar naiba să te ia.
Cine treaba nu știe
Ia o altă meserie. »

Zise Acul: — « Stai nițel.
Cîrpa-nfruntă pe oțel?
Te-am simțit de-o vreme, Ață,
Că ajungi cam îndrăzneță.
Altă treabă nu mai ai,
De te ții de mine scai?
Nu mai pot să fac un pas,
Că-mi dai una peste nas.
Numai să nu-ți pară rău.
Fii, mă rog, de capul tău.
Nu-i destulă o rușine,
Ca un maț cîtîrni de mine?
Mult o să te mai rabd și car?
Parcă ți-aș fi fost măgar.
Nu vezi c-ai îmbătrînit?
Cicăleala te-a băbit
Și, din neagră, ai albit.
Tu ești ce fuseși: Ață?
Îți dă, uite, și mustața.
Cînd m-am însurat cu tine
Nu te săturai de bine.
Ai uitat, de cînd te-am luat
De pe ghem, că ți-s bărbat? »

— « Uite cine mă învață!
Îi răspunse țafa Ață.

Un sfrijit, un găunos,
Încrezut bărbat frumos.
Uită și el că, la zor,
L-am primit, de milă, chior.
De m-aș lua după sudalme,
L-aș cîrpi și două palme. »

La această sindrofie
A sărit dintr-o cutie
Acul bont cu gămălie,
Care nu se prea pricepe
Cît și celălalt să-nțepe.
Unde-l pui acolo șade,
Că e tare cumsecade.
Și s-a mai vîrît să fie
Și o copcă mărturie.
Și un nasture, tiptil,
De cămașe de copil.
Mai pîndea și-un crocodil
Cu gingiile căscate
Pînă pe la jumătate,
Gros în fălci și ascuțit:
Foarfecele de croit.

Dar cînd fuse — de o dată —
Cearta mai întăritată,
A intrat, cum s-a făcut,
O mașină de cusut.

SCÎNDURA

Un om umbla să bage în casă
O scîndură de brad, cam noduroasă.
Nu-i vorba că avea noduri, dar tocmai

ca să ajungă,

El scîndura aleasă și-o alesese lungă.
De șase coți ori șapte, de printre hodoroage,
Se pregătea pe ușa odăii lui să o bage,
Și chibzuind cum face de isprăvit căratul,
Ș-a repezit pe ușa cu o scîndură de-a latul.
Dar se lovi în părete, parcă-l împinse dracul,
De se știrbi la gură, căzînd de-a berbeleacul.
Întîi nu prea-nțelese și n-avea ce să spuie
Și pipăindu-și fruntea dădu și de cucuie.
Sculîndu-se, mai stete, se mai gîndi și, iată,
Ș-a luminat la minte dintr-o dată:

— «Nu vrei să-ncapi pe ușa? O să te bag
pe geam,
Cum ne fusese vorba dintîi, cînd mă gîndeam.
Și ca să fiu mai sigur că poți intra, așteaptă,
O să te mut din stînga, acum, în partea
dreaptă.»

Într-adevăr, schimbată, cu capetele-ntoarse,
Se repezi mai tare și capul și-l și sparse.
A doua izbitură de zid l-a schilodit
Și a ieșit din lupta cu scîndura, borșit.
— «Ptiu! — înjura săracul, — mi-a scos din șold
piciorul!

Stai, că mă pun pe tine cu toporul.»

Dar își aduse aminte că n-avea dușumele
Și că avea nevoie de blăni, nu de surcele.

Cu scîndura în brațe, întîi nu te gîndiși
Că trebuia să intre pe dungă și pieziș;
Al doilea, crezuseși că-ntoarsă, bunăoară,
O scîndură se face, Păcală, mai ușoară.

PUTINA CU CLEI

Cum se făcuse, cum nu,
 Din putina cu cocă el arăta cu pumnul,
 Ameninșind, ca prostul și anapoda pe cei
 Ce se uitau cum iese și intră iar în clei.
 Căzuse în coca moale
 Și nu putea din mizga adîncă să se scoale.
 Cum își scotea un cap,
 Aluneca pe doagă la fund, îndată, în pap.
 Venea la suprafață
 Și dispărea degrabă. Muncește, se agață,
 Și se silește în van,
 Mînjit de lipiciosul săpun și suliman.
 De milă, niște prieteni, din zmîrcurile grase,
 L-au scos de pînă afară, cînd tocmai se născuse.
 În putina cu clei,
 El amintea, căzutul, pe unii dintr-acei
 Doți oratori semeți,
 Prinși între substantive și verbe, ca în scaieți,
 Dativul, imperfectul,
 Care nu pot să scoată dintr-un discurs subiectul.
 Apare o secundă
 Și îndată cu discursul obiectul se scufundă.
 Căscări de ochi, mișcări din subsuori,
 Și pauze năjuită prea mult pe oratori
 S'ajungă la sfîrșit,
 Într-un auditoriu tăcut și ncremenit.
 Limbutului îi vine
 Să fugă, să se ascundă, să leșine.

În proză, în poezie,
 Un dascăl dădea lecții de chipul cum se scrie.
 Însă savantul, dacă
 Se pricepea la multe, năflase ce să facă,
 Vorbînd, cu *că* și *ca*,
 Pe care toată vremea și alături le ciocnea
 De-a dreptul și de-aîndoase:
 Încît, în așteptarea concluziei frumoase,
 Din lecția învățată
 Se alegeau studenții la nas cu o găleată,
 Și multe generații din ea au mirosit.
 Și cînd scria o carte, din capăt la sfîrșit,
 Ideea, așa-zisă,
 Îi lua un teanc de coale și rămînea nescrisă.
 Și cinci să fi avut,
 Le isprăvea pe toate nainte de nceput.

De asemenea spurcate, stilistice belele,
 Nu-i vine nimănuia curajul să se spele.

DIHANIA

Era un porc, și-o spui și dumitale,
De patru sute cincizeci de ocale,
Greu cât un bivol, mare cât o vacă,
Scos la vedere într-o baracă,
Să-l știe lumea, să se mire.
Mult mai presus de orice nchipuire,
Nu mai putea nici să se miște.
O nemaipomenită privesc.
Avea și un nume, scris pe-o tablă, care
Îi arăta și titlurile rare.
Nu le țin minte, dar înfricoșat,
Intrînd în încăperea lui, l-am salutat.
Oricum, intram la un aristocrat.
— «Pe ce-l cunoști?» m-a întrebat sfios,
Un om de rînd.
— «Pe ce? Păi, pe miros.
Boierii aștia și-n ce dau afară
Au un parfum de miere și de ceară.
Dar uită-te mai bine, ce păcat
Că nu e prinț în scaun sau barem deputat!
Știi ce măreț avar fi o adunare
Cu asta la tribună, în picioare,
Cînd și aci, pe resturi bălegate,
E plin de-așa solemnă majestate?»

Zi de obor, oriunde te întorci,
Un tîrg întreg de porci, cu mii de porci;

Unii grămezi și alții, unul, doi,
Purtați cu ștreang de laba dinapoi.
Vîrindu-și unul capul prin ostrețe
Și speriat de gușile mărețe
Ce spînzurau ca niște geamantane,
— «Ce-o fi cu asta, frate meu Ioane, —
Întreabă porcul, cu o grăire blîndă,
Pe cel ce îl tîra prin tîrg să-l vîndă,
Că-n zilele de marți și vineri
Se pomeneau grăind și porcii tineri. —
Dihanie ca asta n-am văzut,
Cît un morman, din cap pînă-n șezut,
Și-o burtă, Doamne! nu știi ce să zici.
Ce namilă, cumetre, de stîrv și de șorici!»

Pe un părete al odăii lui,
Erau bătute-n cui
Medalii, decorații și certificate.
Porcul fusese o celebritate.

Răspunse omul ce-l purta de sfoară:
— «E cel mai mare porc din țară,
Dar tot un porc; atîta doară
Că a mîncat de mii de ori mai gras
Decît purceaua de Ispas,
Mîncarea ta, mîncarea mea și-a tuturor
Ca să se-ngrășe domnul Rîmător,
Că legea lui e să se umfle el
Și din răbdarea omului mișel.
Dacă-i băgat de seamă, încinsă peste burtă,
Are și un soi de spadă scurtă
În teacă de sidex bătut în piele
Și presărată-n lung cu peruzele,
El are gîceamite rînză,
Ca să prefacă totul în osînză.

Pe cînd tu morfoleşti coceni şi n'ai ce face,
El a băgat în el copăi şi troace,
Căldări, cazane şi hîrdaie.
Tu, mulţumeşte-te cu paie.
Tu, rîmă'n zmîrc şi scurmă,
Că el se'ndoapă cît o turmă.
Fii fericit şi nu mai tot ofta
Cînd creşte el din mămăliga mea şi-a ta. »

BIBLIOTECA

Un samsar, odinioară,
De prin Ţara Romînească,
Învăţat voind să pară,
Nu ştia nici să citească.
Dar era samsar avut
Şi da bani cu împrumut.

Să se apuce să înveţe,
Cum ar face orişicine,
Chiar tîrziu la bătrîneţe,
Îi părea că-i de ruşine.
Faima trebuia păstrată,
Şi s-ar pierde dintr-o dată.

Avuţia-i duse vestea
Peste ţară şi departe,
Şi prinsese şi povestea
Că era burduf de carte.
Mai putea juca un rol
Dacă s-ar fi dat de gol?

Ca ţăranul din zicale,
Luase şi el ochelari,
Socotind că pe parale
Les şi proştii cărturari.

Dar degeaba și i-a pus
Cînd mai jos și cînd mai sus.

El credea că banii lui
Pot orice și dau și minte,
Că și slavă orișicui
Pune banul înaintea.
Și se bucura, fudul,
Că strînsese dindestul.

Vorbă dulce, voce blîndă,
Surîzînd cînd împrumută,
El da banii cu dobîndă,
Mulțumit cu suta-n sută.
Nu pe an, că nu e bună,
Suta lui era pe lună.

Numai de iscălitură
Se ferea ca de deochi,
Răspunzînd la ncurcătură
Că era beteag de ochi.
Unai să numeri hîrtii,
Și alta este să le scrii.

În oraș, văzînd prin case
Două, trei biblioteci,
Lustruite și frumoase,
Cu sculpturi și bronzuri, deci
Se căia întotdeauna
Că nu are și el una.

Supărat, s-a chibzuit
Cum s-o aibă, așadar,
Și se hotărî în sfîrșit
Să-și aducă un tîmplar,
Și a dat de la nceput
Peste unul priceput.

Îl tocmi să-i scoată ndată
Din rîndea și dălți, frumos,
O bibliotecă lată
De mahon cu abanos
Și sidef, cum alta nu e,
Și cu chei, să se șincaie.

— « Să mi-o faci cît un părete, —
Zise, răzimat în cot, —
Și, ascultă-mă, băiete,
Mă-nțelegi, cu cărți cu tot,
Pe tipicul cunoscut,
După cum am mai văzut,

Cu cotoare poleite
Și cu titluri mari, pe piele,
Cu chenare, ține minte,
Jos cu literele mele —
Țiam mai spus cum mă numesc —
Și cu semnu-mi boieresc.

Vreau o mobilă de lux,
Cu sertare și vitrine.
Duste la geamgiul Fuchs
Și să-i spui că-i pentru mine.
Țe-nțelegi din trei cuvinte:
Sînt în firmă președinte. »

Cărturarul dintr-o dată,
Mîndru, fericit și demn,
Le avu dintr-o bucată,
Polițe și cărți de lemn.
Toată spița-i boierească
Va avea ce să citească.

GÎSCA INSPIRATĂ

Erai o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog,
Și te vedeam voioasă, la prînz și pe la toacă,
Cu gîtul lung, din gușe, cu pasul pintenog,
Scăldîndu-te între rațe cu gîștele într-o troacă.

Ca să-ți grăbesc ouatul, ți-am și ales gîscanul,
Din toți cel mai destoinic, în cîrd,
dintre bărbați,
Dar tu, în loc de ouă, o vară și tot anul,
Mă-ai pardosit ograda, cîntînd, cu găinați.

Cînd s-a ivit un vultur, pe cer te-ai vrut
hultană,
Să zbori și tu în slavă ca el, fudulă țafă.
Din aripile-ntinse îi lunecase-o pană
Și-o încercai, căzută, la tine-n cotineafă.

CLOCITOAREA

Omul zici că născocit,
El, mașina de clocit.
Dar, pe cât mi-aduc aminte,
La luat cucul înainte;
Căci în tagma pășărească
Pune pe alții să clocească,
Hoțul, ouăle cu pui,
Ca să-i scoată cucii lui.
El pîndește, pe furiș,
Cuiburile din frunziș,
Un minut fără dădacă,
Și într-o lipsă de oleacă
Ouă'n cuib strein și pleacă.
Un ou ici, un ou coleă,
Mai frumos nu se putea.
Cuiburile, cu chirie,
El le ia pe datorie
Și, la șase, șapte poști,
Face pasările cloști.
Cît privește plata dreaptă,
E soroc la Moș-Așteaptă.
Cînd prin pomi, cînd în urzici,
Ouă'n cuib la pitulici,
Care nici nu au habar
Întorcîndu-se'n cuiabar.
Ouăle lor, cam la fel,
Se și potrivesc nițel,

Și apoi gazda nu prea știe
Nici să numere, să scrie
Pe o frunză, pe o hîrtie,
Cîte ouă a lăsat
În cuiabar, bob numărat.
Pitulicile, cinstite,
Rămîn dară păcălite.

Eu aș vrea să știu: ce zice
Amăgita pitulice
Cînd bobocii ei năuci
Dau, în cuib, de pui de cuci?

GURA LUMII

Măgarul, călărit de un unchiaș,
Îl duce fiul de dîrlog,
Și nici nu au intrat încă'n oraș,
Că trei muieri, cam slobode, mă rog,
Îi dau cu tifla: — «Cum? Nu ți-e rușine
Să-ți lași copilul desculțat pe jos
Și să te care el pe tine?
Și mai și rîzi, bătrîne puturos?»

Bătrînul n-are ce să spuie
Și, ocărit cum fuse în zadar,
Oprește'n loc, descalecă și suie
Numaidecît băiatul pe măgar,
Și ia dîrlogul, ca să-l ție el.
Gîndindu-se la cele întîmplate,
Unchiașul, cam slăbuț și mititel,
O ia scîlcu prin tîrg cu greutate.

Dar doi moșnegi înjură pe băiat:
— «Îți șade, nesimțitule, frumos
Să stai acolo cocoțat
Și lași pe taicătu pe jos?»
Băiatul sare iute de pe șa.

Și tatăl și copilul se întrebară:
— «Ce facem de ne-o merge tot așa?
Cu o găină'n traistă,
La tîrg nu-i mare treabă.
Dacă știam, ai dracului să hie
Și ochii să le iasă,
Nu mai plecam cu noaptea'n cap, Ilie.
Mai bine ne-am întoarce, băiatule, acasă.»
Se chibzuiesc, mai stau, se mai frămîntă,
Se uită înnainte și înnapoi,
Și cu nădejdea tîrgului înfrîntă,
Încalecă măgarul amîndoi.
Dar o nevastă și un gospodar
Îi întîlnesc pe drum, la o răscruce.
Și-i plîng: — «Nenorocitul de măgar
S-a ncovoiat și nu mai poate duce».

Mai rămînea să facă o încercare,
Să ia de-acuma dînșii măgarul la spinare.

BALADA ÎNGHIȚITORULUI

- « Vezi cum îți dă cu tifla omul din colț,
vecine,
Și te batjocorește de-o vreme și mai bine? »
Vecinul, stînd pe-o rîină, cu spatele, tăcut,
Întru tîrziu răspunde cu: — « Nu știu,
n-am văzut ».
- « Ți-a scos și limba, taică, și acum
te-a și scuipat. »
- « Vai, dragă, ce greșeală!
E cel mai bun băiat! »
- « Dar ți-a lipit și-o palmă, pe falcă,
și mai multe. »
- « Cine și-ar pierde timpul și firea
să te asculte? »
- « Păi, ți-a cîrpit vreo sută... Te-ai cam
învinețit. »
- « Aștept să mai dea una, că nici nu le-am
simțit. »
- « Trezește-te, că iacă, ți-a tras-o și pe aia. »

Să știi că ncepe-acuma, mi zisei, mă, și bătaia.
Care pe care, zicu-mi, aci era ntrebarea.
Dar palmuitul, rece, i-aprinde și țigarea.
Și ce să vezi? Înghite și un picior, și iară,
Și zice: — « Lovitura e nereglementară ».
Au curs și celelalte vreo sută de picioare.

Răspunsul: — « Nu mai crede ce vezi,
că nici nu doare,
Dar dacă ți-e dorința, cum am băgat de seamă,
Întreabă-l cine este, te rog, și cum îl cheamă.
Atîta eleganță în orișice mișcare
Atrage după sine răsplată și onoare. »

— « Te admir cît rabzi, vecine. Te sporcă
și te bate,
Și tu primești cu zîmbet și cu seninătate. »

Din snoavă, cititorul de stihuri o să nvețe
Că frica se numește, la unii'n tîrg, noblețe.

UN VIS URÎT

Întii, cînd s'a culcat,
S'a mai uitat o dată pe subt pat,
Subt draperii și chiar pe subt covoare,
Cu sfeșnicul și un muc de luminare.
Că e firesc, mai mult decît firesc,
Să nu se prea încreadă în cei ce-l slugăresc,
Și nu ar vrea să aibă vreo uimire,
După ce va intra în ațipire.
Pe la boieri e naturală,
Între stăpîni și slugi, o bănuială.
Asigurat, senin în dormitor,
S'a ntins frumos și cască. Somn ușor!

Și totuș, vezi, uimirea s'a ivit.
Un zgomot, la nceput nedeslușit,
În toiul nopții și n palat,
Ca un murmur, încet s'a adunat,
Și zgomotul s'a ntins de dinafară
Și a intrat și s'a suit pe scară.
Cum a răzbit pe ușile ncuiate,
Cu broaște mari și cu lăcate,
Că scările și cu pridvorul
Le bate cu pingeaua tot poporul?
Și strigă, dar ce strigă nu nțelege,
Că n'auzi graiuri și cuvinte ntregi,
Ci să-ți ascuți auzul, să te ții!
Sute de graiuri și de seminții.

Și, în sfîrșit, și n dormitor năvală.
Portarul poruncește: — « Tovarășe, ia scoală!
Avem cu dumneata o socoteală. »
Buimac, holbează ochii, apoi și-i cască iarăș.
Bărbat de stat cu un portar tovarăș?
Îl ocărăsc și-l scuipă mic și mare
Și-l zgîlție mereu mai tare,
Îi pun cătușe grele de mîini și de picioare.
Aude și nu-i vine
Să creadă: — « Jos! . . . Rușine!
La temniță cu tine!
La moarte! » strigă unii și:
— « La spînzurătoare! »
L'apucă o sfîrșeală, gîndindu-se că moare.
Ce temniță adîncă!
Stă n beci de ani de zile, nu bea și nu mănîncă.
S'au înmulțit, cu anii,
Gîndacii lungi, păduchii, șobolanii.
Pușea. Ar fi fumat.
Ce bun era trabucul cu rom, de la palat!
Și i'au crescut o barbă, de mult nebărbierit,
Și unghiile ntoarse, de schivnic, dintr'un schit.
Legat de o verigă și de un lanț zidit,
S'a cocoșat și tare a mbătrînit.
Își aducea aminte, pe paie, în ungher,
C'ar fi purtat porecla, în stat,
de « om de fier ».
I se suia un nod în gît.

N'a fost, din fericire, decît un vis urît.
Energicul bărbat
S'a liniștit de cum s'a deșteptat.
Căzuse, n somn, din pat.

PĂIANJENUL NEGRU

Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur
Păianjenul cel negru, cu genele de taur.
Corect în redingotă, joben, mînuși, monoclu,
Își face meșteșugul, discret, de mare cioclu.
Pe un gherghef cît țara, ascuns într'un fotoliu,
Nebănuit îi țese zăbranicul de doliu.
El nu tocmește mortul, bucată cu bucată,
Ca firmele din piață, ci țara dintr'odată.
Și fără suferințe și lacrimi, ci la rece,
Tocmeala se urzește între mai mari, vreo zece.
Ca bănuiala dreaptă din zvon să nu se nască,
El împlinește slujba stăpînilor, de mască
Împarte miliardul cu ei în părți egale:
Atît la sută mie, și restul dumitale.
Contractele cu țara sînt sacre și legale.
Și astfel veneticul, samsar și cot la cot
Cu demnitarii zilei, mai e și patriot.

El are fabrici multe, întinse-n sus și-n jos,
Afacerea e bună, cîștigul e frumos,
La una face gaze de oftică și tuse,
De-nec sau de orbire, precum i se ceruse;
La altele, obuze, cartușe, mitraliere.
Slăbește talpa țării, el crește în putere.
Dar cînd se-ngroașă gluma și se aprinde casa,
Se-adună ceata-ntreagă și-o ia la sănătoasa.

La mii de poști departe și peste zeci de grăniți,
El nea cărat avutul în donițe și băniți.
Depart, peste ape mai multe, și-un ocean,
Că țara putea oaie, a vacă și-a cocean.

Păianjenul gîndește... în noua lui uzină,
A născocit o altă, mai crîncenă mașină.
Lău izbutit mașina și ritmul ideal.
Laruncă-n guri văpaie, cărbune și metal,
Și scoate pe grătare, în serii lungi și-n șir,
La fiecă secundă, din ea, un cimitir.

Eu îți urez, paharul în mînă cînd l-ai strînge,
Să-mi sorbi în vin otravă, și-n fund să dai
de sînge.

Dihania-mbrăcată în platoșă și zale,
Flămîndă să ucidă, dă lumii iar tîrcoale,
Și iar i se năzare,
Craude zvon și tropot și huiet dintr-o zare.
Am învățat în vreme ce-ascunde grija asta:
Se pregătesc în taină durerea și năpasta.
Cînd va voi norodul mințit să o doboare
Dihania flămîndă, cu bîte și topoare?

Lăi rîndul să vorbească și oamenii de rînd
Leșiți în răzvrătire, mulțimi, ca din pămînt,
Și, hotărîți la faptă, să lepede din lege
Pe cei ce-aduc războiul, să-i prindă și să-i lege,
Și, puși în cuști pe roate, tîlhari nebuni și fiare,
Să-i poarte-n huiduială prin țări și prin popoare.

TRIȘCA

Un biet plugar, odată, să-l suflă, să-l dai jos,
 Își înjghebase o trișcă și fluiera frumos.
 Sta într-un bordei, departe, la marginea de sat,
 Dar se auzea cum cîntă din fluier, suspinat.
 Din cobză și din flaut, din frunză și din drîng,
 Cîntau de mult și alții cînd horele se strîng,
 Dar nu ieșea din scula nici unui nătărău —
 Atît alean de suflet și leac de ceasul rău.
 Treceau pe la bordeiul, ascuns acolo-n bozii,
 Și teferii și răii, firește, și nerozii,
 Și rămîneau s'asculte, tăcuți și duși cu gîndul,
 Cum își purta el ghiersul, din fluier
 desfăcîndu-l.

Cînd graurul, cînd mierla, cînd cucul,
 cînd prigorul
 Și zvonul ciocîrliei își luau din fluier zborul,
 Și parcă o pădure întreagă, la răspînte,
 Din ulmi, din fagi și paltini se ridica să cînte.
 Veneau și lăutarii orașului, trimiși
 Să prindă tilcuirea cîntării, pe furiș.
 Căci fluierul trecuse de sine și, amară,
 Avea în el și voce de om și de vioară,
 Și glas de vînt și vaiet de holde și de ape,
 Și geamătul furtunii cînd fulgeră pe aproape,
 Și grindină și trăznet; tăceri și presimțiri
 Urzeau pînînișul rostirilor subțiri,
 Încît ascultătorii, din cîmp și de la stîna,
 Scăpau și țîța oii și secera din mîna,

Cînd lauzeau din muncă, năuci și luați
 din lume.

La nunți și la botezuri, la zilele de nume,
 Cîntau, să se mpletească, tot soiul de unelte,
 Adînci, molii și zvelte;
 Ele cîntau pe plată și luate cu chirie,
 Iar el, în dorul lelei, golan fără simbrie
 Și n'avea nici cămașă, opinci întregi și cioareci,
 Și prăpădit, în zdrențe, părea mîncat de șoareci.
 N'avea nimic pe vatră, de-abia un fir de soare,
 Dar n'avea nici suspine și doine de vînzare,
 Că harul nu se vinde
 Pe bani și pe merinde.
 Te temi să pipăi banul cînd crezi că nu-i a bine,
 Și harul, ai credința, că e străin de tine.

Îi ajunsese faima trișcarului departe,
 La știutorii scripcii și meșterii de carte,
 Și au venit să-l vadă cu ochii, la bordei,
 Boierii meseriei de cîntec și condei.
 Îi ziseră, găsindu-l: — «Prea bine, dar se cere
 Să nu ne pierdem firea și punctul de vedere.
 Sînt pravile și dogme și, fără de-ndoială,
 Nu ți-e iertat să fluiери din buze, fără școală.
 Orice privighetoare și mierlă recunoască-l,
 Cum l'am primi să cînte pe insul fără dascăl,
 Fără hîrtii semnate, cu număr, an și zile
 De pricepuții noștri la rubrici și stampile?
 Ai îndrăznit cînd hora și lanțul ei se mișcă
 Să amăgești flăcăii și fetele cu o trișcă.
 Tu nu știi ce s'acelea și nici nu ai idee,
 O gamă, un solfegiu, un portativ, o cheie.
 Nici cînd te dai de gol
 La un diez, la un becar, la un bemol.
 Știi tu ce-i un andante, de pildă? Vezi? Nu știi.
 Faci ca nerozii doine, stihiri și melodii,

Că muzică și artă și contrapunct se învață
În școlile înalte și în zece ani de viață.
Doar diploma pe care o dă academia
Te îndreptățește meșter și face măestria.»
—« Te-aud vorbind, cucoane, și după cum ți se
placul,

Eu cânt, să am iertare, cum cântă pitpalacul.
Îmi vine cum îi vine să dea din cioc și lui.
Și n-avem nici o vină naintea nimănui.
Să mă păzească Sfântul să pui la îndoială
Puterea căpătată a minților la școală.
E vorba noastră veche: „Ai carte, ai și parte“.
Că slova învață graiul și gândul să se poarte,
Dar cartea înfumurată de gol și fudulie
Poate că e mai proastă ca neașa prostie.
Pe vremea noastră singuri știau cititul popii.
Noi ne trudeam cu plugul, cu secera, cu snopii,
Și popii, vai de lume, că preoții de țară
Spuneau din molitvelnic mai mult pe dinafară.
De le ntorceai bucoavna, citita, răsцитita
Molitvă îngropăciunii, ei își pierdeau sărita.
Din neam în neam cu boii pe brazdă și ciobani,
Noi sîntem proști, bădie, de două mii de ani.
Și totuș, luați de vînturi și îndurînd arșița,
Noi, proștii, pe o trișcă, făcurăm *Miorița*.
Te-ai luat cu mine în vorbe, boierule, la trîntă,
Mai bine pune gura, ia trișca mea și cîntă,
Să ascultăm nu vorba, ci ghiersul cît îți face,
Că nici țărani noștri nu s niște dobitoace.»

—« Îl auziți ce spune? Un mut, la început,
Din vorbă în vorbă ajunge obraznic și limbut,
I se dezleagă limba anapoda, și în loc
Să tacă, te mai face că ești și dobitoc.
Să o curmăm, băiete, căci, cum se vede treaba,
Ai cap de buturugă și trîncănim degeaba.

Mai bagăți trișca în bete, ncrezutule zevzec.
N-am nici un chef cu tine la fluier să mă întrec.
N-aș vrea să-ți sug scuipatul și să mă nfrupt
cu bale

Din trișca ta mînjită cu muci și cu zăbale.
Vrea s-o pupăm, s-o lingem în vîrf, auzi, colega?
Noi maeștri cu faimă, noi Alfa și Omega.
Din fluier ce să iasă, oricît de bine cîntă,
Mai mult ca o bătută în praf și o sîrbă frîntă! »

Deși măreți și meșteri, ei nu știu că totuna
Sînt harfa cu vioara și flautul cu struna,
Și că puterea tainei lăuntrice-mprumută
Și scîndurii crestăte oftat de alăută.
Țăranul scoase trișca din sîn: —« Păi, e de soc
Și mică, zise, alta în cămașă n-are loc.
Cu mîna mea am rupt-o din pom, și cu
briceagul.

O nvîrt pe subț mustață, de mie mai
mare dragul.

Ea s-a învățat să cînte de cînd era în copac
Și mi cîntă în sîn, la piele, și singură, de-o tac.
Și nu mă simt destoinic. Cînd fluierul tăcut
Începe să zvîcnească, eu numai îl ajut.
De ce vă mai răstirați la mine? Sînt netot,
Nu știu nimic, așa e, dar fac și eu ce pot.»
—« Nici n-are șapte găuri, cum trebuie să fie,
Ca să se nfripeze din ele o chindie »,
Mai ziseră învățații, uitîndu-se la sculă.
—« O gaură, răspunde trișcaru, i prea destulă.
Cînd povestește, cîntă și dă învățătură,
Nici omul n-are, nici el, mai mult decît
o gură.»

CERBUL ȘI ȚÎNȚĂRII

E vorba de pădurea, din fabule, Cutare,
Închisăntre hotare cu broaște și zăvoare.
Pornită dintre șesuri și văile mărunte
Trecea și'n altă țară, vecină, peste munte,
De nu putea nici zborul de șoim să o cuprindă,
Cu valuri așternute de jir, adânci, și ghindă.

În clocotul pădurii, unde roiau și fierb,
Îl mîniau țințării și muștele pe Cerb.
El își zmuncea grumazul și coarnele'n zadar:
Te aperi greu cu capul de muscă și țințar.
Cum de-i zărești, și fug.
Au pentru treaba asta talent și meșteșug.
Talentul ăsta'i harnic la cele două tepe,
Dar au și alte daruri, pe lingă cel să-nțepe:
Se'nnață'n rotogoale, se învîrtesc și zboară,
Contrafăcînd arcușul pe strune de vioară.
Numai că'n ridicarea spre spații, cu elan,
Sau repezit de-a surda și'ajung deabia'n tavan.
În ce privește musca, un har i s'a trimis
Ca o chemare nouă, de sus, și pentru scris.
În fața coalei albe, mai proaspete, veline,
O ia cu amețeală, aproape să leșine.
Își pune icra neagră, grăbindu-se, cu sete,
S'o facă tot rotundă, un punct, și s'o repete.
De cum îi iese'n cale un petec de hîrtie,
Arzînd de nerăbdare se'apucă să'l și scrie.

Cu ce fel de cerneală și vîrf de care sculă,
Te miră, dar ea zburdă vioaie și fudulă.
Țîntării se'mprumută la gize mai de seamă
Cu feluri de spoială streine, fără teamă,
Și naibai mai cunoaște ce'au fost

și cum îi cheamă.

Cu semnele schimbate și măști dintr'alte schime,
Te pomenești cu alte gînganii, anonime.
De mii de ori pier droaie, le pierzi, ca niște ace,
Și se arată'ndată, din nou în stol. Le place
Să'si facă drum din spate, furîș, cîte'o grămadă,
Cu'o patimă ciudată și rîvnă pentru coadă.
O deghizare nouă, la om, e mai ușoară,
Să nu'si mai poarte capul știut, de'odinioară,
Cînd și atunci putuse să'l ducă și să'nvețe
A fi cu cîte două și cu mai multe fețe.
Unii, trecînd de-a valma prin crezuri și prin
schisme,

Cunosc pe dinafară mai multe catehisme.
Schimbările la față, subit, le'au învățat
La școala de principii a balului mascat,
Iar saltul acrobatic, la circ, privind din stal
Cum sare dansatorul și cade iar pe cal.
Țîntarul n'are față, spinare și făptură,
De pildă, ca un taur, cu cerbul pe măsură;
Să știi cu ce te lupți
Și ce se'alege, cornul frînt sau grumajii rupți;
Să'nfrunți o fiară'ntreagă, de-a dreptul,
față'n față,

Pe moarte și pe viață —
(Te vezi intrînd în luptă c'un păr
sau cu o ață) —
Din doi să cadă unul, mușcînd învins pămîntul.
Te bați cu fulgi de umbră, pe care'i duc
vîntul.

Alunecarea mută, piezișe, și mai ușoară
Decît să ieși la trîntă fățîșe, bunăoară.

Cui a iscat țințarii și muștele în pripă,
Ceri vine să-i lipească și viermelui aripă?
Mai înțelegi omida și plodul din gogoși,
Că dau, cu borangicul, și fluturii frumoși.

«Cum se nvoiau mai marii cu musca și țințarii?
Se pare, ca iscoade, cînd socoteau mai marii»,
Se întrebaseră Cerbul, neștiutor de cele
Ce se petrec pe lume, sub pătura de stele.
Dar trebuia să-i facă și Cerbului dreptate
Cel care-i hotărîse în codrii năpăstiate.
Cînd a gemut și Cerbul, de furie și ură,
Simțea că pădurarul îl ceartă și-l înjură.
Și vaietul și glasul, chiar șoaptele s oprite,
Că turburi Elefantul stăpîn, din ațipite.
Puternic e stăpînul, dar doarme de-a-n picioare,
Și slugile-i fac treaba de Domn temut și mare,
Dar slugile și Curtea, pe Cerb, sînt supărate
Că umblă-nalt cu fruntea, și ele cocoșate.

«Poate că trece Vodă vreodată pe la mine, —
Se tot gîndise Cerbul o vreme și mai bine. —
Plimbîndu-se prin codru, proptit în cîte-o stîncă,
Își scărpină șoricul de stei, că-l cam mănîncă.»
Dar așteptînd să treacă drăguțul de-mpărat,
De așteptare lungă și-n gol, s-a săturat.
«Pesemne, și zise Cerbul, pe vremea asta rece
Stă-n baie și se lasă vazăii lui să-l frece.
Noiembrie-n pădure nu-i blînd ca luna mai,
Și, ntr-adevăr, se poate să ia și-un guturai.
Ce trebuie să fie cînd nasul îi strănută,
Cu nouăzeci de goarne și trîmbițe o sută!»
Se mai gîndi și Cerbul din codrii lui să iasă
Și să-l ajungă-n caltea pe împărat acasă. . .
O casă cu clopotniți și stîlpi cu fețe drepte,
Avea cîteva sute de lespezi și de trepte.

Frumos cum îi din fire și uns, din voievozi,
La cap și altă-n spate, el are două cozi.
Cea dîndărăt și ascunde să nu-i vezi începutul.
Crezi că vorbeai cu capul și-ți răspundea șezutul.
Un cap, să-l iei în brațe cu drag, o buturugă,
Cu ochii ca măsline, și urechea clăpăugă.

Dar pînă să ajungă la Elefant, cinci rînduri
De elefanți puindrii cam puseră pe gînduri,
Mai mici întîi, și apoi din ce în ce mai mari,
Și mai bătrîni în ranguri, erau și cărturari,
Purtînd ghiozdan de piele, tichii și ochelari.
De la portar, răspunsul era: — «Mai treci pe joi».
Cerbul venea, și seara o lua iar înapoi,
Și iar venea ntr-o joie, tot joia următoare,
Nevrednic de cinstirea să capete intrare.
Cinci Paști trecură astfel, și de cinci ori Crăciunul,
În așteptarea joi, vorbind cu cîte unul.
Stăpînul o alesese ca zi de judecată,
Dar joia nu mai fuse o joie niciodată.
— «Mai bine vino vineri, ba miercuri.»

Ce folos!

Stăpînul lor ieșise pe ușa de din dos,
Chemat la oîntîlnire de cei mai mari savanți,
În cîte toate doctori, aleși din elefanți.
Sleindu-se la poarta dinții cinci călîndare,
Se pregătea și Cerbul de ultima plecare.

Dar, în sfîrșit, norocul
Făcu, din întîmplare, să cadă și sorocul,
Și, însoțit de-o turmă
De elefanți, din urmă,
Răzbi pînă la tronul și-al marelui Mamut.
Era și el cornut,
Dar coarnele, întoarse și puse ca din glumă,
Îi atîrnau din gură cu un calîp de gumă.

Nainte de intrare și luîndu-l cu domolul,
Îl învățase-o doamnă cu trompă protocolul:
— « Să nu zici „Doamne“, „Vodă“, de la început,
nici „Sfinte“,

Te pleci nițel din spate, de trei ori, înaintea...
Vorbești, că îi place, tot la persoana treia,
Ca și cum nu-i de față și, mai ales, de aceea,
Poți da cu „Slavă Ție“, apoi, și dă-i cu geniul,
Repetă-i că-l contemplă vecia sau mileniul,
Zici, dacă vrei, și „Papă“, în vorbe ticluite,
Salunece ușoare, plăcute, că le-nghite.
O să se cam arate stîngaci, dar vino-ncoace
Să-ți spui la o ureche că mult și tare-i place.
Pe urmă, că-ți faci treaba, îți bați, de vrei, și joc,
Și drept recunoștință îl faci și dobitoc.
Să știi mai-marii ăștia-ntr-ascuns cum se înjură,
Atunci de-abia-ți dai seama de ce-i onjurătură.
I s-a deprins auzul la bune și la rele,
Că uneori primește cuvinte și mai grele,
Și le înghite lesne, și tace, și pe ele;
Că nu-i stăpîn pe lume, cu barbă, ras ori spîn,
Să n-ai bă, ca noi ăștia, și el un alt stăpîn.
De nu te stăpînește un sfînt din ceata asta,
Ibovnica te ține în hățuri, sau nevasta.
Dar cînd se văd cumetrii, surîsul, fiecare
Și-l face pe măsura cumătrului mai mare.
Admirator pe viață, supus și prefăcut,
la bîrfa și-uneltirea din nou, de la început.
Dar ia aminte bine și ține-o depărtare
Între mata și Șeful, și nu vorbi prea tare,
Că Șeful e și nu e, și ce se vede vezi.
Ce nu vezi, datoriei să-nchipui și să crezi.
Puținul ce se vede-i dogoare și lumină,
Obîrșie domnească și de-mpărați, divină.
L-ai auzit? Adesea el face dogme noi
Și e mai mulți, că zice întotdeauna „Noi“.
„Noi“ este „El“, de toate, de tot și înzecit,
E țară, lege, rege, prinț și mitropolit.

N-ai mai aflat că unu-i egal cu trei, și treiul
Egal cu unu-tocmai, cum nu preai obiceiul?
Greșeala-n socoteală unde era, mă rog?
Că nu citeau școlarii, întîi, un teolog.
Cînd zicem noi „Mamutul“, pricepem
„Unanimul“,

Și pretutindenii unde nu-l căutam găsimul.
Ai înțeles ce-i vorba? Apleacă-te din coarne,
Că pragul de deasupra-ar putea să te răstoarne.
Noi, ceștialalt, mai-micii și cu cerbicea scurtă
Și fără coarne-n frunte, intrăm mai mult
pe burtă. »

Dar cînd să intre Cerbul de-a binelea, nitam
Nisam, îi taie drumul un domn Hipopotam,
Urmă de alți vreo zece, de-o hipopotătime,
Cu boturile late, și ceafa de-o grosime,
Și îndrumați de unul mai gros, un Rinocer.
« Trebui' să fie, după tipic, înaltul cler, —
Își zise-n sine Cerbul. — Bitongii lui și corcii,
Mă ierte Suveranul, cam seamănă cu porcii.
Numai că sînt mai negri, umflați, și-n loc de rît,
Au gîgeamite botul cu bărbă, și mai urît,
Nepoți, cumnați și cuscri și gineri sumedenii.
Cum poate să mai rabde atîtea rubedenii?
Parcă zăresc prin colțuri, zbanghii și mititei,
Și-o ceată nevăzută prin codru, de căței.
Iviți prin făcătură, această samulatră
Te mîrșie din umbră, și uneori te latră.
De obicei, în taină, lingînd le umblă gura.
Sor împăca, mai bine, cei mari cu stîrpitura?
Ciudat e că gigantul,
Stăpînul, Elefantul,
Trăiește-n bună voie cu musca și țînțarul,
O pulbere, o pleavă, curatul cu murdarul. »

— «Cero mai fi vrînd și ăsta?

întreabă Împăratul. —

N-are destule coarne atotîncornoratul?
De ce veniși la mine? Ce plîngeri ai, ce jalbă?
N-ai iarbă, n-ai izvoare și stînci de sare albă?
Nu ești destul de sprinten, de ager și de iute?
N-ai un harem de ciute?
Nu ești frumos și falnic? N-ai glezne lungi și
iuți?

Bieții de noi, greoii, n-avem decît virtuți.

Sau ți se pare, poate, că ți se prea scurt

grumazul,

Cînd noi dăm de țărîină cu trupul și cu nasul?

Știu, ramurile tale prin crengi nu prea încap,

Dar ce sînt eu de vină că ți cresc în sus,

din cap?

Ca să-mi aduci tămîie, nu cred că ai fi venit.

Nu te-am zărit o dată, și sar fi convenit

De două ori pe lună, cînd sînt sărbătorit.

Vin vulpile, vin șerpil, vin viperile toate,

Și tu visezi în piscuri și vrei singurătate.

Am întrebat de tine pe dascăli și pe meșteri

Și mi-au răspuns că Cerbul stă în văgăuni

și peșteri. »

Copilăros răspunse: — «Măș plînge de țințari,
De muscă, și de viespe, și de muscoi mai mari.
Unii mi-ar cere stîrvul, și ceilalți mă știu
Că pot să le dau sînge sălbatec și de viu.
N-am ce lovi prin norul cu care mă încaer,
De mușită zburată, văzduh și numai aer.
Tu poruncește, Doamne, să stea la ei acasă,
Să caute o piele de felul ei mai groasă. . .
Încolo, ce pot spune? măș zice mulțumit
Că-mi oglindește umbra un iaz, în asfințit. »

— «N-am ce să ți fac, răspunse Mărețul.

Te-nțeleg.

Credeai că sînt ca alții, nesimțitor și bleg.
Schimbîndu-ți judecata, mîngîiește măcar
Că fug, dacă te-nțeapă, o muscă și un țințar.
Nu ți se vîrăsn carne și în cap, ca niște ținte,
Neîntrerupt să sugă din suflet și din minte.
S-a înserat, și pleacă, și scapi de chinul tău.
Un singur lucru însă, de care-mi pare rău:
Că nu ți-au pus la vreme adaosul, pe șale,
Cu care să ți mai aperi necazurile tale.
Credeai că noi, aceștia, mai mari, stăpînii, nu
Răbdăm necazul ăsta, pe care-l rabzi și tu?
Ia caută-mă cîlea, la subsuori și coadă,
Și ai să vezi păduchia ascunși că stau grămadă.
Ai noștri nu au aripi, să ciupe și să fugă,
Ci se înfig temeinic și tare, să te sugă.
Pesemne-asa e viața, odată cu muncitul
Să se ivească alături de el și parazitul.
De cum se naște plodul, ieșit din ou, de pui,
Se scarpină, că vine și cu păduchia lui.
Crezi, șoimul alb, pe piscul de cremene

cu muchi,

Că nui pișcat în creastă și în aripi de păduchi?

Ei, îngrășați cu viață, împiedică și gîndul,

Și dușmănesc și zborul pe culmi, îngreindu-l.

Tu nu ți lăsa, în privința mea, gîndul să te fure:

Sînt mare pe un petec, și atîta, de pădure.

Ai auzit, băiete? E tot ce-aveam de zis

Și n-ai să mă mai pizmui că stau în Paradis. »

Plecînd acasă Cerbul cu cele ce-a-nțeles,
Intra între fagi și paltini prin frunzărișul des.
Un iepure de țară, din cîmpul de alături,
Se arătă în potecă dintr-un pogon de mături.
— «Mă furișai pe scară și-am auzit ce-a spus
Stăpînă-tu din casele de sus.

E înțelept, cu toate că-i mare și temut,
Și-i om întreg, săracul, cel poreclit „Mamut“?
Păduchii încă omul, fricos, nu i-a răpus,
Și-i mulți, și de tot neamul, trăsnițar Cel-de-sus.
N-ai vrea să ți-i mai număr pe nume;

mă ascuți?

Tăunul, viespea, șvabul cu lustru și alții mulți.
Cu puricele negru sînt cel puțin vreo șase.
Unde mai pui atîtea jivini și mai scîrboase!
Pe lingă colcăirea de ploșnițe cu guși,
La noi sînt cuibărite și neamuri de căpuși.
Și-au împărțit poporul și țarina între ele
Și sug de o potrivă din brazdă și din piele.
Pînă striviră neaș, cu talpa, Făt-Frumos,
Gîngania spurcată a și ajuns la os. »

Nemaiștiind nici Cerbul, cred, cine-i mai de jale,
El însuș sau stăpînii mîndreții dumisale,
Cu musca și țîntarul se împacă și, n sfîrșit,
Și-a zis, la urma urmei, că tot e fericit.

El e «Mamut», cum și tu ești, să nu te superi,
«Cerb».
Trăim omchipuire, o pildă și un proverb.

FABULĂ INVERSĂ

Jupînul dascăl, pe catedră stînd,
Jupînul ucenic ieși din rînd
Și-l măguli cu feluri de cuvinte
Pline de miez și de învățăminte.

—«Citit-am cărțile sublimului învățător.
Îl văd scriind, gîndind și mînfior.
Laud vorbind și mîngrozesc
De focul Dumisale tineresc. . .
Nu mai vorbesc de știința ce o știi:
Ești cel mai mare dintre morți și vii.
Și, mai întîi,
Cine ți-ajunge barem la călcîi?
De-ai fi și-n muzică și în pictură
Cum te vădiși a fi-n literatură,
Că-ntr-un cuptor prea strîmt mai multe tăvi,
N-ar încăpea în lume două slăvi.
Chiar Dumnezeu ar face fețe-fețe
Și s-ar înscri la curs, cîte ceva să-nvețe.»

—«Tot ce vorbești perfect adevărat e
Și nici nu ai aflat pe jumătate.
Ce pot și ce știu eu e lucru mare.
Duc unsprezece glorii în spinare
Și mai e loc de douăzeci:
Te pui cu piscul și-ai vroi să-l treci?

Sufăr, dar sînt fără păreche
 Și'n lumea de azi și'n ceealaltă veche.
 De orice statură și lungime,
 Într'adevăr, nu mă ajunge nime.
 Am fost și sînt și'n veac voi fi
 Cum noaptea și noapte și cum ziua și zi.
 Însă pe mine nu mă păcălești
 Cu întorsături de vorbe franțuzești,
 Maimuțărite după La Fontaine,
 Căci sînt în toate celea fenomen.
 Poți să te frîngi, îți zic, și să te rupi:
 Din cașcavalul meu nici un crîmpei
 nu pupi.»

CĂȚEI ȘI PĂDUCHII

Niște javre de căței,
 Învoindu-se între ei,
 Au făcut prietenie
 Scrisă negru pe hîrtie,
 Că știau vreo două buchii,
 Cu o droaie de păduchi.
 Nimeni n-are să se mire
 Că făcui asemuire,
 Căci, la cuget, cum credeam,
 Sînt cam toți de acelaș neam.

Se ivise nalt, spătos,
 La lumină, Făt-Frumos.
 Cu o pavăză, la soare,
 Limpede scăpărătoare,
 Și cu spadă'n cingătoare.
 Ucisese prin coclauri,
 Pîntecoși, cîtiva balauri
 Și o leaotă de șerpi
 Tăbărîți pe cîtiva cerbi,
 Gata-gata să omoare
 Și vreo două căprioare.

Feți-frumoșii imitați
 Au fost tare-întăritați,

Că-nviiase n-ntimplător,
Din nimic, modelul lor.
Făt-Frumos de pe Gilort
Bănuiseră că-i mort,
Dar mai viu ca niciodată,
Iată-l iarăș că se arată.
Trebuia neapărat
Cel puțin înlăturat.

Să-l înfrunte semenii
Pe cărarea cremenii,
Se temeau că, la bătaie,
Îi slujește și-i mai taie.
Dacă ies la luptă dreaptă,
Nu se știe ce m-așteaptă
Și-i mai bine să mă lupt
Într-ascuns, pe dedesubt.

Asmuțiră cu palavre,
După el, un cîrd de javre,
Și poteca lui, pe muchi,
Ompănară cu păduchi.
Cînd păduchii-l vor mînca,
Făt-Frumos s-o scărpina,
Cînd cățelei vor lătra,
Făt-Frumos s-o speria.
Tot așa și zi cu zi,
Se va deznădăjdui.
Nu va fi de-a surda cazna
Și va lua-o'n lume razna.

Nici de seamă n-a băgat
Cînd păduchii lau pișcat.
Iar potăile-au lătrat
Fără să-l fi supărat,

Deși-au fost cățelei mulți,
Și n-țoliți și mai desculți,
Scurți de cap și scurți de coadă,
Asmuțiți pe el grămadă.

Făt-Frumos, prea liniștit,
Parcă nici nu i-a simțit.

COPILĂREȘTI

CREION

Făste, suflete, copil
Și strecoară-te tiptil
Prin porumb cu moț și miucuri,
Ca să poți să te mai bucuri.

Strînge slove, cărți și pană.
Dă-le toate de pomană
Unui nou învățăcel,
Să se chinuie și el.

Gîndul n-o să te mai fure
Prin zăvoaie și pădure,
Cu ecoul de cuvinte
Care-ngîină și te minte.

Cînd tristețile te dor,
Uită tot și tîlcul lor.

FACEREA LUMII

Balet pe șapte silabe

Cînd a fost, la început,
Nu era nimic făcut.
Lumea toată era goală,
Ca o tidvă, ca o oală.
Era noapte peste tot,
Ca'n cutia cu compot.
Era ceață,
Ca'n borcanul cu dulceață.
Și tăcere,
Ca într'un hîrdău cu miere.

Pe atuncea, Dumnezeu,
Singur, o ducea cam greu.
Ar fi vrut să vadă soare
Că apune și răsare
Și să stea întotdeauna
Măcar de vorbă cu luna.
Ar fi vrut și el, săracul,
Să asculte pitpalacul,
Ciocîrlia, pițigoiul
Și cîmpia cu cimpoiul.
Dar în noaptea asta chioară
Nu era o cioară!

Navea nici pe cin' să certe
Și navea nici cui să ierte.

Pentru că, vedeți,
Nu erau băieți;
Nici mici
Ca niște pici;
Nici mari
Ca niște ștregari.
Și nu erau nici rochițe,
Adică fetețe,
Cu zulufi și cosițe.
Seara, ngenunchiat în pat,
Nu era nici un băiat
Și nici o fată
Cu rugăciunea neînvățată.

Pentru ce? Pentru că zic:
Nu era încă nimic!
Și, de bună seamă,
Cum ar fi fost ceva fără mamă?
Fără mamă și fără tătuc
Nu se poate face nici un papuc.
Și nici bomboane și jucării
Nu erau. Fîncă nu erau copii.
Dar Dumnezeu s'a pus
Să lucreze colo, sus.
A luat o foarfecă odată
Și hîrtie neliniată.
A luat un ghem de sfoară
Și i'a dat drumul afară,
Din cer în mare,
Și scoase soarele cît o căldare.
A luat clei și pap
Și a făcut un crap.
Și pe lîngă clei
A luat o pungă cu scînteii.
Și făcu și luna
Și stelele, una și una.

Căci, uitasem, pasămite,
 Niște foarfeci ruginite
 Și niște materiale,
 Niște mucavale,
 Niște cocă, niște glomotoace,
 Niște prafuri, cu care Sfinția Sa
                     n-avusese ce face.

Și cam fără ca să vrea
 Făcu omul după stea,
 Făcu struguri pentru om,
 Și așa, pom lângă pom,
 Flori cu flori și ape-n ape,
 Totul gata fu aproape.
 Dumnezeu făcu, Vasile,
 Lumea toată-n șase zile.
 Și după trei săptămîni
 Se frecă pe mîni,
 Mulțumit
 Că a isprăvit.

Nitam-nisam,
 Omul s-a numit Adam.
 Adam era cîrn
 Și scurt cît o coadă de tîrn.
 Eva, cam peltică,
 Nu putea să zică
 Nici Petrică, nici Costică.
 Zicea sticlă-n loc de strică,
 Zicea flică-n loc de frică,
 Zicea chie-n loc de scrie,
 Zicea cate-n loc de carte,
 Și etie, nu hîrtie,
 Și ace cu mîngălie,
 Și chion, și nu creion.
 Și nu putea să zică nici Ion.
 Și Adam sta supărat
 Că vorbea cam scîlciat.

Cînd vorbim și povestim,
 Ca să lămurim,
 Băiatul și fata
 Erau de 3 zile gata.
 Erau mici,
 Însă voinici,
 Rumeni, iuți și dolofani
 Ca la 5 și 6 ani.
 Ținîndu-se-n livadă
 De mîna, ca să nu cadă,
 Numărau mereu pe dește
 Ce au și ce mai lipsește.
 Căci fiecare simțea
 Că îi lipsește ceva,
 Și ce lipsea nu știa.
 Știți că tot eu am ghicit
 Și vă spui ce le-a lipsit.
 N-aveau cu ce să se joace:
 Fincă n-aveau dobitoace.

Dumnezeu și el uitase
 Să le facă-n zile șase,
 Dobitoacele.
 Dar păstra cojoacele,
 Copcile, tiparele.
 Puse degetarele,
 Puse ață-n ace
 Și-ncepu să facă dobitoace. . .

*

Ca să se afle în treabă
 Regizorul mă întrebă:
 — « Povestirea se pricepe? »
 Eu răspund că se pricepe.
 — « Bine! piesa poate-ncepe! »

(Bătaie de gong)

Bătu gongul de trei ori,
Micilor ascultători!
Și stingeți acum lumina,
Că s-a ridicat cortina.

— « Bine! zise Dumnezeu,
Să se înceapă lucrul meu.
Am făcut cu voi contract
Ca piesa să fie într'un act. »
— « Să vie salaorii:
Bărbierul, croitorul,
Vopsitorul
Și toți actorii. »

Luați-o acum cu necetișorul
Ca să auzim ce spune croitorul.
Amice,
Uite croitorul ce zice:
— « Sînt croitor de ștofe moi
Și stric costumele noi.
Cine
Nu vine
Să-l dreg, la mine?
Cui dorește o păreche,
Îi fac numai o ureche.
Ceri o coadă și ți fac trei
Ca să le porți cum vrei.
La patru labe, un client
Are-o labă supliment. »

Amice, amice,
Să auzim bărbierul ce zice:
— « Sînt bărbierul! Am onoare!
Mușteriii mei au toți patru picioare.

Eu fac mustățile la lupi,
Cînd vrei să-i pupi.
Tund cu mașina girafa
Și-i potrivesc toată ceafa.
Toată pădurea se rade la mine:
Rad ieftin și bine.
Eu sînt ăla care
Perii verușele pe spinare —
Și încovoi cu clește calde și reci
Zulufii coarnelor de la berbeci. »

Acum, amice,
Să auzim vopsitorul ce zice:
— « Eu lucrez cu bidinea,
Cu pensulă și vopsea.
Am înmuiat în mare
Și am spoit, din zare
Pînă'n zare,
Toată țara bolților cuprinzătoare.
Luceafărul de poleială
L-am lipit cu o scrobială
Și l-am pus în cuiburi de beteală.
La pisici
Le-am făcut ochi de aur mici.
Pe raci
L-am pus în piele de draci.
Lăcustele
Și-au strîns fustele
Și au trecut prin verdeață,
Încondeiate cu vopsea de izmă creată. »

Cei trei lucrători
Au muncit din noapte pînă'n zori,
Și din zori în noapte
Alte zile, șapte.

Și s-au înțeles să nu stea
 Decît atunci cînd s-o putea.
 Unul și-a scrîntit piciorul,
 Însă a venit croitorul,
 L-a cusut și l-a ndreptat.
 Iar bărbierul s-a tăiat:
 Bun băiat, dar prost băiat!
 E stîngaci, și'n sus și'n jos,
 Și duce briciul pe dos.
 Vopsitorul are daruri din belșug,
 Dar suferă și el de beteșug:
 Se uită pieziș, cruciș,
 Un ochi la făină,
 Alt ochi la slănină;
 De unde i s-a tras
 Că s-a mînjit pînă la nas.
 Dar nu-i nimic:
 Cu un pic
 De benzină
 O să-i iasă nasul la lumină.
 Căci, deși au terminat,
 Meșterii încă nu s-au spălat.

Bun!... Bun de tot!...
 Uite! că vine și Dumnezeu înnot
 Prin norii albi de trandafiri,
 Dimprejurul Sfintei Sale mînăstiri.
 — « Eu am făcut
 Tot ce-am putut, —
 Zise Dumnezeu.
 A fost destul de greu,
 Mi-aduc aminte mereu,
 Dar ce făcurăți voi
 În șapte zile noi,
 Vreau să știu.
 Am venit să vă scriu. »

Meșterii au răspuns:
 — « Am cusut, am vopsit și am tuns,
 Împărate.
 Fiarele sînt adunate
 De trei nopți și jumătate,
 Însă stau nebotezate.
 Am făcut copite, coarne,
 Am făcut lînă și carne,
 Cozi și blănuri și cojoace.
 Dar copiii vor cu ele să se joace.
 Și nu mai au răbdare
 De așteptare.
 Adam se strîmbă la noi
 Și dă cu cîte un pietroi.
 Eva dă cu tifla și ne-njură
 Prin bătătură.
 Ce sîntem noi de vină
 Că s-a făcut lumină
 La tine în vitrină?
 Dacă le dăm jucăriile toate
 Nebotezate,
 Le-amestecă și le încurcă.
 Vițelul o să semene a curcă,
 Și curca o să capete copite,
 Și din talmeș-balmeșul de vite
 Cine știe ce-o să iasă
 Pe lîngă casă.
 Te-ai gîndit, Măria Ta,
 Ce nume le putem da? »
 — « Mă gîndesc,
 Mă răzgîndesc
 Și cred că să nimeresc, —
 Zise Împăratul Ceres.
 Am adus dicționare,
 Lexicoane și vocabulare.

Să vedem cum se schimbă
Dintr-o limbă într-altă limbă.
Cine-i ăla din urzici?
De lingă chirpici?
Șapte sute nouă ace,
Veniți încoace!
Cînd îl întorc
Seamănă a porc. . .
Tu ai să mănînci furnici
Și te-am botezat arici!
Ai ceva de zis? »
Nu zice nici pis.
— « Domnul care zugrăvește:
Numele se potrivește? »
— « Nici nu se putea
Să îl cheme altcumva.
Prea ușor se sperie
Și parcă-i o perie. »
— « Unge-l cu rășină
Și dă-i drumul în grădină. »

— « Văd în florile de mac
Un capac pe alt capac, —
Zise Sfîntul Împărat. —
Dobitocul pare cam ciudat.
Are cap ca puii de găină. . .
Ce-i cu tine, jivină?
Ce să fie această drăcie?
Ramă de fotografie?
Are o croială
Ovală
Și la coadă-i cu cîrlig. »
— « Bizdiganie — strig —
De cauciuc sau de pingea,
Dorim a te vedea. »
Prin buruieniște
Ea începu să miște.

Atunci, cu vocea lui cea groasă,
Zise Sfîntul: — « Tu să fii broasca țestoasă.
Vom îngriji al'dată
Și de broasca ceealaltă,
Dezbrăcată.
Ia-o și trîntește-o'n baltă
Unde-o fi apa mai caldă. »
— « Melci, melci,
Codobelci,
Scoateți coarne boierești.
Melcule, pe unde ești? »
— « Cine ntreabă? »
Are treabă.
S-a suit pe-un fir de iarbă:
Vrea să ajungă mai degrabă.
Are nouă săptămîni
Să sosească la salcîmi.
Dumnezeu printre stufiguri
Zări niște luminișuri.
— « Duse tîrîș, grăpiș,
Pînă la luminiș, —
Zise rîmei răsucite. —
Și vezi de trimite
Știri nemeșugite:
Ce fel de foc
Stă acolo pe loc
Și nu arde? Le vezi?
Sînt cînd albastre, cînd verzi,
Sînt parcă vreo cincizeci
De flacări încremenite și reci,
Ca niște smaralde, ca niște safire
Cu raza subțire. . . »
— « Doamne, — ziseră ucenicii, —
Eștia sînt licuricii. . .
Cu care se joacă noaptea piticii. . .

(Se aude cobza: zdrang! zdring!)

Nu pune mîna, Doamne, că se sting. . . »
— « Au mai rămas, Împărate,
Florile astea nebotezate,
Care zboară tot prin flori. . .
Cîte două surori,
Cîte doi frăiori,
De catifea pestriță. . .
Uite-i, s-au lăsat pe-o crăiță,
Uite-i, s-au mutat pe-o mușcată,
Și moțăie pe-o garoafă bălțată;
Cum să botezăm aceste începuturi? . . . »
— « Haide, să le zicem fluturi. . . »
Și așa, rînd pe rînd,
Toate s-au numit din gînd. . .
Și cum ne-am îndatorat,
Actu'nții s-a terminat. —
E tîrziu și nîi cam lene:
Vine lene pe la gene. . .

Și un glas veni din lună,
Și vă zise: — « Noapte bună ».

CÎNTEC DE SOMN

Cine te-a făcut să suferi,
Să te ncrunți și să te superi?
Ca să-l caut prin odaie
Și să-l prind, să-i dau bătaie.
Mingea ți-a fugit din pat,
Leul s-a cam deșirat,
Tigrul, cînd îl tragi de sfoară,
Limba n-o mai scoate afară.

Ori veniși tu, crocodile,
Șchiopătînd pe trei rotile?
Ori vreo perie, pe-aici,
Și-a pus labe de arici?

Ori un urs
Cu nasul scurs,
Vreo girafă
Lungă'n ceafă?

S-au pitit și dau din cap,
Și din gît, după dulap?

Lighioane scîlciate,
Descusute, deslîinate,

Viezuri, lupi, păuni și fiare
Cu cimpoi la-nghițitoare,
Cu măsele și cu ghiare
De arnici și de bumbac!

V-aș da miez de cozonac,
Dar să vă jucați cu fata,
Cum v-a spus odată tata.
Unde nu, luați seama bine,
Că dați iarăș ochi cu mine!
Pentru maimuțoiul cîrn
Am și adus un băț de tîrn.

Ia veniți în pat, încoace,
Și adormind să facem pace.

ABECE

A vrut Dumnezeu să scrie
Și nici nu era hîrtie.
N-avea nici un fel de scule
Și nici litere destule.
Cun crîmpei de alfabet
Mergea scrisul foarte ncet.

N-aș vrea nici atît să-l supăr
Cît piperul de ienupăr,
Dar o să vă spui ceva:
Nici carte nu prea știa.
Orișice învățăcel
Știa mult mai mult ca el.
El, care făcuse toate,
Nu avea certificate.
Cîtu-i Dumnezeu de mare
N-avea trei clase primare.
La citit se împiedică,
Nu știe aritmetică.

Știe atît: numai să facă.
Ia o leacă, pune-o leacă.
Face oameni și lumină
Din puțin scuipat cu tină,
Și dintr-un aluat mai lung
Scoate luna ca din strung.

Papagalul și păuna
Și-au smuls pana, câte una,
Ca să-i facă pinsulă
Domnului din insulă,
Coliba de pe pământ
A Celui Înalt și Sfânt
Find clădită de pești meșteri
Între tälaze și peșteri.

El a luat mai bine-o pană
De la țarca năzdrăvană
Și ascuțindu-și o ntre dește,
Despicînd-o școlărește,
Și-a făcut condei, în stare
A scri și pe piatră tare.

A ntins cerul ca o coală
În toată Tăria goală.
Însă pana nu scria.
A luat atunci o nuia
Și a însemnat cu ea,
Cu argint, stea lîngă stea.
Și ca să vadă pe schele,
A făcut și cruci de stele.

Ce-a scris noaptea s-a zvîntat,
Apoi, pîn' la scăpătat,
Cu sugătoare de soare —
Și ziua și pe nserare —
A citit și tot a șters,
Cîte-o vorbă, cîte-un vers,
Și cîte o dată, fată,
Toată foaia, cartea toată,

Fincă Dumnezeu ce-a vrut
Pormă nu i-a mai plăcut.
Că din scrisele prea drese
Nici lucru prea bun nu iese.

Cît a scris el cerul tot,
Să spui drept, a ști nu pot.
Învățați cu cărțulie
Cred c'aproape o vecie.
Pe cît mintea îl ajută
Melcul crede că o sută
De vecii întregi și pline.
Melcul știe, cred, mai bine.
Însă cerul, în sfîrșit,
E de-atuncea tipărit.

ALFABETUL

Cine vine mîndru și călare
Și nici cal măcar nu are?

(M)

Urechile au crescut
Pe măgarul nevăzut.

(V)

Ce borșos și ce fudul
Și niciodată sătul!

(B)

O să-ți fac o întrebare:
Cine-i gol, rotund și mare?

(O)

Ca să-și rămîie peltică
La rămas limba mai mică.

(F)

Mîna venit de la părinți
Un pieptene cu trei dinți.

(E)

Are la buză un glonț
Sau un păr cu scîrlionț.

(G)

Fuge după coadă
Și n-o poate prinde.

(C)

Cine seamănă din voi
Cun cățel de usturoi?

(D)

Deșelat, răscăcarat,
Spune, cum te-am botezat?

(H)

Îi atîrnă, de căldură,
Pînă-n praf limba din gură.

(R)

Rîma o literă știe
Și numai pe ea o scrie.

(S)

Ați văzut cumva să stea
Bățul drept, fără proptea?

(b)

Cobilița din spinare
Îi stă'n cap și nici nu-l doare.

(T)

Vine șchiop, dar umblă bine:
Așa șchiop nu-i orișicine.

(N)

3 s'antors de a'ndoasele
Să și numere oasele.

(S)

Ca să nu-i rămâie goală
Inima, i'am pus pedală.

(Q)

Cine-i chior și cine are
Ochiul lui între picioare?

(A)

PE O PIATRĂ

Pe o piatră, subț un pom,
Îmbuca pîine un om,
Și din pom un titirez
Cerea fărîme de miez.
Acum, după'nvățătură,
Vine și le ia din gură.

Titirez ori vrabie
Zboară către albie,
Unde maica spală rufe.
Ar avea și el o scufe
Și o batistă de clătît,
Care sau cam murdărit.

Vrăbioiule vecine,
Roguste treci pe la mine.
Stai de un an la noi în casă
Și de chirie nu-ți pasă.
Mă tot ții într-o minciună
Și n'ai dat măcar arvună.

Vrabia cum să plătească
La casă gospodărească?
Ea n'are în buzunar
Două parale măcar.

Toată lumea doar o știe
Că nu plătește chirie
Și stă'n pod pe datorie.

UNUI PRIETEN MIC

Cuțul negru peste tot
Trece vama gînditor,
Cu urechile pe bot.
Cuțul este călător.

Să cutez ceva să-i spun?
Nu știu ce are să creadă.
Trebuie să fie bun:
A dat nițeluș din coadă.

Însă fîncă e pe jos,
S-a uitat, nu s-a oprit.
E frumos, dar ce folos
Dacă-i așa de grăbit?

Cine-o fi găsit cu cale,
Pe-nserate, de i-a scris,
Pe adresa dumisale,
Să poștească la Paris?

1906, Versailles

HOTU'

A orbit de boală grea
Hotu' tatii, și-aș fi vrut
Să-i găsesc un leac, ceva.
Nici un vraci nu l-a avut.
N-am aflat nici un spițer,
Nici la țîrg, și nici în cer.

De vreo șase ani sau șapte
Ochii-i zac, peceti de noapte,
Și-ngropat în gol cu totul
Cătă cu nasul și botul.
Uite-l, dibuie și parcă
A zări nițel încearcă.

A trecut și s-a lovit,
A lătrat. O fi simțit.
A-nțeles că pe aici
Umblă-n tufe un arici.
Altă dată, lîngă casă,
A dat de broasca țestoasă.
Într-o zi, s-a pomenit
Ciufulit, dar mulțumit,
Că visase că bătea
Cinci dulăi și o cățea.
El se ceartă printre stele
Și cu niște cucuvele.

Hotu' e cățel detreabă.
Puii cloștii îl întreabă
Cum e noaptea-n noaptea lui
Și-l mîngîie ca pe pui,
Povestind mai lămurit
Ce-au visat și-au mai gîndit.

Îl iubesc și derbedeii
Din văzduhuri, porumbieii.
Prieten bun, un porumbiel
Doarme în coteț cu el.

ZMEU'

Zmeu', dog de vînătoare,
 E frumos la arătare,
 Falnic, sprinten și semeț.
 Nu e ciine de coteț.
 E ușor, cînd sare'n vie,
 Ca un fulg de pădădie.
 Trece zidurile'n zbor,
 Elegant ca un cocor,
 Iute ca un glonț de pușcă.
 Dar e ciine care mușcă.
 El pe nimenea nu lasă
 Nici să intre, nici să iasă,
 Nici în curte, nici din casă.
 Orice mișcă, muscă, mîță,
 Îl jignește și-l ațîță.
 Cînd îi este vocea trează,
 Sperie și'nfricoșează.
 De un timp îndelungat,
 Așa glas n-a răsunat,
 De pe cînd cu Apa-mare,
 Pe cînd ciinii, mi se pare,
 Întreceau în trup măgarii,
 Și găinile — țîțarii.
 Că a fost, cu adevărat,
 Cum din carte am aflat,
 Un răstimp cînd toate cele
 Creșteau dincolo de piele,

Fără frîu și alandala.
 Ca, de pildă, portocala,
 Mai umflată ca dovleacul,
 De cădea de-a berbeleacul,
 Cu felia cît o doagă,
 Îngrozea o lume'n treagă.
 Pe atunci un cetățean,
 Moldovean sau bănățean,
 Din călcîie pînă'n ceafă
 Era lung cît o girafă,
 Și erau stăpîni, aleși,
 Cei care mîncău cireși,
 Stînd pe pîntec, drept din pom;
 Elefanți cu trup de om.
 Astea toate peste hopul
 Care s-a chemat Potopul.

Cînd vorbesc cu dînsul, Zmeu'
 Face, ca de bronz, pe leu'
 Dintr-un loc din țara lui,
 Nu-i nevoie să-l mai spui:
 Leul mare și cumplit
 Care s-a cam rebegit.
 Rogu-l: — « Domnule, poștește ».
 Știe numai englezește
 Și-l deprind treptat cu'nvățul
 Neaoș, mai mișcînd cu bățul.
 Cusașă lord nu e frumos
 Să fii nepoliticos.
 Limba bățului nu'nșală,
 Că-i din veac universală.
 Și-i ciudat că, de orice soi,
 Ciinii latră ca la noi.
 Deși Blak, și neam de zmei,
 Se miroase cu Ursei.

Îngîmfat și încrezut,
 Zmeu' cneaz recunoscut
 Pe grădină și ținut.
 El nu suferă și nici
 Nu le iartă pe pisici.
 Numai o ciorovăială
 Nu-i prea intră în socoteală:
 Cu motanul Bob, roșcatul,
 Care, tolănit de-a latul,
 Și cu mutra somnoroasă,
 Școală capul sau șîl lasă.
 Îl ia în glumă și pe el,
 Ca pe-o javră de cățel.
 Zeci de urme de duel,
 De război și vitejii,
 De prin pod și magazii,
 Și de box, pe falci și nas,
 Au făcut din Bob un as,
 Cum s-a spus în grai de sport,
 Când cîștigi aproape mort.
 Și e lucru de mirat:
 Bob nu-i încă publicat.
 El dă lupta, ba cu doi,
 Ba cu trei și cinci cotoi,
 În scandal cu tărăboi.
 Zmeu' cată șîl pîndește
 Să-l apuce tîlhărește.
 Dar Bob șade ntîns și doarme,
 Ca voinicul, fără arme,
 Și pe cît de iscusit,
 Zmeu'a și chelălăit,
 Că ntr-o doară, vezi, băiete,
 L-a și pus Bob o pecete
 Și s-a iscălit pe bot,
 Doar mișcînd nițel din cot.

Din cîte-o dezamăgire
 Zmeu' nu-și mai vine în fire.
 Astfel, ieri, prinzînd din vînt
 Un scatiu, lîngă pămînt,
 A fugit cu el în gură
 Dincolo de bătătură.
 L-am strigat: — «Nu ți-e rușine,
 Dacă nu de el, de mine,
 Măgădăule, să-ți pui
 Mintea cu un crîmpei de pui?
 Du-te, să nu te mai văz.»
 Se pitise prin ovăz
 Și, trufaș că e muștrat,
 M-a certat și m-a lătrat —
 Și scatiul i-a scăpat
 Dintre dinți, și a zburat...

Bravo! Pasăre isteată
 Care-mi cîmți de dimineată
 Dintr-un vișin cu beteală.
 Să te mînce vru Păcală,
 Și-a mîncat o păcăleală.

(O să ntreb, cînd o să-mi pice
 Un lingvist, cum i se zice,
 Că s uituc, Doamne ferește,
 Lui Păcală în englezește.)

Nemaipricepînd c ea fost,
 Zmeu' cam rămase prost
 Și cu buzele umflate
 Despre cele întîmplate.
 Se tot uită în sus, în gol.
 Porumbieii albi, în stol,

Rîndunici, sticleți și vrăbii,
Ca niște luciri de săbii,
Le vedea că se perindă
În văzduh ca într-o oglindă.

Bosumflat și umilit,
Încă nu s-a lămurit.
A văzut întâia oară
Că ce se mănîncă zboară.

CASA CU VRĂBII

Vrăbii casnice, știute,
Am în streășini, două sute,
Și mai am, de nu mă-nșeală
Lista scrisă cu cerneală,

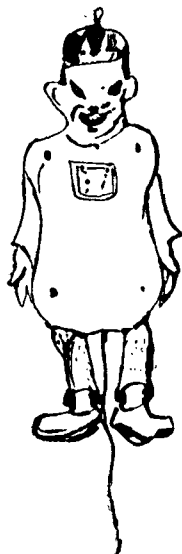
Socotite, numărate,
Două sute zece, toate,
Și cu pui, cu tot, cu ouă,
Ar mai fi o sută, două.

Le-am trecut în catalog,
După litere, mă rog:
Vrăbioii cu băieții,
Și scatiții cu sticleții.

Ca la piersici și la sfecle,
Le-am dat nume și porecle,
Și poreclele urmează
După nume n parentează. ..

Vrăbioii au, mai toți,
Nume de tîlhari și hoți,

Căci, de bine să ne fie,
 Noi stăm lângă pușcărie,
 Și, pe vrute, pe nevrut,
 Luăm și dăm cam cumpurmut.

GREIERELE

Anceput un greiere
 Casa s-a cutreiere.
 Și ieră
 Și fluieră
 Și să dormi nu te mai lasă;
 Parc-ar fi la el acasă.
 Ducă-se în altă aia,
 Că mi-a luat-o el odaia
 Și mă bate la ureche
 Struna lui de sîrmă veche.
 De-o mai fi cum ainceput,
 Îmi iau traista și mă mut.
 Ai văzut nerușinare?
 Sîmbătă, amiaza mare,
 Fără nici o-nștiințare,
 A venit, s-a instalat
 Și s-a pus și pe cîntat.
 Eu, ca omul așezat,
 Nu pun mîna pe pian
 Decît rar, din an în an,
 Pe oboi sau clavecin:
 Să nu supăr pe vecin —
 Dar și-atuncea cu măsură
 Și cu degetul la gură,
 Cînt vreo polcă sau vreo horă,
 Pîn' la anumită oră.
 Nepoștitului din casă
 Prea puțin de noi îi pasă.

Îl tot caut în zadar
 Și nu dau de lăutar.
 Dintr'un drîng cu limba frîntă,
 El s'a pus pe chef și cîntă,
 Undeva, printr'un ungher,
 La umbrelă, la cuier;
 Îl aud de peste tot,
 Și din podini și din pod
 Și nu mă pricep cum face
 Că'l aud și atunci cînd tace.
 De cinci ori am ațipit
 Și de cinci ori m'a trezit
 Oaspele afurisit.
 Mă frămînt, ascult, aștept
 Cu dușmanul să dau piept,
 Dar el, molcom și huihai,
 Dă din cobză și din nai:
 Ori că zgîrie pe scripcă,
 Ori că rîcîie o șipcă,
 Cîteodată pare, parcă,
 Pe sticlete că'l încearcă
 Sau că-ngîină pe departe
 Pila'n ciob de sticle sparte,
 Care multe și destule
 Și gîtleje, dar și scule.
 Și... atunci? Am luat în gură
 Apă, și cu-o stropitură
 L'am scos dintr-o crăpătură.
 Nimerisem subț perdea,
 Într'un colț de dușumea.
 Îl văzui, se scutura,
 Și nu mai putea cînta.
 Udă, learcă, răgușită,
 Voceai moale e scîncită,
 Și caricatura bearcă
 A uitat să mai și meargă.
 Mi se face, însă, milă
 De făptura lui umilă.

Suferințele mă dor.
 Eram gata să-l omor.
 Să-l omor că de ce cîntă?
 Cîndul ăsta mă-nspăimîntă.
 Știe, oare, oarecine,
 Viața lui de unde vine?
 Tot ce poate, orișunde,
 E să cînte ghiersuri ciunte,
 Și cîtuși de mititel
 Numai gura e de el,
 Ca o trîmbiță — și nu zici
 Care'n gușe zece muzici?
 Știe-atîta, vai, săracul,
 A cînta, — ca pitpalacul,
 Și are dreptul ticălos
 Să nu cînte nici frumos.
 Graiul lui e de-așa fel
 Că'l pricep ai lui și el.
 L'am prins trupul de un dram
 Și i'am dat drumul pe geam,
 Și-auzindu-l iar, de jos,
 L'am urat: — « Mergi sănătos! »

ZDREANȚĂ

Lăși văzut cumva pe Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță?
E un câine zdrențuros
De flocos, dar e frumos.
Parcă-i strîns din petice,
Ca să-l tot împiedice,
Ferfenițele-i atîrnă
Și pe ochi, pe nara cîrnă,
Și se încurcă și descurcă,
Parcă-i scos din cîlți pe furcă.
Are însă o ureche
De pungaș, fără păreche.
Dă tîrcoale la coteț,
Ciufulit și așa lăieț,
Așteptînd un ceas și două
O găină să se ouă,
Care cîntă cotcodace,
Proaspăt oul cînd și-l face.
De cînd e'n gospodărie
Multe a nvățat și știe,
Și, pe brînci, tîrîș, grăpiș,
Se strecoară pe furiș.
Pune laba, ia cu botul
Și- nghite oul cu totul.
— « Unde-i oul? » a ntrebat
Gospodina. — « Lăa mîncat! »
— « Stăi nițel, că te dezvăț,
Fără mătură și băț.

Te învață mama minte. »
Și i-a dat un ou fierbinte.
Dar de cum l-a îmbucat,
Zdreanță l-a și lepădat
Și a njurat cu un lătrat.

Cînd se uită la găină,
Cu culcușul lui, vecină,
Zice Zdreanță'n gîndul lui:
« Săa făcut a dracului! »

JOC DE CREION

Brotăcelul, la fîntînă,
Lai avea la îndemînă,
Ca să-l prinzi (pe brotăcel)
Să te joci nițel cu el.

Însă nici nu poți să-l vezi,
Verde, dintre frunze verzi,
Căci cu ele seamănă
Ca o frunză geamănă.

Al cărei mic și e frumos
Și n-are prea umbla pe jos,
Că și mînjește — și nu vrea —
Pielea lui de catifea.

Stă în pom pitit, pe cînd
Ție ți-a venit un gînd:
Printre mugurii crescuți,
Să-l mîngîi și să-l săruți.

Dar ai vrea să știi, acum,
Ce se fac, pe frig și-n drum,
Cînd se scutură copacii,
Brotăcelul și brotacii.

Căci, pe viscol, fără foc,
Nici căciulă, nici cojoc,
Pot să degere, săracii,
Brotăcelul și brotacii.

N-avea grijă. Nu le pasă.
Și-au gătit la cald o casă,
În pămînt, pe sub tulpini,
În adînc și-n rădăcini.
Și-acolò, pe vreme rea,
Dorm întinși pe-o canapea.

CUIBUL

Rîndunicile, păreche,
Și-au prins cuib de casa veche.
Cît privește fulgii, lîna,
Are grija lor bătrîna.

Trage, dis-de-dimineată,
Din saltea țigaie creață,
Și din perina de puf
Scoate cîte un zuluf.

În pridvor, în pălimar,
Le destramă, așadar,
Și, furiș, după perdea,
Vede care i le ia.

BĂNUȚUL

Auzise și Dănuț
Că un ou e cu « bănuț »
Și credea că oul moale-i
Pușculiță cu parale.
Avea ca vreo șase ani
Și visa să strîngă bani,
Socotind pe uși, cu cretă,
Cît costa o bicicletă.
Scormonind pe la găini,
Pe subt cloști și prin vecini,
A stricat, pe neștiute,
Oună cam vreo două sute.
Dar s-a pus plîngînd să zbiere,
De necaz și de durere,
Cea pierdut și cea găsit.
Că s-a mai și mîzgălit
Cu albuș, cu gălbenuș,
De atunci și pînă-acuș
N-a ajuns să se mai spele,
Că intrase mîzgăln piele.
A răcnit și-a mai țipat
Că măcar nu le-a mîncat,
Fierțe, ochiuri sau răscoapte,
La cafelele cu lapte.
El crezuse, băietanul,
Că bănuțu-i gologanul
Sau un leu frumos și nou
Pus cumva în orice ou.

Nu ştia că-i stă pe fund,
 Oului, un gol rotund
 Pentru plod şi pentru pui,
 Cînd ia trup făptura lui.
 Că sub coaja strînsă caier
 Stă păstrat un pic de aer,
 Ca, trezit din nesimţire,
 Puiul mamei să respire.

GHICITOARE

Ghicitoarea ştiu că-ţi place.
 Ce-i ca un burduf de ace?
 Ca un pepene cu ţepi?
 Ia gîndeşte-te. Pricepi?
 Şi răspunde-mi doi, trei timpi,
 Cine are mii de ghimpi?
 Cui îi ustură şoricium?

N-ai ghicit că e ariciul?

ARICI, ARICI, BOGORICI

Ghem de spini și țepi uscate,
Stăntărit ca într-o cetate.
Poate trece un vecin
Peste el cu carul plin,
Că nu simte nici atît
Cît l-ai gîdila pe gît.
Ca să-l scoată, ca să iasă,
Cîinii latră. Lui nu-i pasă.
Unul, încercînd un pas,
S-a ciocnit în ghimpi la nas,
Findcă tontul și netotul
Și-a vîrît în ace botul.
Dacă-ar fi citit aici
El afla ce-i un arici,
Însă cîinii n-au habar
De tipar și abecedar.
Nesupus la gînd pizmaș,
Bogorici e drăgălaș
Cui îl ia cu prietenie.
Cîntă-i numai din tîpsie
Și-ți și joacă o chindie.

PERECHI

Totdeauna cîte două,
Pe sub streășină, de plouă,
Și pe țiglă, pe țugui,
Sus, în dreptul soarelui,

Vrăbiile din cuiabar
Au ieșit la călindar.
Ghiersul spune ce se aude,
Vrăbiilor maici și rude,

Ce se mai găsește-n piață,
În grădină, prin verdeață,
Gîze noi cu păr și goale,
Și alte asemenea trufandale.

Capul, cît alunele,
Se pleacă la unele
Și gîndește chibzuit
Cîte vești n-au mai venit.

Și, la rînd, din loc în loc,
Au rămas cioc lîngă cioc.

NEPĂSARE

Dimineața, cînd mă scoală,
Stolul e o ciripeală.
Le strig tare, ca la școală.
Porția e cîte trei,
Zeci de boabe'n cioc, de mei.
Le învăț să numere,
Ele dau din umere.
De le-aș da și carne crudă,
Nici nu vor de scris s-audă.
Vrăbioii mei sînt proști:
Cum de-i vezi îi și cunoști.

INIMĂ DE CÎINE

La cotețul lui Dulău,
Paznic bun și cîine rău,
Vrăbiile se adună
Să prinzească împreună.

Zgribulite'n pod și'n pom,
Au văzut ducînd, pe om,
Troaca mare cu păsă,
Și Dulău a și lătrat.

Uriașul negru știe
Că a pus tovărășie
Și cu vrăbioii hoți
Mămăliga pentru toți.

Și, gingaș cum nu se poate,
Le-a lăsat-o jumătate.

MEIUL

Cînd venea vreo vijelie,
Le-am dat mei pe farfurie,
Ca să nu se risipească
Hrana'n viscol, pășărească.

Vrăbiile, mai șirete,
Făceau semne către fete:
Să nu fie vreo capcană.

Vrăbioiul de astă toamnă,
Priceput, ca mai bătrîn,
Rîse'n el, cu ciocu'n sîn,
Și din pleoape, ca de gumă,
Și din ochi clipi a glumă.

« Las' că știu eu, vru să spuie,
Și ce este și ce nu e.
Omul ăsta, din fereastră,
Este bun, că-i mama noastră. »

MÎȚA

Cînd se scoală iese'n tindă.
De abia ncepe să se întindă,
Și obosită de căscat
Se întoarce iar în pat.

Ca să doarmă și mai bine,
Laba căpătîi și-o ține,
Și din vis, cum s-a adus,
Că s-a pus cu burta'n sus.

Dar scurteica-i, ca de vată,
Cu opt nasturi encheiată:
Și dormind și dolofani
Sug din ea cinci cotoșmani.

Creștetul, bălțat pieziș,
Pare strîns ca'ntr'un bariș
Înnodat cu două funte:
La urechile din frunte.

Ea visează poate, parcă,
O plimbare într-o barcă,
Pe un luciu argintiu,
Poate chiar în Cișmigiu.

Căi dă coada'n ritm tîrcoale,
 Că'ntr'un lac de apă moale,
 Coada ei de păr de pislă,
 Bătînd perna ca o vislă.

GÎRLĂ GÎRLĂ

Între oi și între măgari,
 Laolaltă cu catîrîi,
 Calcă'n pas, cu pașii rari,
 Gîsca'n vîrstă, Gîrlă Gîrlă.

Chiar berbecii o cînstesc
 Pentru tact și cumpătare,
 Și cu felu'i bătrînesc
 Îi dau rang de inspectoare.

Are cînsprezece ani,
 Și în gloata curții deasă
 Trece mîndră prin gîscani,
 Ca prin bîlci o preoteasă.

O saluți, o chemi, și vine.
 Din ce-i spui și ce-i vorbești,
 Ea se uită lung la tine
 Dintr-o parte și pieziș.

N-a avut noroc să-nvețe
 Școala cel puțin primară,
 Că acum, la bătrînețe,
 Ajungea și profesoară.

PUI DE GREIER

Sare parcă pe jărat
Și-i și lung și e și lat.
Capul pare rețezat
Și, al naibii, e simpatic.

Tînăra caricatură
Embrăcată ca'n nădragi,
Și toți frații lui mi's dragi,
Numai dacă tac din gură.

Pe sub toate ușile
A trecut nesupărat,
Decît lung mai mult pătrat
Și umblînd de-a bușile.

Cînd începe, să te ții!
Cîntă otova din drîng.
Că și mîțele se plîng
De atîtea melodii.

IADA

Între iezii din cireadă
S-a născut de-o săptămînă,
Dintr-o capră mai bătrînă,
Dar zburdalnică, o iadă.

E bălțată'n fel de pete,
Zugrăvite ca pe var
Cînd, prin vișini și arțar,
Bate luna în părete.

Dar pestriță și bălțată,
Albă, neagră, stacojie,
S-a ntrecut în fudulie —
Și-i stă bine, că e fată.

Iar în frunte, iada mea
Poartă, brează, semn: o stea.

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Doi unchieși pitici,
 Pitici dar voinici,
 Au venit în sat
 Pe la scăpătat,
 Unul Moș Ajun,
 Altul Moș Crăciun.
 Ce s'au cugetat
 Că au adăstat.
 Nu cunoșteau locul,
 Bătușiar norocul,
 Și din depărtare
 Lătrau cîinii tare,
 Nefind datori
 A fi știutori,
 Și sfințiții moși,
 Find, de fel, fricoși.
 După cum se știe,
 La ei în stihie
 Cîinii sînt cuminți
 Și n'au colți și dinți,
 Că sus nici o gură
 N'au de mușcătură,
 Nici de lătrătură.
 Fincă și n'au intrucît
 Buzele surîd,
 Și toate sînt vesele,
 Ca la nunți miresele,
 Inimile, fețele.

Amîndoi cu barbă
 Stufosă și albă,
 Cu fuiorul moale
 Pînă la paftale,
 Ca doi arhierii
 Numai de un crîmpei
 Cît geana la pleoapă
 Mai înnați de o șchioapă,
 Sau oprit puțin
 La popa Marin.
 Popa nu-i acasă,
 Nu e preoteasă,
 Nici paracliser.
 Numai cîmp și cer.
 Arde în altar
 Un mărgăritar,
 Și o stea a rămas
 La iconostas.
 Din turlă atîrnă
 Clopotul de o bîrnă.
 Cine ce să spuie
 Dacă nimeni nu e?

Atunci au deschis
 Sacii, și au trimis
 Purceii de lemn
 Să le aducă semn
 Și știre din sat.
 — « Dacă ninge în sat
 Mergem la nnoptat,
 Iar de n'o fi nea
 Om sta și om vedea
 Cum ne om îmbrăca.
 Dacă o să n'ghețe
 Punem ghebe crețe
 Și căciuli de oaie.
 Dacă e a ploaie

Eu o să mă'mbrac
În piele de drac.
Dacă a venit,
Cum am auzit,
Vara lui Crăciun
Timpuri și mai bun »,
A zis Moș Ajun.

— « Tată Moș Ajune, —
Moș Crăciun îi spune, —
Ești mai tânăr, poate,
Cu o zi jumătate.
Pot să te și iert,
Pot și să te cert,
Vorbești cum e dat
Unui căpiat
Și unui viclean.
Ești cam pămîntean,
Și vorba la minte
O ia înaintea.
Cînd ești între slugi
Nu știi ce îndrugi,
Parcă nu mai știi
Nici de unde vii;
Dă-mi răgaz să-ți spun.
Și bei și tutun.
Tu muștrarea mea
O pui în lulea.
Mă zmeresc, mă'nchin,
Și tu cauți vin.
Pînă pe la Paști
Tot te'nținzi și caști,
Și-ai fi bucuros
Să fii om de jos.
Ai uitat cea zis
Cel de ne-a trimis?

Să nu se lipească
Muscă pămîntească
De noi amîndoi?
Uită-te'nnapoi,
Frate Moș Ajune,
Și fă rugăciune. »

— « Tată Moș Crăciun, —
Zis-a Moș Ajun, —
Nu vreau să te mint,
Mă lovit un jind.
Zilele'n stihare
Mi se fac amare,
Și de-atîta rază
Mi se'ngrătoșază.
Îngeri, aripi, stele,
Păcatele mele!
Toată noaptea, vere,
Mare priveghere.
Ziua liturghie,
Psalmi și Slavă Ție.
Fără să mai tacă,
Toată vremea toacă.
Cor de glasuri groase,
Condace, icoase
Și coruri subțiri,
Și tot mînăstiri,
Numai mînăstiri.
Pentru ațipire
Ceri blagoslovire,
Și pentru sculare
Bindecuvîntare.
Și m'am săturat
Să dorm îmbrăcat,
Ca un ceas de pat.
Sînt un păcătos,
Dar pe-acia frumos.

Eu, cu voia ta,
Parcăş rămînea,
Nu te supăra,
Mîine de amiază
Pîn' la Bobotează.
Uite ce-ai să faci,
Fii niţel dibaci.
O să mergi să spui:
A pierdut un cui —
Trebuia să-l pui.
A pierdut cinci cuie —
Trebui' să le puie.
Fă şi tu o snoavă
Cun cui şi-o potcoavă
Şi zi că măgarul
L-a găsit pojarul. »

Şi şezînd afară
Acum, lîngă moară,
La un kilometru,
Iată Sfîntu Petru.
Prea Sfîntia Sa
Tocmai îi căta
Şi era şi el
Cu mîşii la fel,
Căci după tipic
Orice moş e mic,
Ager şi bătrîn
Şi-o bucată cîrn.
În stihia geamănă
Moş cu moş se-aseamănă.
Moş Crăciun gîndeşte,
Uitîndu-se-n deşte,
Şi întru tîrziu
Zise: — « Ştiu, nu ştiu,
Vorba Dumitale,
Tată, mi se pare

Şi cu alţi măgari,
Mai mici ori mai mari,
Că se potriveşte.
Şi, Doamne fereşte,
Poate şi cu-al meu.
O să stau şi eu
Pentru potcovit.
Fii blagoslovit.
Zici căntîrziază?... »
— « Pînă-n Bobotează. »

Dar stînd ei la sfat,
Ce s-o fîntîmplat
Că din sacii grei
Ce-i duceau cu ei
Ieşiră cu miile
Toate seminţiile,
Toate jucăriile.
Urşii mari de lînă
Cu păpuşi de mînă,
Iepurii cu leii,
Lupii, brotăceii,
Făpturi şi jivine,
Plăsmuiri blajine,
Fiare, orătenii,
Trupuri de vedenii
Făcute din glumă
Fie că de gumă,
Sau de mucava,
Ori dintr-altceva,
De pildă: din ţiplă
Şi cu ochi de sticlă.
Căruţe şi sâinii
Trase de dihăanii.
Maimuţoi cu cîrmă,
Cu oase de sîrmă,

Elefanți nerozi
Tot cu două cozi,
Ca să nu pricep
Unde ei încep:
Una und' se știe
Cu o gămălie,
Și alta la cap,
Lipită cu pap.

Seminții de jucării
Sau ales pe la copii.
Vacile și turmele
Își pierdură urmele.
În colibe, lângă sobă,
Sună trîmbița cu tobă.
Iar la han, între tingiri,
Au tras șase musafiri;
După neam și după bresle,
Trei la mese, trei la iesle.

NOAPTE DE AN

Colindeț

Pe subț cerul plin de salbe
Se întind catifele albe.
Apele sau încleștat
Între maluri, de uscat,
Și trec leneș peste ele
Boii mari cu coarne grele,
Cumpletit arnici în cozi.
E o luncă de Irozi
Împietriți de vad în jos,
Zăle'n piept și coif sticlos.
Unii plopi, alții răchite,
Paznici pe neadormite,
Îmbrăcați în stalactite.

La zîntii de an și lună,
Ca din zodii ies pe lună,
De prin sutele de ani,
Plugurile cu plăvani,
Ca să are,
Pe ninsoare,
Și trag brazdă prin zăpadă.
Cu flăcăi cu fața smeadă;
Din pătule, din cătune,
Cîntecele au să răsună,
Cau pornit să haule
Sate, văi și staule.

S'ambrăcat în chiciuri pomul,
 Albă-i țara, alb îi omul.
 Au plecat la drum flăcăii,
 După pluguri cu dulăii,
 Că de-or da de-o haită mare
 De văpăi scăpărătoare,
 Cîte două felinare
 Ca scînteia de amnare,
 Haita lungă
 S-o ajungă.
 Și Tăria-i pînă'n zări,
 Candelă și lumînări.
 Nu vă temeți de jivini,
 Că umblați între lumini,
 Prin tărîmul fermecat,
 Ca într-un basm desfășurat.

Moară, roată și morar
 Potmoliți în cleștar.
 Dintr-o gaură de cheie
 Strălucește o scînteie.
 Ferestruia, sus pe piatră,
 Se trezește cîteodată,
 Ca o flacăra din scrum.
 Dintr-un ghem ascuns de fum,
 Se deșiră șiși ia drum,
 Și de stele se agață
 Un subțire fir de ață.
 Morăreasa ia din saci
 Și nvîrtește la colaci.
 Doi voinici, cu mîini voinice,
 Au troznit în hău din bice,
 Împletite din curele
 Și bălțate cu mărgelă.
 În suman și cizme, baciul
 Bate gerul cu gîrbaciul,

Dar gîrbaciul, scurt și gros,
 E cîrmit anevoios.
 Doi din crai
 Scot un muget de buhai.
 Unul dă, cîte nițel,
 Cînd din cînd, din clopoțel.
 Craiul negru povestește
 Basmul, pe moldovenește,
 Stihuri vechi, de slovă veche,
 Mir de suflet și ureche.
 Ca la cărțile de joc,
 Sau strîns craii la un loc,
 Crai de tobă, crai de ghindă,
 Cîntă, joacă și colindă.

Să nu spui, ar fi păcat,
 Cău plecat la căpătat.
 Cine are boi și plug
 Are parte de belșug.
 Ia te uită, băietane,
 Pe dimie ce găitane!
 Ce condeie pe cojoace,
 Și pe fluturi să-i îmbrace!
 Însă cînd un gospodar,
 Cu un țoi ori un pahar,
 Iar cinsti cu un rachiu,
 Iute ca argintul viiu,
 Cu vin fierț ori țuică fiartă,
 Păi, atuncea, Doamne iartă,
 Nu se mulțumesc cu atît:
 Dau urciorul tot pe gît.
 Și se ntîrzie la case,
 Unde s fetele frumoase.
 Că se face pregătire
 Cu ulcele pe peșchire,
 Cu covoarele de zestre,

Cu mușcatele'n ferestre,
Pentru coame și căpestre,
Cu năframe pe păreți
Și urări pentru drumeți.

DRUMUL CU POVEȘTI

Trece ca o pînză, desfăcut din trîmbe,
Vîntul rău și taie dealurile strîmbe.
La pustietatea vînată din dungă,
Răscolind scaieții și răchita lungă.

În copacii negri recea lui arsură
Pune glomotoace de cleștar și zgură.
Rînițele sale lasă rumeguș.
Cleiurile sale fac alunecuș,
Povîrnișul luciu, dis-de-dimineată,
S-a-nvelit cu țiplă și pòjghii de ghiață.
Apele de-a valma, balta tot așa,
Au făcut deasupra sloi de tinichea.
Totul, dintr-odată, se copilărește,
Vrînd să se-mpietrească ce nu se-mpietrește.

Au fugit din sălcii mierlele și cucii.
Numai cioaca poate sta în vîrful crucii.
Au zburat vultûrii'n lumea ceealaltă,
Cu sfînta lumină nițeluș mai caldă.
Bieții de păianjeni, care torc mătăasă,
Șase luni din găuri nu mai au să iasă.

Floarea și mireasma au tăcut chitic,
Marele se face din ce'n ce mai mic,

Pînă la tipicul mic al jucării,
Ca să-l ia cu mîna mai ușor copiii.
Despre cîmp, atîta aș avea de zis,
Că e plin de iepuri pînă'n Paradis.
Dar în povestire e ompotrivire
Cesar putea pe alții decît noi să mire.

Moș Crăciun pornește,
Vîntul îl oprește,
Vîntul îi întoarce,
Încotro și'ncoace,
Sania, bădie:
Parc-ar fi, și nu e, tot o jucărie.
La răscuri de drumuri, cinci vînturi, grămadă,
Sar să-i risipească stelele din ladă.
Lăzile sînt toate bine încuiate,
Lacătele grele au chei întortochiate.

Lupii între răs_pîntii i-au ieșit nainte,
Fără să-și aducă barba lui aminte.
— « Ce cățați aicea, mări, căței mei, —
Ia muștră unchiașul, — Tuluc și Grivei?
Dați-vă deoparte, fiare pămîntești,
Nu-i pentru jivine drumul cu povești.
Ce vreți? miei de pîslă și cai de hîrtie?
Poate mucavaua de foame să ție? »
Puși pe două rînduri, în troianul gros,
Lupii, de rușine, au făcut frumos.

Va să zică, vîntul, în feluri și chipuri,
Vru să-ntoarcă moșul din drum, cu tertipuri.
Le necaz, că și el face pomi și stele,
Frumuseți și lucruri, mari și mărunțele.
Din postavul lumii, alb, împărătesc.

Ce folos, cîndată toate se topesc:
Străveziu, ușure, horbote, broboade,
Lucrul lui, ca scrumul, se sfarmă și cade,
Iar, ca să dureze, cît de cît mai bine,
Trebuie să-l lase'n ramura ce-l ține;
Pe cînd, el, Unchiașul, pe al lui îl mută
De nu se sfărîmă unul dintr-o sută.
Toate ajung diseară bune și întregi
Și țin pîn' la anul fără să le dregi.

Iată de ce-njură vîntul și-l înțeapă
Și de ce Unchiașul nu vrea să priceapă.

După multă trudă, poftim că sosește.
Rumen, gras și vesel, mînă boierește,
Hamuri și zorzoane îi încing măgarii,
Albi cum e sideful, iuți ca telegarii.
Potcoviți cu sticlă și cu giuvaere,
Ca să aibă'n coastă copita putere.
A sosit cu bine Moș Crăciun, dar știu
Că ținut și plosca, bine, cu rachiu.

POMUL

Aduse niscaiva om
Sau duh, noaptea'n toi, un pom,
Ca un policandru nins,
Engheţat şi şi aprins.

O boccea cu licurici,
Stele, îngeri şi pitici.
Tolba ei, când s-o desfacă,
Ochii babei rîd şi joacă.

Ce mai scûfi, ce călţuni!
Adevărate minuni.
Dar mînuşile — aşteaptă!
Toate sînt pe mîna dreaptă...

Maica mare de părere
Că scăpase din vedere.

FETELE MELE

Au aflat fetele mele,
Cînd se uită prin perdele,
Cine vine şi le pune,
În fereastră, boabe bune,
Arpacaş, mălai şi mei;
Că se uită'n ochii mei,
Fără să se sperie.
Vin în stol puzderie,
Şi la geam, pe latură,
Mişunînd se satură.

Are grije, fiţi pe pace,
Tata mare să vă mpace.
Că vă cumpără din piaţă,
Marţea, dis-de-dimineată,
Tot seminţe dulci la gust,
De fir lung cu spic îngust,
De fir gros cu ciucure,
Numai să vă bucure.

Însă, cum se vede treaba,
Darurile nu s degeaba,
Că şi voi îi daţi să scrie,
Schimb şi plată, poezie.

El vă stă mereu de pază,
 Apărate să vă vază,
 Vrăbioi și vrăbii mici,
 De om rău și de pisici.

CINCI CÎRLIGE

Mîinile bătrînei mele
 Împletesc în cinci andrele,
 Într'ascuns, pentru ajun,
 Darurile de Crăciun.

Ziua ntreagă nu-i mai văd
 Șchiopătarea prin omăt;
 Cui apucă de o ntreabă,
 Maica spune care treabă.

Dar copiii prin perdea
 Prind în umbra ei ceva,
 Iscodind taina mătușii,
 Seara, pe gaura ușii.

Ea, cu lîna între dește,
 Stă din lucru și zîmbește.

ARIPI MICI

Boierii, cucoanele
Și-au închis obloanele,
Și-au zburat în gloată deasă
Către țara de mătăasă.

Între florile străine
Veneticilor live bine.
Aici, viscol, frig și ceață,
Grîuși strîns și iazu, nghiață.

Am rămas locului noi,
Vrăbii, corbi și pițigoi,
Și cu înțelegere
Trupul cîo să degere.
Vara, vor cînta'n sobor
Că se întorc în țara lor.

DARURILE

Două scîfi cu urechi
Și tîrligi două părechi,
Mînicere și pieptare.
Mult de lucru nu mai are.

Ghemul cînd îl ia pisica,
Iar se supără bunica.
Tocmai pe subt un dulap
Fuge și cîte un ciorap.

— « Vin' la mama să te pupe,
Însă, vezi, nu mă ntrerupe,
Că mi rămîn nepoții goi, —
Roagă maica pe pisoi, —

Că vouă ce vă mai pasă
În flanela voastră groasă. . . »

PASĂRILE CERULUI

Păsările negre taie,
Înghetate și greoaie,
Cu aripile deschise,
Cerul ce le amortise,
Într-acolo, n' asfințit,
Prin văzduh întepenit.

Un' se duc cine mai știe,
Fără cuib nici colivie n'
Ramurile, ca de fier,
Îmbrăcate n' zmalț de ger?
Zborul lor cînd să se nvețe
Prin văzduh, fără să nghete,
Șchiopătînd,
Din cînd în cînd?
Că le degeră de-a dreptul
Subsuorile și pieptul,
Și le arde n' ochi și ghiare
Vîntul, ca o apă-tare.

Le-aș pofti să intre n'cai,
Să le dau pezmeți și ceai,
Să le dau, în așternut,
Mei, alune și năut,
Să le adorm, măcar atît,

Cu oblojeli pînă la gît —
Sau le vîr într-un suman.

Dar mă cred rău și dușmăn,
Fîndcă omul cu biciușcă-i
Vînător cu glonț de pușcă.
Măș ruga, și nu știu cui,
Să-mi dea scufii, să le pui,
Și ciorapi de lînă groasă.
Poate și tîrligi de casă;
Însă lungi și cu carîmbi,
Fie otova sau strîmbi,
Ori cu ncrețituri și fald —
Numai să le ție cald.

Aș ruga-o pe bunică
Să ia fus și furcă mică
Și să tragă din fuior
Fire moi, de dragul lor.
Și-o să o mai rog să facă,
Sîmbăta, și cîte-o clacă
De logodnici și feciori,
Pentru bufnițe și ciori,
Pentru berze și cocori.
Să le ncalțe, să le mbrace
În ciubote și cojoace.

Drept răsplată, curmeziș,
Le-or clădi, pe acoperiș,
Cuiburi mari
Cu pui hoinari,
Din ostrețe,
Crăci și bețe,
Și din paie de săcară,
Caselor, la primăvară...

CÎNTEC DE BUDUROI

În căciuli de stuh și paie
Stupii stau pitiți în ploaie.
Printre crăcile de prun
Par un sat ori un cătun.
Au făcut și foc. Se vede:
Fumul ceții din livede.
Minăstiri, schituri, chinovii,
Ale maicilor Zinovii,
Epihării și Domnici:
Chilii mici, chivote mici.

Cam miroasea iarbă mare:
Și-au gătit și de mâncare.
De spălat, ele-au spălat:
Rufe n tinse la uscat.

Acum vre o săptămână
Atîrnav ciorapi de lînă,
Șorțuri, fote, ii, pe sfori,
Bondițe, de subsuori,
Barișe, scurteici, la soare,
Odăjdii de sărbătoare.

Le-a strîns și le-a scuturat
Un vîrtej, amestecat

Cu frunza și florile.
Au rămas surorile
Numai cu ce aveau pe ele:
Niște aripi dintr-o piele.

Din știubeie și prisacă
Starițele nu mai pleacă,
Și maicile cuvioase
Au pus obloane la case,
De nu mai pătrunde afară
Nici un fir de rază rară,
Și urzesc țoale de ceară.

Trebuie să fie bine
Iarna n stupii de albine.
Adormit pe jumătate
S-a sculți viforul cum bate.
Sfîrcul nu te mai atinge,
Viscolul nu te mai ninge.

Stai, că fac un buduroi
De iernat, și pentru noi.

PRISACA

STUPUL LOR

Stupul lor de pe vîlcea
Stă păzit într-o broboadă
De trei plopî înalți, de nea,
Pe o blană de zăpadă.

Prisăcarul le-a uitat
Și-a căzut și peste ele
Iarna, grea ca un plocat,
Cu chenar de peruzele.

Înlăuntru însă'n stup
Lucrătoarele sînt treze
Și făcînd un singur trup
Nu ncetează să lucreze.

Că nici una n-a muncit
Pentru sine, cîmpreună
Pentru stupul împlinit
Cu felii de miere bună.

ISCOADA

De cum s-a ivit lumina,
A ieșit din stup albina,
Să mai vadă, izma-creață
A-nflorit de dimineață?

Se ngrijește gospodina
De-nflorește și sulfina,
Căci plutise vâl de ceață,
Astă-noapte, pe verdeață.

A găsit toată grădina
Înflorită, și verbina,
Și s-a ntors, după povață,
Cu o probă de dulceață.

PAZA BUNĂ

S-a întors cercetătoarea
Să le spuie la surori
Că-i deschisă toată floarea
Și cîmpia, de cu zori.

Și-au plecat aproape toate
La cules, cu mii și mii,
Lăsînd vorbă la nepoate
Să ngrijească de copii.

Căci muscoii și bondarii
Și alte neamuri de pădure,
Pe șoptite, ca tîlharii,
Umblau mierea să le-o fure.

Însă paza'n stupi e bună,
Că tîrziu, după apus,
Còlo jos, sub't stupi, la lună,
Ei zăceau cu burta'n sus.

TÎLHARUL PEDEPSIT

Într-o zi, prin asfințit,
Șoaricele a'ndrăznit
Să se creadă în putere
A prăda stupul de miere.

El intrase pe furiș,
Strecurat pe urdiniș.
Se gîndea că o albină-i
Slabă, mică și puțină,
Pe cînd el, hoț și borfaș,
Lîngă ea-i un uriaș.

Nu știuse că nerodul
Va da ochii cu norodul
Și-și pusese'n cap minciuna
Că dă'n stup de cîte una.

Roiul, cum de la zărit
Căa intrat, l'a copleșit.
Socoteală să-i mai ceară?
Nu! L'au îmbrăcat cu ceară,
De la bot pînă la coadă,
Tăbărîte mii, grămadă,
Și l'au strîns cu meșteșug,
Încuiat ca'ntr'un coșciug.

Nu ajunge, vream să zic,
Să fii mare cu cel mic,
Că puterea se adună
Din toți micii împreună.

FETICA

Ce duh ai și ce putere
Să'mpletești ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi și pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi și leacuri,
Poate că de mii de veacuri.
Ca din lînă, ca din ace,
Țeși rețeaua de ghioace,
De celule'n care pui
Mierea dulce și un pui.
Scule, numere, cîntare
Au spus la măsurătoare
Căncăperea cea mai mare
În găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică.
Ești, pe lumea de sub't cer,
Cel mai mare inginer.
Pe'n tunică, făr' să știi,
Ai făcut bijuterii
Și minuni în toată clipa
Cu musteața și aripa.
Și, cum știi, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

ȚARA PITICILOR

PREFAȚĂ

Într-o zi, pe înserat,
Ce să vezi? Ne-am apucat,
Doi părinți și doi copii,
Din *Cartea cu jucării*,
Să mințim, să povestim
Ce-am știut și ce nu știm,
Pentru alți copii, mai mici,
Nici chiar mici de tot, dar nici
Mari, ca de înșurătoare,
Și făcurăm și-o prinsoare,
Cine poate scri mai iute
Stihuri vreo câteva sute,
Și ne-am așternut pe scris.
Ochii ni s-au cam închis,
Mîna ne-a cam amorțit
Și-a ieșit ce a ieșit.
Am citit în adunare
Ce scrisese fiecare,
Și din toate, vrea nu vrea,
S-a ales povestea mea.
Rămășagul fu: « Se poate
Scri și pe nerăsuflăte? »
Vorba e cam cîștigat
Și, n sfîrșit, am răsuflet.
Partea mea, într-adevăr,
Am avut un sfert de măr,

Împărțind un măr crețesc;
Nu cumva ca să jignesc
Pe tovarășii de coate,
Mîncînd sferturile toate.

Domnule, care citești
Multe altele povești,
Mai frumoase și mai scrise,
Nu să-ți placă, pare-mi-se.
Te-ai deprins cu stih bogat,
Cu care te-am învățat.
Nu mă osîndi, vai mie!
Cam căzut în sărăcie.

E nevoie să-ți explic:
Ești prea mare. Fă-te mic.
Uită regula o dată
Și, cu cartea dezvățată,
Mergi nițel de-a bușile.

Poți închide ușile,
De ție teamă și rușine
Să te faci de rîs ca mine.
Leși din dogmă și, tiptil,
Fă-te la citit copil.
Asta, Domnule Confrate,
Dă alean și sănătate.
Eu, cum vezi, încet, încet,
M-am făcut analfabet.

ȚARA PITICILOR

În pădurea cu furnici
E-o cetate de pitici.
Au adus lăstunii știre
Că-i un fel de mînăstire
Și că n-ar fi numai una.
Mult mai multe vede luna,
Mînăstiri de rugăciune,
Cînd răsare și apune.
Schituri și chinovii, toate,
Printre frunze aruncate
Fac din codru o cetate.

Zvonurile cercetate
S-au vădit adevărate.
Ca și vrabia, lăstunii
N-aduc vorbele minciunii,
Că sînt cei mai serioși
Din scatii și din botgroși,
Agățați de iedere,
Și cei mai de_ncredere.

Înmulțindu-se piticii,
Și gîngăvii și pelticii,
Le-a primit și Dumnezeu,
Care, dintr-un curcubeu,
Îi scrutează cu ochianul
Toată ziua și tot anul.
Neputînd să îl mînie
S-au făcut piticărie,
Și cu sfîntuși ajutor
Au ajuns cît un popor.

Dar prea mici pentru război
Și buni doar de tărăboi,
Nendrăznind să asuprească
Altă viță omenească
Și, ca nu cumva să piară
Îmbucați de niscăi fiară,
Și-au făcut și ei o țară.
Sfat ținură zile șase,
După nații, după case,
Căci piticii's multe neamuri,
Trunchiuri, rădăcini și ramuri,
Cînd corcite, cînd pestrițe
Și cu graiuri după spițe.

Cum se scrie pe curat,
Neamul s-a organizat. . .

Căutînd întîi ce fel
Să aleagă de model
Dintre sutele de state
Cunoscute și umblate,
Au luat pildă să trăiască
Pravila călugărească.
Mai schimbînd pe ici, colea,
Unde nu se potrivea,
Amînînd postul cel mare
Pentru viața viitoare,
Micșorînd în călîndare
Zilele prea lucrătoare
Și nmulțindu-le pe cele
Scrise roșu dintre ele,
S-a ntocmit, așa, un plan
Că o zi a fost un an.

—« Săptămînile s prea lungi
 La duminici să ajungi »,
 Zise marele nvăţat
 Care lua parte la sfat.
 —« Da, e drept, i s'a răspuns,
 Una nu e de ajuns,
 Şapte e mai bine, că. . .
 Decît o duminică. »
 Şi soborul soroci
 O duminică pe zi.
 Un pitic — s'a legiuit —
 Să stea mai mult aţipit.
 Avînd dreptul să se culce,
 Orice zi fiind de dulce,
 Ziua, noaptea, cît mai des.
 Şi să doarmă mai ales,
 Că nici Pronia cerească
 Nu-l doreşte să slăbească,
 Bucălat ca o păpuşe,
 Cu bărbia peste guşe.

S'au dat Sfintelor Scripturi
 Cîteva întorsături.
 S'a mai pus şi s'a mai scos
 Ce fusese de prisos,
 Şi păstrîndu-se'n sfîrşit
 Ce era mai chibzuit,
 Între sfintele mirene
 A fost pusă Sfînta Lene.
 Uite, s neamuri de pitici
 Din mai mici în tot mai mici
 Şi cu fel de fel de feţe,
 Albe, negre, linse, creţe,
 Şi cu vorbe că nu poţi
 Să te prea-nţelegi cu toţi.

Cu o vorbă'n două guri
 Ori mă lauzi, ori mă'njuri.
 Vorba i ca ulceaua goală,
 Te cîştigă şi te'nşeală,
 Şi te spurcă şi te spală.
 Iei cu ea, ca din hîrdău,
 Tocmai din sufletul tău,
 Şi s în pricinile toate
 Două feluri de dreptate.
 Legămîntul şi minciuna
 Sînt de-o teapă şi totuna
 Şi nu ştii adevărat
 Ce ai minţit şi ce ai jurat.
 E un soi de făcătură
 Să se ntindă prin ruptură
 Şi a fost un soi de lege
 Ce i legat să se dezlege,
 Fiştecare crîmpei
 În cîte două şi trei,
 Orişice vîrf de bucată
 Vrînd să fie lumea toată.
 Şi orice ţipenie
 Mare căpetenie.
 Partea vrînd să fie ntreg,
 Părţile nu se'nţeleg.

Dar bătînd un vînt odată
 Răscoli pădurea toată,
 Şi din pricinile fricii
 S'au strîns iarăş toţi piticii.

Fiştecare vizunie
 Are hram şi stăreţie,
 Şi prin scorburi şi prin foi
 Stau piticii cîte doi,

Cîte trei sau mulţi de tot
 Şi se-nghesuie cum pot.
 Mînăstirile mai mari
 Au chiliile-n ştejari,
 Nouă, zece pe o cracă,
 O biserică şi o toacă.
 Dintr'un bob de ghindă'nchis
 S'a'ntocmit un paraclis.
 Şi doi popi cît gămălia
 Cîntă'n ison psaltichia,
 Pe cînd schivnicul din strană
 Doarme dus, chitit în blană.
 Dau tămîie cu căţuia
 Pentru toată cetăţuia
 Ispită de pierzaniei,
 Bătînd cruci, puind metanii.
 Se hrănesc cu ce te miri
 Şi mai mult cu nori subţiri.
 Strîng în cîte o găoace
 Rouă nouă subt capace:
 Doniţi, putini, boloboace,
 Şi în ele, ca'n copaie,
 Sîmbetele fac şi baie,
 Ziua marelui răsfaţ.

Pregătiţi pentru ospăţ,
 Le ajunge o măslină
 Şi o măsură de făină
 Cîtă'ncape'n degetar,
 De la Paşti la Făurar.
 Să frămînti şi să tot faci
 Artose şi cozonaci!
 Dintr'o scorbura de cracă
 Vine laptele de vacă.
 Vaca n'a intrat de tot:
 Pînă'n coarne, pîn' la bot.

Mi se pare că-i pestriţă
 Şi ai jura că-i veveriţă,
 Pentru că la vaci şi boi
 Coadă nu prea stă vîlvoi.
 Ouă? Ai prin meri şi pruni.
 Dai o raită şi aduni
 Şi te'ntorci cu o căciulă.
 Marfa-i bună şi destulă.
 Mii şi sute de găini
 Ouă mult pentru creştini,
 Trei pe zi ori cîte două,
 După regula mai nouă.
 Numai că găinile
 Ceşi aleg tulpinile
 Şi pun cuib în frunza deasă
 Nu sînt cele de acasă.
 Sînt şi ele tot cu cioc,
 Dar nu stau prea mult pe loc,
 Şi aş face o prinsoare
 Că sînt vrăbii, cît se pare,
 Piţigoi, sticleţi ori cucii
 Cuibăriţi coala prin nuci.
 Cît priveşte dulcele
 Ai albine: mulge-le!
 Dintr'un fagure de miere
 Ies în scoici vreo trei ciubere.
 Să nu uit să mai înseamnă
 Că un ţoi de undelemn
 Ține, cum sînt rosturile.
 Pentru toate posturile,
 În cel mai înalt molit
 E'un pitic Mitropolit.
 Nu-i mai mare de atît,
 De la poale pîn' la gît;
 De o şchioapă mijlocie,
 Pot să dau şi chezăşie.
 Stă într'un pahar rotund,
 Pe un jilţ lăsat la fund,

Spilcuit ca o mireasă,
 Și paharul stă pe masă,
 Tuturora să searate
 În palatul din cetate.
 Din molift, în lumea ntreagă,
 El și leagă și dezleagă.
 Mitra de mărgăritar
 Iese afară din pahar,
 Și de acolo, plin de har,
 Cu o rază,
 Vede și supraveghează.
 El e tuturora tată.
 Vorba-i este ascultată,
 Și porunca lui temută,
 Ori grăită, ori tăcută.
 E de ajuns că dă din pleoape
 Și înghiață șapte ape.
 A făcut un semn cumva,
 Sau din ochi sau din giubea,
 Și amuți posomorât
 Codru nalt numaidecât.
 Căci piticii n sihăstrie
 Fac prea multe nebunii,
 Că se mbie, că se joacă
 Scoborînd tîrîș pe cracă.
 Unul ține predică,
 Altu-i pune piedică.
 Unora le vine placul
 Să se dea de a berbeleacul,
 Și din leagăne, din vînt,
 Dau cu burta de pămînt.
 Se amestecă, de mici,
 Cu gînganii și furnici,
 Și se ntrec în izmeneală.
 Uneori, mai din greșeală,
 Te ia cioaca n cioc, și cracul
 Ți-l apucă pitpalacul.

Dau cu tifla, se îngînă,
 Se stropesc lingă fîntînă
 Sau se fluieră, se nfruntă,
 Zbiară n chiote de nuntă.
 Ori, ca niște blestemați,
 Se bat seara cu scuipați.
 Se bușesc, se iau de briu,
 Larma zburdă fără frîu,
 Baba oarba, leapșă, țurcă.
 Bărbile li se încurcă,
 Și de a capra, la tot pasul,
 Nimeresc și n pomi cu nasul.
 Și cum cad cu miile,
 Mai deși ca scrumbiile,
 Înțelege orișicine
 Ce greu liniștea se ține
 Într-un hohot și un dezmăt,
 Fără bici și fără băț.
 Starețul prea supărat
 Cîteodată s a ncruntat,
 Și deși i sînt frații dragi,
 Li mai pișcă la nădragi.
 Pe piticul mai borșos
 Ți l a ntors cu fața n jos
 Și l măsoară pe spinare,
 Undeva, să am iertare.
 Cîte unu-i pipăit
 Cu gîrbaciul despletit,
 Iară altul, slut și cîrn,
 Cu mătura, sau cu tîrn,
 Sau cu snopul de urzici
 Pielea grasă i o bășici.
 Sau îl ții în colivie
 Agățat la stăreție.

Ca să dați îndreptățire
 Starețului scos din fire,

Să vă povestesc ce fac
 Frații răi, cu comanac:
 Iov primise nsărcinare
 Să dea n mână o scrisoare
 Starețului dintr'un plop,
 Arhiereu sau protopop;
 Unui stareț mai din vale
 De dudul Sfintiei Sale.
 Un răvaș de Episcop
 Se pune n sticlă cu dop,
 Tainele sfintului Clir
 Cerind plicuri de clondir.
 Însă Iov, ca să cunoască,
 Scoase dopul lung de iască
 Și ștafeta, și-a citit.
 Ca pe un nefericit,
 Duhu Rău l-a ispitit
 Și-a pierdut prin frunză, bietul,
 Astupușul și biletul,
 Și i-a dus Vlădichii n poală,
 Pe la toacă, sticla goală.
 De isprava neiertată
 A fost tras la judecată
 Și avu neobrăzare,
 Fețelor judecătoare
 Care caută lumină,
 Să le spuie: — «Nu s de vină»
 Și că sticla era plină
 Cu spirt bun de tescovină.
 — «Vă întreb acum frumos, —
 Zise trist și proestos, —
 Ce pedeapsă se cuvine,
 Să se vindece mai bine,
 Unui frate mincinos?»

Și să mai cutez să spun
 Că Nichifor bea tutun?
 Și că are și-o lulea,
 Pe la sîn, pe undeva?
 Și un amnar
 Cu brăcinar?
 Nimeni însă, la dovadă,
 Nu-i mai iute de tăgadă;
 Împrejurul gurii, barba
 L-a îngălbenit ca iarba.
 A răspuns că la mijlòc
 E că suflă noaptea n foc
 Înfundat. — «Fire-ai să fii!
 Deștele țis stacojii».
 — «Am umblat cu un chibrit, —
 Răspundea, — și le-am pîrlit.»
 — «Ori că-mi pute mie, òr' că
 Puți matale a mahorcă.»
 El răspuns da orișicui
 Că așa e suflul lui.

Tit fu prins în buzunar
 Cu-o bucată de zahar.
 — «Nu minți, că e n zadar!»
 — «Nu pricep și sînt mirat, —
 Zise Tit și s-a jurat. —
 Totuș, nu știu cine, ncalte,
 Mi-a furat pe celelalte.»
 Tiron își pitea o dată
 Și n papuci cîte-o bucată,
 Și de zahăr cît mîncase
 Pe furiș, se îngărășase.
 Scuturîndu-i casa, tinda,
 Cosma i-a furat oglinda
 Marelui Mitropolit,
 Foarfeca de potrivit

Și o grămadă
 De borcane cu pomadă.
 O avea
 Spinzurată de curea
 Și se mai uita în ea,
 Cum îi sta când porunceă
 Și când binecuvînta,
 Zvelt și sprinten pe tîrlig,
 Cu trei degete cîrlig.
 Alifile străbune,
 Mă gîndesc, cu plecăciune,
 Că-i slujeau de ntins și tras
 Cutele de pe la nas,
 Că Înnaltul Prea Sfințit
 Cam era nițel zbîrcit,
 Însă foarte îngrijit,
 Mirosind, ca o duduie,
 A căpșuni și a gutuie.
 Vroia Cosma să se vadă
 De-i frumos și el o dată.
 Și-a ciuntit cîte o ață
 Din zuluși și din mustață,
 Căci, nu-i fie de deochi,
 Îi da barba pînă-n ochi.
 Trecînd jos de cingătoare,
 Unghiile la picioare
 Cum se taie a uitat.
 Foarfeca l-a înțepat.
 S-a rănit și a țipat,
 Și sărind pe un călcîi
 S-a dat el de gol întîi.

Rele, mari, necugetate
 Sînt asemenea păcate,
 Și piticii s-au jurat
 Să nu cadă ntru păcat.

Cresc cît vor, și nu-i nimica,
 Barba, unghiile, chica,
 Dar opresc blestème grele
 Să le ciopîrțești pre ele.
 Mai ales atunci cînd n-ai
 Nici un foarfec să le tai.

Judecata, într-un glas,
 L-a legat, l-a ntins și ras.

Toate faptele acestea
 Nu cîntesc prea mult povestea,
 Că piticii nu s buni toți,
 Și ntre ei mai sînt și hoți.
 Cîte unii ntr-o ureche
 Nu s pitici din vremea veche.
 Pripășii de joi, de vineri,
 Unii sînt prea cruzi și tineri.
 Nici n-au nouăzeci de ani,
 Încă pui, încă juncani.
 De-abia pe la două sute,
 Cînd bărbia face cute
 Și sînt plini ca niște saci,
 Grași ca niște cozonaci,
 Falnici ca niște bureți,
 Poți să zici că sînt băieți,
 Și de nu s-ar fi jurat,
 Că s flăcăi de însurat.
 Să nu-l uit de zugrăvit
 Pe sfîntul Mitropolit.
 Părul lui, cu valuri crețe
 Pînă-n șold, e-o frumusețe,
 Pieptănat de o răgace
 Cu un spic, după ce coace,

Ori de mei, ori de săcară,
 Pus deoparte de cu vară.
 De altfel, gizele din iarbă
 Poartă grije mult de barbă.
 Barba Marelui Pitic
 Trasă-i ca din borangic
 Și-i îmbracă pieptu-n zale
 Cu odajdia ei moale.
 Dumnezeu cel nepătruns,
 Dându-i tron înalt, la uns.
 Lăntărit cu un hrisov,
 Scris cu slove de ceaslov,
 În cerescul lui cerdac,
 Pe o coaje de copac.
 I la scris cu vorbencete
 Și strivite cu pecete.

Poate acum ai vrea să știi
 În ce anume sihăstirii
 Și anume cam pe unde
 Mînăstirea se ascunde;
 Din pădurea cu pitici,
 Nu o prea zăresc de aici.
 Să mai lași înțîi, nițel,
 Să-l întreb și pe cățel,
 Să mă gîdîl la cucui,
 Și pe urmă o să spui;
 Să mă scarpin după ceafă.
 Nu spui bine, nu mi dai leafă.
 Vezi, cățelul știe bine,
 Că a fost la drum cu mine,
 Mă păzit și ajutat.
 Am mîncat și am răbdat
 Și am dus greul împreună,
 Pe timp bun și pe furtună,
 Ghemuiți într-un culcuș,
 Cum dormim de atunci și acuș.

E pitic și el, dar treaz,
 Fără frică și viteaz.
 Fără el, jur pe ce am,
 Nu mai știu ce mă făceam.
 Mă mînca vrun crocodel,
 Vrun păianjen, fără el,
 Iar cucuiele dentăi,
 Cu vîrf bont și vînătăi,
 Își aduc mai bine aminate,
 Fără snoave și cuvinte,
 Ce am făcut și ce am umblat
 Pînă ce le-am căpătat.

Uite, te-aș putea îndrepta,
 Însă doar pe Dumneata,
 Și sînt foarte ncredințat
 Că o dată îndreptat
 N-ai să dai învățătură
 Orișicui și mură-n gură.
 Prin urmare,
 În pădurea ceea mare
 Iarna-i cald, vara răcoare.
 Fagii sînt atît de nalți
 Cum n-au fost și nu s ceilalți,
 Și podesc o bagdadie
 Peste întreaga împărăție.
 Codru-nchis, ca-ntr-o odaie,
 Nu-l ajunge pic de ploaie.
 Am iernat și am căscat
 Numai pe pămînt uscat.
 Că de-ar fi noroi, ca-n lume,
 Nu le-ar mai păsa de glume
 Cuvioșilor din schit,
 Ci s-ar fi delectnicit,
 Toată ziua, toată viața,
 Cum se crapă dimineața,

Să-și radă pingecele,
 Să-și spele obielele
 Și să-și frece cioarecii,
 Alergînd ca șoarecii;
 Că venind, din întîmplare,
 Marele la cercetare,
 Din mai-marii, cel mai mare,
 Cum îi zic piticii, «Tata»,
 Să-i vadă curați și gata.
 Pe cărări și pe șosea,
 Unde-ai fi, unde-ai călca,
 La ntuneric, la lumină,
 Umblî ca pe rogojină,
 Și ție dulce la picioare
 Toată țara umblătoare.
 Pardosită cu covoare
 Și cu preși
 Subt copacii mari și deși,
 Zic și temnicerii că
 Ești ca în biserică.

Ca să-ajungi pe drum, mai iute,
 Rupî cinci tălpi și trei căpute,
 Dar ajungi neapărat
 Într-o zi la scăpătat,
 Însetat și nemîncat.
 Pîntecul, lipit de spate,
 Ți-a scăzut la jumătate.
 Lei în tolba din spinare,
 Răzimată-n cingătoare,
 Straie, pîine, brînză, nuci,
 Dar mai trebui' s-o și duci.
 Chibzuit și gospodar,
 Eu mi-am luat și un măgar,
 Cugetînd ca prin pășuni
 Să ajung în șase luni.

Dar pășune și livezi
 Nicăirea nu le vezi
 Și-ar fi fost ca, la măgar,
 Să înham și un hambar,
 Ca să aivă ce mîncea
 Pe drum și Domnia Sa.
 N-am ajuns să fac nimic
 (Cu măgarul, vreau să zic).
 Un măgar, părerea mea,
 La drum lung e o belea.
 Trebuise să-i arăt
 De ntors și calea ndărăt.
 Drumul meu ducea de-acasă
 Pe dîndos, pe lîngă casă.
 Întîi o apuci așa,
 Patru poștii și ceva,
 Și o iei pe lîngă dîmb,
 Unde-l taie podul strîmb.
 Nu lua ceas, nu măsură
 Calea, timpul, nu cumva
 Să te sperii ce-n răspăr
 Mergă vremea ntr-adevăr.
 Ai să dai de-o apă mare,
 Fără pod și trecătoare,
 De un vînt în curmeziș,
 De cenușe, de prundiș,
 Pe alocuri, cîmpul gol
 E de clei și de nămol.
 Nici nu simți ce fel și unde
 Talpa stă să se scufunde,
 Și, sorbit încet în prund,
 Mîlul te trage la fund.
 Am găsit, muncită-n glod,
 O mulțime de norod,
 Răstignită-n huma moale,
 Neputînd să se mai scoale,
 Și la fiecăncercare
 Încleștată și mai tare.

Țara, după cum vedem,
 Ompresoară un blestēm,
 Și nămolurile scad,
 Uneori, pînă la iad.
 Broaște, cît niște vite,
 Dau din coarne și copite.
 Drăgălașii, mititeii
 Mormoloci, sînt cît purceii.
 Dar un bivol șchiop, corcit,
 Două nopți m-a fugărit.
 Ducă-se și să se ducă,
 Poate-a fost vre o nălucă
 Neagră, și, se vede treaba,
 Că am alergat degeaba.
 A venit încoa și un țap,
 Să mă bat cu el în cap.
 Nu cred rău că vrut să-mi facă.
 Îi ardea și lui de joacă.
 Dar de teamă de cucuie
 M-am făcut să-l văd că nu e.
 Un țințar cît un ierete
 Mult și el de furcă-mi dete.
 Muștele erau cu barbă.
 M-am lovit de-o vacă oarbă,
 M-am împiedecat de-o sfoară
 Cu trei capete și-o ghiară.
 Namile, dihăanii multe,
 Cît de lungi, pe-atît de slute,
 Mișunau necunoscute.
 Un păianjen cît un om
 Avea ramuri mari, de pom;
 Ața lui, din nod în nod,
 Se-ntindea cît un năvod.
 Peștele din apă, parcă,
 Era, Doamne! cît o barcă
 Și ieșea din rîu la soare.
 Am văzut o lipitoare
 Și mai neagră și mai mare.

Ce ciudat e, poți să zici,
 Ca o țară de pitici
 Să înceapă, la doi pași,
 C-un ținut de uriași!
 Într-un basm de mai tîrziu
 M-am și pus de gînd să scriu
 Cum se cheamă fiecare
 Lighioană și-arătare,
 Că e bine să le-nveți
 Să le spui și la băieți.

Însă fie cum o fi,
 Poate că m-aș răzgîndi.
 Ce să cauți, tu, voinic,
 Negreșit, dar încă mic,
 Să iei drumul prin pustii,
 Cu strigoi și cu stafii,
 Să te-ncurci pe unde ies,
 Din bîrloagele de șes,
 Soiurile de jivine
 Care m-au pîndit pe mine?
 Eu mai bine țîaș fi dat,
 Răzgîndindu-mă, un sfat.
 Ia întinde-te coleă,
 Pe un puf de canapea,
 Să auzi povestea mea.
 Căci de-aceea sînt povești,
 Ca să nu te ostenești
 Decît cel puțin să caști
 Seara, de Crăciun și Paști,
 Și să-ascuți, pe adormite,
 Lucruri nemaipomenite.

Cît privește sfînta slujbă,
 E mai mare avă Cujbă,

Protosinghelul bătrîn,
Vechi unchiaş, oleacă spîn,
Cam ursuz şi, nu degeaba,
Poreclit în schituri « Baba ».

A se şti, e legiuit
Aspru, slujbele din schit,
Buche, buchi, pe dinafară:
O vecernie de seară,
O utrenie de noapte,
O molitvă, pe la şapte,
Cu citiri în liturghie
Şi un acătist la chilie.
Tipicarul, canonarhul
Şi Chiril iclisiarhul
Rînduiesc şi în paraclis
Să se cînte cum stă scris,
Fără ca, de nerăbdare,
Să se sară din tropare,
Ori, cu gîndul mai buimac,
Să se piardă un condac,
Ori să-ţi scape din vedere
Poftoreala ce se cere.
Că în Minee, se citeşte
Subt stihire: « Poftoreşte »,
Ca să cînţi de două ori,
După sfinţi şi sărbători,
Rugăciunea cuvîntată
Nu se prinde dintr'odată,
Şi lui Dumnezeu îi place,
Dintre norii de cojoace
Şi de pături, să asculte
Poftoreli oricît de multe.

Datinile din bunici,
Din pitici în străpitici
Au trecut din viaţă în viaţă
Şi piticii le învaţă.

Zece ani de ascultare,
La corvezi cu clacă mare.
Întîi mătură şi spală.
Fierbe rufele într-o oală.
Toată noaptea, pîn' la ziuă,
Bate păpuşoiu în piuă,
De mălai şi mămligă,
Pînă, bietul, se ncovrigă.
Iar în zori, cu o căldare,
Cară apa din izvoare.
Obosit de neodihnă,
Cade în deal şi doarme în tihnă,
Şi îl trezeşte, cînd îl doare,
Numai pofta de mîncare.

Unii spală obştea toată,
Care aşteaptă dezbrăcată.
O cămaşe mai purtată
Trebuie mai mult frecată,
Şi nădragii au de scos
Din fund zbenghiul de prisos.
Iar într'un pînjeniş,
Cam ascuns, cam pe furiş,
Stau ciorapii la uscat.
Cinci duzini: le-am numărat.
Şi piticii suflă în foale
Goi şi în picioarele goale.
Cu căpută şi carîmb
Un ciorap, pe sfoară, strîmb,
Pus la rînd cu alte ţoale,
Cît păstaia, de fasoale.
Şi cămeşile ca nişte
Fluturi, daţi în vînt să mişte,
Şi batistele, să zic,
Ca de nasul de pitic,

Roșcovan ca'n luna mai,
Dar umflat de guturai.
(Pentru troahnă singur leacul
Pus în nară e bumbacul.)

Parcă, pe frînghii, ițarii
Și i-au lepădat țințarii,
Știi, țințari cu coapsa'n dungă,
Încrețiți din sîrmă lungă.
Fiecare dolofan
Are dreptul de golan
La două rînduri pe an,
Și de Paști și de Crăciun,
Cu o turtă cu magiun.
O giubea și o curea
Și o scurteică scurtă, scurtă,
Pînă la juma de burtă.
Dar cum pielea s'a scumpit,
Cizma merge la cîrpit.
O pereche de bocanci
Noi iei nici cu patru franci.
De cînd ține schitul minte
Nu tocit o încălțăminte,
Și prin iarba ceea moale, și
Bine cu tălpile goale.

De ce ar sta spălătoria
Rînd în rînd cu croitoria,
Și de ce, dacă te mbraci,
Treci alături, la cîrpaci?
Pentru că așa ți-e dat
Dacă ești pitic curat.
Sute de croitori descos
Și cos nasturii de os,

Peticile între picioare
Și la alte mădulare.
Acele aleargă iute,
Duste, vino, vino, duste.
Un croitor mai priceput
Drege de la început
La mașina de cusut.
Culcă pe pitic subț ac,
Coase de-a dreptul pe crac.
Îl dă jos, se suie altul.
Numai unul, Toma psaltul,
Fuse odată vătămat
De mașină, și a strigat,
Și nădragul, a venit
Vraciul de lă dezlipit
Și a pus un plasture
Pielei de subț nasture.

Însă, pînă una, alta,
Ici e rîul, còlea balta:
Toți fac baie.
Mai bătrînii în copăie,
La odaie.
Cei mai leneși își aduc
Apă'n gură, cu clăbuc,
Și făcîndu-și gura cep,
A se linciuri încep,
De parcă s'ar fi spălat,
Cum e vorba, cu scuipat.
Asta'n limba lor peltică și
Morfoleală de pisică.
Strînși ca rațele, la ploaie,
Cei mai grași se scaldă'n straie,
Neputînd să se dezbrace
De seu mult, ca de o găoace.
Bălăcesc, și unii nnoată
Într-un lac nimica toată,

Iar duhovnicul Ilie,
 Pe un fund de farfurie.
 Unuși scaldă trupul sfînt
 În ghiveciul de pămînt.
 Într-o strachină mai rece
 Era altul să se nnece,
 Și un frate, mai de soi,
 Scufundîndu-se într-un țoi,
 A rămas în el, băiete,
 Și-a crescut, un an ori doi,
 Mare cît un castravete.

Ceasul ajungînd la semn
 Bate toaca-n fier și-n lemn.
 Lemnul cel dintîi se roagă,
 Ciocănit mărunț pe doagă
 Cu un ciot cît o lulea,
 Pentru cine mai dormea.
 Că piticii, mulți dorm duși
 Prin gutui și corcoduși,
 Și visînd, precum se știe,
 La cereasca împărăție.
 Cască-a lene și se ntind,
 Somnul dulce jinduind
 Și, frecîndu-se la ochi,
 Nu le fie de deochi,
 Bosumflați că ia sfîrșit
 Visul nemaîmplinit.
 Visul întrerupt își lasă
 Toată viața somnoroasă.
 Unul cade ca din grindă,
 Ca o ghindă.
 Unul se gătea să caște
 Și, sfiit de niște broaște,
 A rămas nemaicăscat
 Și, în schimb, s-a scărpinat.

Din pomi, calea cea mai scurtă,
 O iau cei mai mulți pe burtă,
 Dar și-așa, din crăci în crăci,
 Încurcați în cămilăfci
 Și greoi ca niște ploști,
 Nici prea teferi, nici prea proști,
 Tot ajung să se scoboare
 Și să cadă în picioare.
 Un pitic mai gros e șchiop,
 Dar în treaptă-i protopop,
 Stavrofor sau mitrofor.
 E mai scurt de un picior,
 Și ciubotele, la ducă,
 Îl sucesc și îl hurducă.
 Cîrja-i e, din subsuoară,
 Cît călușul de vioară.
 O metanie de lînă
 Îi atîrnă de o mînă.
 În dulamă și giubea
 Calcă rău, pășind abia,
 Dar cu cine se ntîlnește
 Zice ncet: — « Blagoslovește! »

Auzind și ea chemarea,
 Toacă și ciocănitorea.
 Clopotul de după miezul
 Noptii-l trage huhurezul.
 Pupăza și țintizoiul
 Bat în zimți cu pițigoiul,
 În tot ceasul rugăciunii
 Bat bondarii și tăunii,
 Și în zbor de roiuri cheamă
 Ca un mîrmur de aramă.

Închinînd la strana goală,
 Unde şade nevăzut
 Cel ce a fost dintru-nceput,
 Într-o strănă sau se scoală
 Doisprezece arhimandriți
 Și duhovnici preasfințiți.
 Tot soborul e în păr
 Și-i sobor într-adevăr,
 Un sinod adevărat,
 Scuturat și periat,
 Desfăcut ca din cutie
 Cu pitici de jucărie.
 Fiecarele avea
 Papură de catifea
 Pentru tălpile lui sfinte
 Din sfințite încălțăminte.
 Bărbile au un miròs
 De maslin și tiparos,
 De sulfină și de nufăr,
 Ca un vâl păstrat în cufăr,
 Alb, de cînepă și in.
 Au zis de trei ori: —« Amin! »
 Un diacon dă tămîie
 Împrejur, de pe călcîie,
 Și, făcînd închinăciune,
 Iese ceață din tăciune,
 Rotogoale, și se suie,
 Sunînd lanțul, din cățuie.
 Lanțurile, cîteșitrei,
 Greieri au în clopoței.

Psaltul mare, loil,
 A venit la schit copil,
 Și acum îi țin copiii
 Ișonele liturghii,
 Grămădiți la strana lui
 Ca un stol de niște pui.

Corul, cînd se potrivește,
 Cîntă: « Doamne miluiește »
 Și îngînă fiștecare
 Glas: « Prea Sfîntă Născătoare ».

În altar e-o intrătură
 Pentru cuminecătură.
 Un potir cît o zorea
 E cu stea de peruzea.
 Procovește-n
 Patru fețe.
 O ripidă de mătase,
 Cusături de flori frumoase.
 O prescură-n coaje moale,
 În chip de patru paftale.
 O frămîntă și o coc
 Schivnicii de la mitoc.
 Vinul stoarce-n poloboace
 Iosif mutul, care-l face.
 Însă cheia de la beci,
 Cu butoaie mari și reci,
 E la stareț, pe verigă,
 Și piticii nu mai strigă,
 Cerînd altă cheazășie,
 Ca pe vreme de urgie,
 Cînd din pivniță se-nfruptă
 Cei mai năzdrăvani la luptă,
 Stingînd vinul și rachiul.
 Subt Ghervasie Șașiu,
 Stareț rău și cu nărav,
 Și șașiu, dar și gîngav,
 Douăzeci de gîligani
 Au secat în patru ani
 Zăcătorile, păstrate
 De cinci veacuri în cetate,
 Pe cînd obștea lua în gură
 Într-un an o picătură
 Doar în cuminecătură.

Un pitic nedreptăţit
 Cu mai mulţi s-a chibzuit,
 Necăjiţi de-atîta post,
 Să-i dea postului de rost.
 Au aflat un meşteşug
 Căptuşit cu betuşug.
 Frigurile, cînd şi cînd,
 Îi cam scutură, pe rînd,
 Îi apucă, cete, cete,
 Ba cu tremur, ba cu sete,
 Şi gîtlejul live uscat
 Pîn' la fund, pînă-n ficat.
 Nişte junghiuri îi cam taie
 Şi-i frămîntă-n măruntaie.
 Doftoria mai creştină
 E ciocanul cu prăştină,
 Însă fără de aghiazmă:
 Cea mai dulce cataplazmă.
 Vezi, aghiazma, nicidecum
 N-are gust niţel de fum,
 Şi n-duce alinare
 La oricare mădulare,
 Fără numai sufleteşte.
 Nici n-o guşti, că se stropeşte.
 Dar de suflet, fiecare
 Nu prea se mai bolnăveşte.
 Cu o sticlă de ispravă
 Obştea n-ar mai fi bolnavă,
 Şi-i păcat că-n săptămînă
 Nu-i stă cheia la-ndemînă.

Vinul are-aşezămînt
 Cît e trup şi sînge sfînt,
 Că se face preschimbare
 Printr-o binecuvîntare.
 Ce e sînge şi e trup
 E ca fagurii din stup.

Turta-i turtă, vinul vin:
 Îl sorb tot şi-ntîi mă-nchin.
 Cîte un pitic mai fură
 Din cuptor cîte-o prescură,
 Şi cu vin de două deşte
 Mai ades se împărtăşeşte,
 La chilie, umilit,
 Ca un vechi arhimandrit,
 Cu toate că, mai pe scurt,
 Trasu-n sticlă nu e furt.

Nu se ştie veştmîntarul
 Undeşi mîngîie amarul,
 La ce schit, în mare taină.
 Căci aduce pe subt haină,
 Încrunat dintr-o sprînceană,
 Cît un pui, o damigeană.
 Cînd îl vezi, cam după prînz,
 Are nişte ochi de mînz
 Şi zîmbeşte-ntr-ale sale
 Gînduri, şovăind agale.
 Puţinţel aprins la faţă,
 Anteriul i se-agaţă
 Cînd de cîolo, cînd de ici,
 Între ştevii şi urzici.

Ştiu în sinea ta ce zici:
 Din pitici cum ies pitici?
 De la icre, sau din ouă,
 Sau din ele amîndouă?
 Lucrul ăsta l-am uitat.
 Bine că m-ai întreat
 Şi-o să spui adevărat.

Am băgat în schit de seamă
Că piticii nu au mamă
Și nici tată,
Niciodată;
Nici neveste:
Rînduiala așa este.
Tainele neînțelese
N-au făcut piticărese.
Fuste la pitici și fete
Făcătorul nu le dete,
'Cigări toaca să-i ucigă!

Eu îi fac din mămăligă.
Dacă vrei și dumneata
Un pitic a încerca,
Dacă vrei pitici să faci,
La aluat de cozonaci
Și învață de la mine.
Seama ia să iasă bine.
La alune de ele mici,
Potrivite pe pitici.
Pui de toate într-o căldare
Și presări cu scortîșoare.
Pui și un praf, nițel, de sare.
Dacă iese spuma în clocot,
Și a bătut un ceas de clopot,
Pregătești, fără zăbavă,
Și cuptorul pentru tavă,
Mai ungînd și cu lipici.
Și ies tocmai opt pitici.
Astăzi legea, opt odată,
Cu barba nepieptănată;
Nici mai mulți, nici mai puțini,
Toți voinici și toți creștini.

De-ar ieși un musulman,
Îl torni iarăș în cazan
Și mai dă nițel în fier,
Leșind un pitic pe sfert.

Eu, mai leneș, cu cîiaunul,
Fac odată cîte unul.
Mai pui și o linguriță
De tahîn, și lămîiță.
Și mai am un mijloc bun:
Pui mahorcă, pui tutun,
Cum îi vreau, mai roșcovani,
Mai bălani ori mai țigani.
Pînă-i gata o fiertură,
Mai citesc și din Scriptură.

Greutatea-i la alune
Și să fie toate bune,
Că de este miezul sec
Iese un pitic zevzec.
Și mai e o greutate
Lîngă celelalte toate:
Cum se face alifia
Sau lipiciul. Datoria-i
Să se prindă negreșit. . .
Uite, vezi, nu m-am gîndit. . .
Toate cele, mărunțele,
Le am scrise pe o piele
Și o să încerc să mă silesc
Slova să le-o deslușesc.
O să vezi cum or să-ți iasă
Tot pitici de-ai mici prin casă,
Din dulap, de prin umbrele,
Agățați printre perdele,
Valvîrtej pe canapele,

Grămădiți peste pisici,
 Mii și sute de pitici,
 Și la tine, mulți în pat,
 La sărit și gîdilat.
 Pe cafeaua ta, cu lapte,
 Or să tabere vreo șapte,
 Ca să-ți pape și smîntîna,
 Virînd limba, băgînd mîna,
 Mierea, cornul, prăjitura,
 Și furîndu-le cu gura.

Dar motanii s niște fiare
 Cu cîrlige și cu ghiare.
 Pune-i botniță pisicii,
 Că-ți mănîncă toți piticii.

Schiturile, cîteodată,
 Au o zi de judecată.
 Pe o ușă din pridvor
 Scrie mare: « Consistor ».
 Starețul, suindu-i scara,
 Strînge-n șold cu subsuoara
 Cartea groasă, de canoane.
 Grămăticul, cu creioane,
 Gumă, pană și cerneală,
 Pune-n sală rînduială.
 Cînd începe judecata,
 Rînduiala este gata.
 Bate-n talger de aramă,
 A deschis din cataramă
 Vechea pravilă, și bagă
 Între foi cîteo zăloagă,
 Petice de patrafir.
 Din tavan, un musafir,
 O maimuță cît un nod,
 Depănîndu-se din pod,

Joacă-n gol, pe sus, ca naiba.
 A văzut o muscă, zgaiaba,
 Și se lasă
 Pe o dîră de mătasă.

Fața cea mai cuvioasă
 Răsfoiește-n cot, pe masă,
 Și, din cînd în cînd, își plimbă
 Două degete pe limbă.
 A scrutat pe păcătos,
 Care și lasă ochii-n jos,
 Un pîrlit, un venetic.
 Numele lui: Calinic.
 Vinovat e, se-nțelege,
 De o grea fărădelege.
 Fapta lui își cere prețul.
 A citit întîi citețul:
 — « Era la bucătărie
 Și venea din chelărie.
 Luînd o strachină, nici vorbă,
 Din rîntașul pentru ciorbă,
 I-a vărsat-o pe chelie
 Cuviosului Ilie »,
 Care-i martor și-i de față,
 Plin de seu ca de-o mătreață.
 Barba-i e, de la gîtlej
 Pîn' la nas, ca un vîrtej,
 Prinsă parcă-ntr-o sfîrlează.
 — « Ce-ai făcut nici nu cutează
 Gura noastră să grăiască »,
 Spuse vocea stăretească.
 Sfetnicul mai vechi din Sfat
 E ciupit, ca de vărsat,
 Din greșeală împușcat,
 Într-un pom cu mult vînat,
 Cu alice.
 Se apleacă-ncoa și zice

(Șoaptă cu mâna la gură):
 — « Parcă-i scos dintr-o untură ».
 Sfetnicul din stînga pare
 Că-i cu el de o părere,
 Însă starețul le cere
 Pedepsiri pilduitoare
 Și s-a întors zicînd: — « Ești prost!
 Povestește cum a fost. »
 Vinovatul e zugrav,
 Dar și dînsul tot gîngav.
 Se silește și se luptă
 Cu un cîlț de vorbă ruptă
 Și dă gîndul, pînă-l scoate
 Bîlbîit pe jumătate,
 Și mai mult din mîini și coate
 Să grăiască dacă poate,
 Iar de cum a început
 Adunarea a priceput,
 Și toți ziseră deodată:
 — « Judecata-i luminată ».

Tace molcom toată sala
 Cît se face chibzuiala.
 Pe subt masă Consistorul
 Chibzuiește cu piciorul
 Și se calcă pe picioare,
 Drept răspuns și întrebare.
 — « Fii, părinte, serios »,
 Zise-n colț un proestos.
 Dar osînda întîrzie,
 Fîndcă starețul nu știe
 Cine i-a întors pe dos
 Cartea, și cu susu'n jos,
 Și tocmai atunci, ca dracul,
 L-a pierit și comanacul.

Hotărîrea, în sfîrșit,
 E citită liniștit.
 Comanacul s-a găsit.
 — « Aruncat-am, frate, sorții
 Și ești dat de-acuma morții.
 Mort vei fi între cei vii,
 Asta trebuie s-o știi.
 Să n-ai poftă de mîncare
 De cinci ori nămiaza mare.
 Să mănînci de la cazan.
 Drept e, frate Damian? »
 — « N-am văzut nicicînd mai dreaptă
 Judecată înțeleaptă »,
 A răspuns cel întreat.
 Iar ceilalți: — « Adevărat! »
 — « Între frați vei fi străin
 Și-ți tai porția de vin.
 Dar fînd mort, ești totuș viu:
 Te întărc și de rachiou.
 Nu-ți mai las de-acum putere
 Nici să lingi un strop de miere.
 Să te-nțepe toți ciulinii!
 Să-ți dea coate toți vecinii!
 Și sticleții să te ciupe!
 Viespile să mi te pupe! »
 Și mai zise: — « Calinic
 Vrednic nu-i de-a fi pitic ».

Și mai zise glasul iară:
 — « Scoateți-l pe mort afară »,
 Către patru sprîncenați
 Gîzi, călăi și crunți gealați.

Dar legat, după osîndă,
 Nu-i fu inima mai blîndă
 Celui scos din porție,
 Deși el cu morții e.

Pocăință, remușcare
Ticălosul nu mai are.
—« Tare mi pare acuma rău
Ca fost blid, și nu hîrdău »,
Zise el, rîzînd în sine,
Fără urmă de rușine.

Cît de bun ai vrea să ieși,
Scorțișoara dă și greș.

Toți piticii cărturari
Poartă brîu și ochelari,
Brîu încolăcit pe șale,
Ca la turci, peste pistoale.
Brîul duce, plin de pete,
Și cerneală și pecete,
Și într'un corn de ied mai duce
Și nisip, ca să usuce.
Slovele prea îngroșate
Trebuie cu el zvîntate,
Și nisip cînd nu mai ai
lei țărînă și presai.
Că la scrisul pe hîrtie
Pana nu prea vrea să scrie.
Dai din limbă, strîmbi din gură,
Iese și o zmîngălitură;
Mai întingi, mai pui, mai pici.
Tot așa și la pitici.
Nemînjiți ca să rămîie
Dau cu sare de lămîie.
Ochelarii de urechi
Agățați cu sîrme vechi.
Cad pe nas ca o brățară
Și mai legi și cu o sfoară,
Dedesubt, din comanac.
Lucru de pitic sărac.

Cărturarii din pitici,
Cei mai tineri și mai mici,
Și-au făcut și obiceiul
Să nu scrie cu condeiul
Și, făcînd economie,
La cerneală și hîrtie,
Mîzgălesc păreții și
Cu cărbuni și tibișir.
Un pitic vrînd să se joace
la pe stareț și îl face
Dinspre nas, și cîrn, pe zid.
Iconomul l'a păzit
Și l'a ncins, într-o hodaie,
Cu o mamă de bătaie.
Dar nepotolit cusătîr
L'a făcut și mai urît,
Cu cocoașe și cu rît
Și de rîsul tuturor.
Și-a fost dat la Consistor.
Pe de altă parte, toți,
Care nu s'au veri și nepoți,
Se răzbună și murmură
Pe păretele din șură,
Murdărit cu cîte toate,
Pîri, măscări și ocări spurcate.
Tot ce nu s'a spus pe față
Scris e dis-de-dimineată.
De aceea cărturarii
Sînt subt pază ca tîlharii,
Căci un vîrf de scris pe scurt
Dă venin și doare mult,
Și o fărîmă de sudalmă
E mai rea decît o palmă.

Să mai spui? Să nu mai spui?
Nu-i în toana orișicui.
Măș gîndi, precum se cere,
Să găsesc o încheiere.
Că de-am ține-o tot așa,
O s'ajungem a căsca
Și eu cît și dumneata,
Ca în basmul cu cocoșu',
Basmul cu Cocoșu Roșu,
Și cu ochii tot mai mici
Ne-am trezi și noi pitici.

Mai e timp și altădată
Să vă spui povestea toată.

ADAM ȘI EVA

ADAM ȘI EVA

Urîndu-se singur în stihii,
A vrut și Dumnezeu să aibă'n cer copii
Și s'a gîndit din ce să-i facă,
Din borangic, argint sau promoroacă,
Frumoși, cinstiți, nevinovați.
Și puse-așezămîntul dintre frați.

Dar i-a ieșit cam somnoros și cam
Trîndăv și nărăvaș strămoșul meu Adam;
Că l'a făcut, cum am aflat,
Cu praf și nițeluș scuipat;
Ca să încerce dacă un altoi
De stea putea să prindă pe noroi,
Că, de urît, scuipînd în patru zări, stingher,
Făcuse și luminile din cer.

Dar iată că l'a nimerit,
Din pricina aluatului, greșit,
Și că Adam, întîiul fiu
Al Domnului, ieșise, parcă, și zbanghiu.
Nu-i vorba, nici o poză nu ne-nvață
Cum ar fi fost omul dintîi la față.
Nici unda lacului nu l'a păstrat,
În care se-oglindea la scăpătat.

Puterea lui dumnezeiască,
Dormind mereu, căta să-l mai trezească:
L-a rupt un os din coaste, ceva,
Și-a zămislit-o și pe Eva.

Mai poți căsca de lene, iarăș,
Cînd ai o soră și un tovarăș?
S-au luat de mîini și au cutreierat
Grădina toată-n lung și lat.

Să nu te miri că, șovăind și mici,
Li se julea și nasul prin urzici.

PARADISUL

Grădina se chemase Paradis și Rai.
Acolo totdeauna-i mai, —
Oftează Eva a pustiu,
Cînd povestește, mai tîrziu,
Copiilor ținuți în poală,
De cîte ori îi culcă și îi spală, —
Acolo anul ține, fără greș,
De la caise pînă la cireși,
De la cireșe pînă la caise.

De două luni e anul, pare-mi-se,
Ba, mi se pare, nici de-atît.
Nui viscol, ger și timp urît,
Doar poame bune, cu toptanul,
Cît e grădina și cît ține anul.

Un rîu de miere și un rîu de lapte
Se împreunau în miazănoapte.
Și am văzut și altceva:
Bomboane-n flori și gîrle de cafea,
Zahăr movili și cornuri mari cu mac,
Stafide, nuci cu cozonac.

Puneai o chiflă și ieșeau o mie,
Crescute cîte cinci pe-o farfurie,
Cu frișcă și-nmuiate în sirop,
Cu rom o picătură ori un strop.
Ziceai în gînd și, tăvi, nu mai ții minte,
Veneau pe fuga cu plăcinte,
Frigări cu pui intrau pe uși,
Aduse de băieți și de păpuși.

Peștii ieșeau, să întrebați pe tata,
Din iazuri, la dorință, copți de-a gata,
Și alegeai, pe sus, orice friptură,
Și se prăjea, prin aer, pîn' la gură.
Orice ai vrut și jinduit
Era de ajuns să fi rîvnit.
Tata mișca numai sprînceana,
Și vinul alerga cu damigeana.

Așa era în Paradis. Păcat
Că l-am pierdut și nu am ascultat!

PORUNCA

Prin Rai copiii au dus-o foarte bine,
Cum ar fi dus-o orișicine,
Jucându-se cu gizele și iezi,
Care săreau pe mugurii livezii.

Nici: «Culcă-te devreme!» Nici:
«Te scoală!»

Nu era cine ține socoteală
Că întârzii, Adame, de la școală,
Că lecția s-o spui fără greșală,
Că, Eva, încă nici te-ai pieptănat
Și te găsește prânzul tot în pat.

Nimic, nici tați, nici mame, nici dădace,
Nici profesoară, rea ca o răgace,
Nici dascălul cu zgîrci în beregată,
Care să sîcîie băiatul și pe fată.
Totul era de glumă și de joacă
Și așteptai doar pomii să se coacă.

Dar ce-i veni într-o zi lui Dumnezeu,
Că se arătă încins în curcubeu
Și detestările porunci,
Aname ce-i iertat și nu e să mănînci.
—«Din pomul ăsta, Evo și Adame,
Să nu v-atingeți nicidecum de poame.
De unde nu, cunoașteți ce v-așteaptă:
Pedeapsa mea cea crîncenă și dreaptă.»

—«Ai auzit?»

—«Am auzit!»

—«Ce fel,

Că se mînie Domnul, însuș el?»

—«Mie tare poftă, dragul meu, să gust
Tocmai din pomul ăla, plin de must.»

PĂCATUL

Pomul pe care Domnul îl oprise
Făcea de toate, și caise,
Smochine, chitre, pere moi și prune,
Care de cari mai grase și mai bune,
Castan cu fel de fel de crăci,
Cu flori, miresme și murmure. Căci
În Paradis se îmbinau deodată
Tot bunătăți din lumea toată.

Să nu te ndemne gîndul: «Ia și papă?»
Să nu îți lase gura apă
Și să mai ții porunca minte
A sfîntului și bunului Părinte?
Înger să fii, și tot ți-ar fi dat brînci
Inima — vai! — să rupi și să mănînci,
Necum să fii băiat și fată,
La pomul care da și ciocolată.

Ei se uitau la poame, iar pe
Copac se ncolăcise ispititorul șarpe,
Și ochii lui de mîță, aurii,
Îi împingeau să guste pe copii,

Care dădeau copacului tîrcoale,
Măcar din portocale;
Că se cojesc, mai mare dragul,
Nejerpelîte cu briceagul.

Ce-or fi mîncat, ce nu vor fi mîncat,
Destul că au căzut în greu păcat.
Ba de abia atuncea, mi se pare,
Li s-a deschis mai bine pofta de mîncare
Şi-au învăţat în Raiul din pădure
De abia să sară legea şi să fure.

PEDEAPSA

Credeau că Domnul e culcat
Şi n-o să ştie ce s-a întîmplat,
Că n-avea doară fluturii iscoade
La fiştecare soi de roade.

Ea, cam neroadă, dînsul, cam netot,
Nu se aşteptau că Domnul vede tot;
Că ochiul lui deschis, într-adevăr,
Şi depărtările le vede în răspăr.

Nici nu nghişiseră ombucătură,
Cău şi fost prinşi cu ea în gură,
Şi cel puţin nu apucase
Să puie poame-n sîn, vreo cinci sau şase.

El, Dumnezeu, venind în rotogoale,
În supărarea Prea Sfinţiei Sale
L-a luat de scurt, poruncile ştiute
Cum le-au călcat aşa de iute.

Adam pe Eva lui o a pîrît,
Eva pe şarpe, care s-a tîrît.
Nici unul n-a voit s'aleagă,
Să-şi ia asupra-şi vina lui întreagă.

De mişelie, nu atît de furt,
Răspunsul aspru fu şi scurt;
Că Dumnezeu loveşte totdeauna
Mai tare decît faptele minciuna.

Din Raiul dulce şi din tihna bună
Domnul i-a dat afară, în furtună.

ADDENDA

RĂZBUNARE

M-au apăsât bătrînii și tinerii și cei
Cu vîrste mpleticite, nici oameni, nici femei.
M-au apăsât nerozii, deștepții, cărturarii
Și micii, mijlociile și marii și mai marii.

Toți cîți împăduchează icoanele și spurcă,
Fățarnici, treapta albă a cerului ce-l urcă,
Au șovăit că ochiul i-a prins și i-a-nțeleș,
Acolo unde cîrdul solemn era mai des.

Mormintelor spoite li s-a cojit spoiala,
S-a deslînat cuvîntul, a îngălbenit cerneala,
Culoarea și accentul s-au stins și risipit,
Lovite de arsura surîsului acid.

Tu tulburi vîlmășagul pe prăzile mai bune,
Și haita gînditoare n-ai vrea să se răzbune,
Cînd singur dinaintea frăției te ridici
Și-i sîngeri fariseii și blînzii întorși pe bici?

ȚARA MEA

E un palat cum altul nui.
Te simți sfios cînd treci prin dreptul lui.
Se uită luna ncremenind la el
Clădit pe stîlpi înalți, cu capitel.
Împodobit cu zmalțuri și chenare
Se nvrte în aur, parcă după soare,
Și în frumusețea lui, pe veșnicie,
Parcă și lăsat pe panglici din Tărie.
Visai să ai în el o încăpere
Și un pat de odihnă moale, la durere,
Un șir de cărți pe masă și o lumină
Și trei felii de pîine pentru cină.
Cînd ai bătut în ușă, domnișorii
Strigau să se alunge cerșetorii
De dragoste, de duh și sănătate.
Și te au gonit cu biciul din cetate.

VIII ȘI MORȚII

O regulă te ndeamnă să nu scrii
Decît de bine despre vii,
Că lucrurile judecate
Trec pentru tine între păcate.
Porunca e să rabzi din greu,
Că judecata i a lui Dumnezeu.

Tot regula te ndeamnă să te porți
Sfios, cuviincios și cu cei morți.
Cău apăsător, cău prigonit
Stăpînii timpului, trăit
În plîns și suferință,
Tu întărește-te în credință
Și rabdă aprig, semenule meu,
Că și pedepsește bunul Dumnezeu. . .

De altfel, dogma nvață pe mișel
Că orice stăpînire i de la El,
Că focul, sîngele și fierul
I le-a trimis spre pocăință cerul,
În numele săracului Hristos,
Și că s a nvrrednicit de ele cu prisos.
Îngenunchiat, bolnav și mut,
E singurul tău merit cunoscut,
Și pocăința ta îndătinată
E singura și marea ta răsplată.

Deci, morți și vii s-au înțeles
Să ocolească orișice proces,
Și unii pe ceilalți îi spală
Cu un principiu mistic de morală,
Și adevărul, astfel, îl înșeală,
Ca nu cumva să iasă la iveală.
Minciuna și fățărnicia
Și asigură atotputernicia.

UN CRITIC

Dădeam să-l ocolesc, dar m-a zărit
Și, năvălit cu dulcile tîrcoale,
M-a prins de braț și mi-a vorbit smerit:
— « Știi cum citi o carte dumitale.

Emoția mă curmă, să mă ierți.
Am plîns și ți mulțumesc cum fost în stare.
De ani de zile ochii mei inerți
Nu mai știau ce este o lăcrămare. »

M-am apărat și dam să fug, dar el
Mă-nțepenise bine într-o vitrină.
Într-adevăr, dădusem chiar un fel
De carte, cum se zice, la lumină.

M-a dus așa, cu surle și urale,
De mă credeam purtat într-un convoi
De coruri și cădelniți monahale,
Și mă uitam în lături și-nnapoi,

Înfrișat să vadă orișicine,
În osanalele admirative,
Că le răbdam și mă priveau pe mine
Fierbințile lui mari superlative.

O laudă tîrîta te insultă.
Ocară-i mai primită, că nu ştie
Să gîdile trufia cu linsoare multă,
Făcînd cu tine-n gînd tovărăşie.

Nu înţeleg nici azi că m'am ţinut
Săud un ceas sinistra secătură,
Fără să-i pun bocancul în şezut
Şi să nu-i ard o palmă peste gură.

IDEALIST

Mă ia de braţ şi-n automobil.
Să scap de el nicum nu se mai poate.
E un savant, mă rog, şi-un imbecil,
Deci o superioritate.

Îşi iese din măsură şi din piele.
Dă sfaturi grave şi filosofează
Şi e fudul că mi-a'nşirat, mărgele,
Mărgăritare moi, de capră brează.

E doftor, mi se pare, în medicină.
Dar cînd sughite, bunăoară,
Se sperie, slăbeşte şi leşină
La gîndul că-ar putea şi el să moară.

Începe fraza orişicînd cu: « Dacă
Aş fi », de pildă, mare peste blegi,
Ar şti ce trebuie să facă
Şi-ar îndrepta şi ţara, mănîtelegi.

Lascul zicînd: « Din punctul de vedere »,
« Găsesc că », « deci » şi « prin urmare »,
« Momentul dat »... Urmează o tăcere
Şi-ntinde la chibrit şi o ţigare.

E psiholog și poliglot, de fel.
 E mare cărturar și profesor.
 Ar fi un loc, făcut ca pentru el,
 La un hotel, portar sau ajutor.

PRIETENUL SUFLETESC

Dacă-l întrebi de sănătate,
 El stă cu buzele umflate.
 Dacă-l oprești cumva la masă,
 Zice că supa e prea grasă
 Și, încă de la început,
 Bucatele nu i-au plăcut.
 Îi dai țigare și-l surprinzi
 Crașteaptă să i-o și aprinzi.
 Te întreabă cât câștigi din meserie
 Și cât plătești semestrul de chirie.
 Se pare că ar fi avut
 Și gândul la un împrumut.
 La urma urmei, dacă n-ai peșin,
 S-ar mulțumi cu mai puțin.
 Zici «dumneata», el zice «tu»,
 Zici «ba»,
 El zice «da».
 Nevastă-ta îi pare pricepută,
 Dar, după față, cam trecută.
 Nu știe ce-ai că ai albit
 Și te găsește mai slăbit.
 Cum te înțelegi cu socrii și cu fata?
 De unde-ai cumpărat cravata?
 De mult nu se mai poartă cu dungi și picățele:
 «De-i trece pe la mine, țiarăt pe ale mele».
 «Mai scrii la vre o carte?»
 «Ce te-ai mutat așa departe?»

De-ai sta'n oraș, ai fînțele
Că ar veni la masa ta mai des.
Ce te gîndești să faci la vară,
Că el și-o va petrece tot la țară.
Te uiți la ceas, că s'a făcut tîrziu.
Ce să-i mai dai să scapi? Vre un rachiu?
Dar vizita se prea lungește.
Să-i spui ceva răstit, mai romînește?
S'a ntunecat, se face unsprezece,
Și prietenul tău tot nu vrea să plece.
Nu prea se simte bine:
La noapte poate c-ar dormi la tine.
Te scoli, te strîmbi, el stă, puțin îi pasă.
N-are măcar cei șapte ani de-acasă.

EPITAF

Plin de cîte racile,
A lins toate vacile.
Bivolită și catîrcă
L-au purtat dormind în cîrcă.

S'a spălat în loc de apă
Cu lapte proaspăt de iapă.
Ca să-și facă piele nouă,
A cerut găleți de rouă.

Dresuri, prafuri, alifii
L-au zgîit ochii de vii,
Și cu nas, cu ochi, cu tot,
Fața-i se făcuse bot.

HÎTRUL

Misaprinsei și eu o vatră
Într-o scorbură de piatră.
Moș Pîrțag îmi dă tîrcoale
Cu o găleată cu bale.

De ce jarul meu sticlește
Dacă vatra lui mocnește?
Vetrele nîs peste drum:
Eu fac jar, el scoate fum.

Nu mai are tinerețe
Moșul ca să mai învețe
Că'n văpaia vetrei mele
Am pus o poală cu stele
Și cam luat pentru dogoare
Cocă, pe cîrlig, din soare.
Nu vrea-nvăț de nici un fel
De la mai meșter ca el.

Nicovala de-o aude,
Moșu-ncepe să asude.
Galben, verde și dușman
Dă cu ochii de ciocan.

O scînteie sare-ncoace:
Se mînie de ce-i place
Și scuipînd s-o stingă, ea
Fuge și se face stea.
Și-i trec nădușelile
Toate căpușelile.

A venit cerbul domnesc
La mine să-l potcovesc.
Opt potcoave mici, de aur,
Ciocănite-au fost de faur.

Am bătut colți pădureți
La turmele de mistreți.
Lupii mîs-au cerut măsele,
Zimbrii — frunți cu coarne grele.
A venit și Făt-Frumos,
Buzdugan să-i fac mai gros,
Și Ileana, doi cîrcei
De argint să-i fac. Cercei.
Și prin fierăria noastră
Trecu și luna albastră.

Hîtrule, nu e nici un
Mijloc să te mai îmbun?
Taica țiar drege și ție
Vreo chivără, vreo tichie,
Cînd ai vrea în arătare
Să ieși mîndru și călare.

CÎNTEC DE FAUR

Ce ți-i, moșule, ce vrei,
Că scuipi în cărbunii mei?
Te-am oprit, din vatra mea,
Să iei jar pentru lulea?
Vinovat îs, la țigare,
Că ți-ai fript unghia mare
Și că'n vîlvătaia creață
Ți-a luat foc și o musteață?
Te-am băgat în fum cu nasul,
Că nuști mai trecu necazul?

Moșule, țigan hain,
Ești o ploscă de venin,
Și unde tuști apeși piciorul
Lași duhoare, ca dihòrul,
Și, ca melcul, lasă bale
Podul palmelor matale.
Ai mînjit
Cînd ai iubit
Și împuți
Dacă săruți.
În văpaia dimineții
Faci otravă ca bureții.
Dumnezeu te-a blestemat
Să fii sterp și îngîmfat,
De nimic să nu ai parte,
Nici de viață, nici de moarte.

Pui altoi:
Iese puroi.
Semeni floare:
Parcă uzi cu apă tare.
Vița ta dă aguridă.
Pomul — viespe și omidă.
Săpi un puț, și apa seacă,
Nalți o cruce, face cracă.
Fierăstrăul ții-l încerci:
Mucegai tai și ciuperci.
Vrei să dai și tu pomană:
Crapă'n două o icoană.

Slavă Domnului, făcuși
Totdeauna tot ce vruși.
Unde mi bat undrelele
Ți-ai uscat obielele,
Unde ascut săgețile
Tuști piepteni mustețile.
Scoabe, lacăte, țîțîni,
Eu le fac și tu mă'ngîni.
Fac belciuge, vrei verigi
Și mă ții de rău și strigi.
De fac săbii, tu vrei teci.
De fac una, vrei cincizeci.
Fac o teacă, vrei o spadă.
Fac un vîrf, ai vrea o coadă.
Fac tăiș, tu-l vrei știrbit,
Vrei fier bont, nu vrei cuțit.

Măre moșule Cutare,
Vatra mea nu-i scuipătoare,
Și de scuipi în jar aprins
Crezi cumva că lai și stins?

UITE-L, VINE

Uite-l, vine Bulibaşa.
În ȋtari şi-a strîns cămaşa
Şi cu brîul pîntecele.
Vrea să-mi curme cîntecele,
Cu o ceată de golani,
Pe tutun şi gologani.
Am şi eu un biet păcat:
Cînt, potcoava cînd o bat,
Ca să iasă, iarnă, vară,
La copite mai uşoară.

Mîna-mi spînzură în jos,
Răzimată, pe baros,
Şi luleaua-n gură rîde.
Bulibaşa-i neam de gîde,
Şi golanii, ajutoare,
Chibzuiesc să mă doboare.

Cinci cuţite dau să-mpungă,
Țîța fără să-mi ajungă.
Fiecare se repede,
Dînd cu nasul de perete.
Bulibaşa nimerește
Cu gingia drept în clește,
Și-un țigan în pielea goală
Și-a spart gura-n nicovală.

Dar s-au prins a se-nțelege
Că-i mai bine să mă lege,
Să-mi rezeze beregata.

Sînt legat în lanțuri, gata,
Dar măntind nițel din trup
Și le rup.

Ei, mișei și păgubași,
Dau napoi cu cîțiva pași.

Eu le fac o zicătoare:
Mă, cuțitul nu mă doare.
Cînd ai pus în brîu cuțit
Ori te lași, ori e-ascuțit.

Lanțul lui — de-a surda strigă —
E de plumb de mămăligă.

Să fi fost țigani vreo zece.
I-am gonit cu apă rece.

TRANSFIGURARE

Pentru că am auzit
Că prin timp ai năpîrlit,
Ți-ai dat dar o bidinea
Să-ți lipești chică din ea.

Cu barbete tinere
Ai fi ca un ginere,
Și mustățile de cneaz
Ți-ar da ifos de viteaz.

O prăjină între picioare
Ți-ar ieși cam prin spinare,
Și o cobiliță'n vînt
Te-ar da'n leagăn, cînd și cînd.

Și măcar o să-ți rămîie
Drept statuie o momîie.

Numai că'n prăjină, sus,
Nu-ai să gemi că ești Isus
Și să plîngi în asfințit
Că te-au prins și răstignit.

VICLEIM

E-așa ieftină la mine
Blana gingașei hermine,
Cam înveștmîntat, cucoane,
Două sute de pogoane.

Dacă vrei și dumitale,
Pot să-ți dau vreo cinci mantale.
Și te-ai și putea alege
Ce-ai poftit, irod sau rege.

Eu, să-ți spui adevărat,
Aș avea în arătură
Un loc slobod de împărat,
Tocmai bun și pe măsură.

Miști doar subsuorile,
Ca să sperii ciorile.

Însă rogu-te, grăbește,
Că hermina se topește.

CEI FI ȘI TU?

Ce-i fi și tu și ce fel de jivină,
Că scormonești și tu-n lumină?
Încerci să zbori și-ajungi să sai
Ca gărgărița de mălai.
Ai vrea să cînți și zbieri:
N-ai glas, nici aripi, nici puteri.
Te-ai cuibărit pe undeva-ntr-o buche
Și stai în slovă strîns ca un păduche.
Ți s-a spusit hîrtia pe care umbli-n lat
Și vrînd să te înalți te-ai cocoșat.

Te-ai aud și-aș vrea să și te-ascult,
Dar bîzîitul tău nu ține mult
Și-o ia mereu de la-nceput,
Ca un sughiț, o tuse, un strănut.
Ai fi rîvnit să cînți, și-n rotogoale
Să crească larg și cîntecele tale.
Răsuflul ți-este scurt și, întrerupte,
Fărîmele cu-nregul de-a surda dau să lupte.

Mînia ți-o încerci ca un gîndac,
Și ți-o răzbuni, dar n-ai nici ac
Și nici venin în măruntaul dumatilă.
Te-apăs cu talpa: ies nițele bale.

ROMANȚĂ

Am învățat odată cuvintele-mpreună.
Eu le adun cu pana: și pana ta le-adună.
Am înșirat șireaguri și stihuri amîndoi.
Par ale lui purtate, iar ale mele noi.

Pe strune cîntă și el, pe strune cînt și eu.
Eu cînt, așa-ntr-o doară, ca pentru Dumnezeu.
El îmi pîndește ghiersul cu scripca lui săracă.
Eu nu m-aiud. El, silnic, muncește să mă-ncreacă.

Din coarde și din graiuri, din slove și mărgele,
Au fost mai căutate la horă ale mele,
Și fetele, flăcăii le-au prins de la-nceput.
El a scrîșnit, a-ngălbenit și a gemut.

Văpaia stelei albe mi-a tras prin noapte drum.
Lumina lui firavă se-nneacă grea, de fum.
Trecea încet și viața, și el s-a judecat
Îmbătrînit, și-n suflet smerit și-ngenunchiat.

Fățarnică, vicleană, puhavă stîrpitură,
Neputincios stătuseși cu tălpile la gură,
Și unghiile-n carne gingia ți le-a ros,
Lipit de întuneric și zvîrcolit pe jos.

Încredințat că pana și omul au murit,
Caria îți rînjește și rîde, în sfîrșit.
E cam tîrziu. Veninul și el se oțățește,
Și zgîrciurile dure te țin în zece clește.

Nădăjduiai, călăul din temnițele mute
Cumva, pe neștiute, ghicind să te ajute.

În ziua cînd crezuseși că ți-ai vărsat amarul
Nu poți să faci cu omul nici cea făcut măgarul.

STRIGOI PRIBEAG

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat,
Unul aține drumul la tot pasul,
Mai ticălos ca toți cîți n-au cruțat
Că te-ai născut, nici pîntecul, nici ceasul.

Slobodă iese luna din pămînt,
Și în roua ei trăsare nouă floarea.
El nu putea să uite lucrul sfînt
Și-l turbură jignit asemănarea.

Îți dă tiptil ocoale de dihòr.
Ți-ar otrăvi odrasla și ți-ar pune
Foc în pătul, în staul și pridvor,
De nu și-ar teme mîna de tăciune.

Ai fi putut să ți-l agăți de șea,
Și roibul să-l tîrască în țărna oarbă
Cu funia n-nodată de grumaz, așa,
Pîn' la tocirea oaselor de iarbă. . .

Dar noaptea în vis, printre strigoi reci,
Vine smerit, și șoapta lui blajină
Îți face rugăciune să-l dezlegi
Și să-l mîngîi cu milă și lumină.

Și cînd, a doua zi, te nfruntă iar,
Îl lași să scuipe bale și scăpău,
Pentru că știi că sufletu-i murdar
Se îndoiște și că-i pare rău.

BILETE DE PAPAGAL

1

Frontul, slava mea enormă,
M'ambrăcat în uniformă.
Te rog, Domnule croitor,
Să mă faci fermecător.
Biceps gras și mădulare.
Vreau să defilez călare.

2

Ce mi tot vorbești de geniu și talent,
De capul prost, de cap inteligent?
Escrocherii, zorzoane de prisos.
Eu te-aș ruga să fii cuviincios.

3

Ești viteaz, te știu, și ai fost
Mai ales în adăpost.

4

Cînd traduci, pare că scrii,
Și cînd scrii, parcă traduci.
Ai plecat și parcă vii,
Ai sosit, parcă te duci.

Cînd ai fost, nici nu erai,
Nici măcar și nici niscăi.
Ce destin fără de rost!
Azi, cînd vrei să fii, ai fost!

5

Nuș așa de fioros
Pe cît țiș și fac urît,
Căci măntorc numaidecît
Și știu să fac și frumos.

6

Are-o fire minunată
Strălucitul meu amic.
Nu refuză niciodată,
Însă nici nu dă nimic...

7

Te-nvață toți deșteptîi, scriind, ce-i poezie,
Dar scapă din vedere să-nvețe nîi să scrie.

DE ZIUA CĂRTURARULUI

Ești, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci.
Cum te îmbraci de iute, așa te și dezbraci.
În cîteva costume ți-ai hotărît portretul
Și împaci cu eleganță pe domnul cu valetul.

Înnalt, stufos și chipeș, ș-ar zice, pe figură,
Că ai un pisc în suflet și oase de armură.
Călare pe o faimă severă, tu, frumos,
Urcai tîrîș, în zale, și scările dindos.

Nimic nu te-ntîrzie, căci trebuie să aduni
În coiful tău cu pene bani, repede și buni.
Zgîrcit la judecată, aleasă ca din sită,
Cu gloria ești darnic, cînd lauda-i plătită.

Pitit subt jîlțul moale, al fostului Șezut,
Putuși sluji de cîrpă stăpînului căzut,
Și-acum o schimbi cu steagul, vîrgat,
cu dungi și stele.
Vei dovedi cu martori că l-ai purtat la piele.

CINE FUGE?

Cine fuge pe barieri,
Alergînd din răspuleri?
Are barba pînă'n brîu,
Cît un snop vărsat, de grîu,
Și cum fuge și se duce,
De subț barbă-i saltă-o cruce,
Pe un lanț de aur gros,
Ca să-i placă lui Hristos.
Aur gros de giuvaer,
Cu trei stele, ca pe cer,
Și căruța lui cu foc
Zbiară ca să-și facă loc,
Pe șoseaua cu grădini,
Peste gîște și găini.
Vrea să ajungă cît mai iute,
Că palatul îi cam pute.
A primit înștiințare
Că sosesc din depărtare
Viespile de fier, pe sus.
Se ndoiește, ca Isus
Să mai facă vreo minune,
Ca în timpurile bune,
Și grăbește a-și ascunde
Bine părțile rotunde.
Se pitește'n sat, la proști,
Cale de vreo patru poști.
Prea Sfințite Nicodime,
Patriarh de la Treime,

Proștii fără altă treabă
Se uimesc și se întrebă
Cum de-ți uiți în ceasul rău,
Omule al lui Dumnezeu,
Cu năravuri boierești
Turma dată s-o păzești?
Binecuvîntată-și gură
Ți este plină de Scriptură,
Cîtă vreme, gras în ceafă,
Stai la troacă, lingă leafă,
Și ierți cîtemai păcate
Cu trei deșteincîrligate.

EPITAF

N~~a~~ mîncat și n~~a~~ băut
Numai cîte n~~o~~ fi vrut,
Terci de zmîrc
Și muguri de tîrn cu sfîrc.

Numai momițe cu cimbru
N~~a~~ putut mînca, de zimbru.
Cînd a vrut și atare carne
Și a zdrelit gingia n coarne.

FOAIE VERDE LA PARIS

La Paris, între pahare,
Șed în coate, pe ziare,
Foști curteni și foști boieri,
Cîțiva buni stăpîni de ieri.
De cînd stau pe dinafară
Ei suspină după țară.
Că se nimeriră toți
Mari romîni și patrioți.
Doar o dat~~au~~ șovăit,
Cînd s~~au~~ strîns și au fugit.
Cînd corabia se nneacă,
Șobolanii, droaie, pleacă.
Din pîrjol, ca de obicei,
Au tulit~~o~~n cîrd și ei,
Cu o muscă pe căciulă,
Groasă n pîntec și sătulă.

Truda voastră, măi Ioane,
V~~au~~ cărat~~o~~n geamantane,
S~~ai~~bă să benchetuiască
Din sudoare romînească.
Tîlmăcită în valută,
A n cetat să le mai pută.
Gîndul li se abate n țară,
Însă hoitul, bunăoară,
S~~au~~ grăbit cu n tîietate
Să și l ia n străinătate;

Cel cu pipota mai mare
 Să și-o puie la păstrare,
 Unde sînt, asigurate
 Miliardele furate,
 În depozite secrete,
 Încă de pe cînd, băiete,
 Se băteau în piept, la Moși,
 Pentru glie și strămoși.
 Strămoșiile și glia
 Merg cu genealogia.
 Poți fi mare patriot
 Chiar de n-ai pierdut de tot
 Sisîitul pe silabă,
 Moștenit de la tarabă.

Peste țări și peste ape
 Ți-este țara mai aproape.
 Scumpe fură toate celea,
 Dar mai scumpă ți-este pielea.
 Lai văzut? Cînd să răspundă,
 Au pierit într-o secundă,
 Parcă nici n-ar mai fi fost.
 Tu, loane, gol și prost,
 Ai rămas pe brazda ta,
 A plivi și secera.
 Putregaiul de strînsură
 Ajunsese la coptură,
 Și buboiul de pe oase,
 Îngrășat cu vîrf, crăpase.
 Haimanaua fără țară,
 Pripășită și fugară,
 Luînd trecutul cu chirie,
 Și-a făcut și-o meserie:
 Din senin și dintr-o dată,
 Se propune exilată.
 Maimuțoii ciocoiești
 Sau trezit în tren Bălcești.

— « Dați-ne cîte-o hîrtie,
 În trei limbi, de mărturie,
 Că în timpurile grele
 N-am gîndit numai la piele
 Și că ceasurile mari
 Le-am trăit mîncînd dolari. »

Zice unul mai cu vază:
 — « Știți că'n țară se votează? »
 — « Știrea ne interesează. »
 — « Aflu că poporul tot
 Merge, om cu om, la vot,
 Și, ce nu s-a pomenit
 În răstimpul fericit,
 Toată breasla, toți golanii,
 Țîrgoveții și țărani,
 În opinci și în obiele,
 Și muierile, și ele,
 Vizitii, grăjdari la noi,
 Și ciobanii, de la oi.
 Locul nostru, de acuș,
 O să-l ia un lăcătuș.
 Și unui avocat samsar
 Îi urmează un dogar.
 Cum vedeți, mă rog frumos,
 Lumea s-a întors pe dos. »

V-amintiți de țara bună?
 Lucram bine împreună,
 Pîn-a nu se-aprinde casa
 Și-a o lua la sănătoasa,
 Cu bănet și catrafuse,
 Valvîrtej.

— « Ce bine fuse! »
 — « Ne scui-pam, ne ocăram,
 Dar ușor ne și mpăcam.

Pentru drepturi și putere,
 Alergam după avere.
 Cu o mie de pogoane
 Nici nu-ți mai păsa, cucoane.
 Cu o mie de hectare
 Alegeai un domn mai mare,
 Și cu patruzeci de mii,
 Cu cirezi și herghelii,
 Mori, țiței, păduri și sate
 Și orișice, pe săturate,
 Erai autoritate.
 Ți-era voia respectată
 În justiție și armată
 Și-l numeai și îl scoteai,
 Orișicînd, pe cine vrei,
 Admirînd cum se nvîrtește
 Totul, tot, pe zece dește.
 Și desigur, cei mai tineri,
 Veri, nepoți, băieți și gineri,
 Trebuiau încurajați
 Să ajungă deputați,
 Senatori, bărbați de stat.
 Un mandat de deputat
 Era, dragă, o arvună
 Care merge dimpreună,
 Ca vocala cu o consună.
 Cu silabele „Buget“
 Aveau dreptul, get-beget,
 Să se nfrupte din belșug,
 Ca vițelii, care sug.
 Nu e țara lor, cînd vor?
 Nu e maica, vaca lor?
 Nu mai știu care netot
 Născoci un singur vot,
 Că acum, după răzbel,
 Voturile sînt la fel.
 Coconașul
 Cu rîndașul

E totuna și egal.
 Ce dezmăț! Și ce scandal!
 Trei colegii erau rele?
 Vai de păcatele mele!
 Uite, parcă mie rușine
 Că votează orișicine.
 Vrei să fii și tu ca mine?
 Ți-arătam eu, stăi nițel,
 Că nu sîntem toți la fel.
 Cînd vedeam că te întreci,
 Te turnam, legat, la beci.
 Vrei și tu să te alegi,
 Nemîncat de ani întregi,
 Și să faci, tu, alte legi?
 Zău? De fiștecare falcă
 Te alegeai cu o scatoalcă,
 Să nu uiți cît mai trăiești,
 Să nu uiți nici cine ești.
 Dacă nu-i mai dam de fund,
 Luam și urna s-o ascund.
 Cei mai buni alegători
 Ne votau de zece ori.
 La prostime, mai tîrziu,
 Dam cinzeaca de rachiu,
 Și, de fitece fițuică,
 Polul și un chil de țuică.
 Cîștigam așa un loc,
 Numai cu un boloboc.
 Sigur ca să fii de tot,
 Sculai și pe morți la vot.
 Minunata de metodă
 Îi tihnise și lui Vodă.»

Oratorul de la chef
 Părea să fi fost un șef.
 Cauză, necauză,
 Se făcu o pauză.

Dar în masă, de odată,
 Se porni un pumn să bată.
 Însemna, din asistență,
 Că grăiește o excelență.
 Spîinului, ca o femeie,
 Îi venise o idee.
 Își trecu mîna prin păr
 Și grăi, într'adevăr:
 — «Vreau să știți ce m'am gîndit,
 De trei zile nedormit.
 Nu glumesc, nu spui povești. . .
 Să le scrim la București. . .
 Că le-am da, din timp, și lor,
 Hotărît un ajutor.
 Prin tocmești și înțelegeri,
 Să le facem noi alegeri,
 Cum știm noi și le-am făcut,
 Pe tipicul cunoscut.
 Avem leacuri și rețete
 Încercate și concrete.
 Pentru fel de fel de cazuri,
 Mutre, nazuri și necazuri,
 Sfori sucite n zeci de chipuri,
 Chiuluri, panglici și tertipuri
 Și, de s-ar ivi buclucul,
 Mîngîieri cu cauciucul.
 Mă aștept, că, mai apoi,
 Să ieșim la vot și noi.
 Dar nu punem în scrisoare:
 „Domnule“ sau „Frațioare“,
 Sau: „Stimate“, „Onorate“,
 Titluri vechi și perimate,
 Ci, dibaci cum sîntem iarăși,
 Vom începe cu: „Tovarăși“.
 Cred că, recunoscător,
 Cel mai mare n rîndul lor
 Ne dăndată, tuturor,

Și moșiile îndărăt,
 După cum o să v-arăt,
 Și astfel, mai dai, mai lasă,
 Ne vedem iar domni acasă.
 Cît privește monarhia,
 S-a schimbat filosofia.
 Am ajuns de cîțiva ani
 Democrați republicani.
 Suveranul, mult iubit,
 E de altfel absorbit
 De supreme interese,
 În gîlceavă și procese,
 Testamente și împărțeală
 De moștenire regală.
 Într-o țară depărtată,
 A chemat în judecată
 Și pe fosta țitoare,
 Una din moștenitoare, —
 Grijuliu că banii i scapă, —
 Și pe taică-su din groapă.
 Mîndră, sfîntă dinastie,
 Ai căzut în țigănie.
 Este vremea, se-nțelege,
 Să-nnălțăm pe noul rege,
 O prăjină n Cișmigiu,
 Cu o teacă și un chipiu.
 Trebuie iar înțeles,
 Să scrim clar și n chip ales,
 N'avem la Paris, prezente,
 Toate marile talente,
 Mințile mai eminente,
 Toate penele măiestre,
 Strînse ale culturii noastre?
 E știut, cultura toată,
 Ca și noi, îi exilată,
 Și, ca să vorbim deschis,
 Elita i acin Paris,

Și adevăratul stil,
 Neaș, scrie în exil.
 Nu avem un trecut și fape?
 Oare nouă sute șapte
 Nu-i al nostru, domnii mei?
 Nu avem scopuri, nu idei?
 Nu-i ideea cea mai bună
 Că fugirăm împreună?
 Dați-mi țara îndărăt
 Și ce pot am să v-arăt.
 Am concepții în exil,
 Și poporul imbecil.
 Faci din el ce vrei și-ți vine,
 Ca să rabde știe bine.
 Rabdă tot și tot înghite
 Timpuri nemaiisprăvite.
 Ca înghițitoarea lui
 Alta-n lumea asta nu-i.
 Dă-i borhòt și mucii și sînge,
 El înghite, nu se plînge.
 Cine vrea, cum vrea îl minte,
 Imbecilul e cuminte,
 Zece veacuri și răbdarea
 Lau lărgit înghițitoarea.
 Cu cinzeaca și cu fleica
 Uită tot și toate neica,
 Și pe măsă și pe tașu
 Și ne crește nouă nasu.
 În temeiul căpătat
 Orișicare ipistat
 Este și bărbat de stat.
 Asta, vezi, de noi se știe
 Și avem psihologie.
 De asemenea se știe
 Că plutim în poezie
 Și, fugind accelerat,
 Ne-am găsit și adunat.

Și cu toate că-n absență,
 La mezat și-n concurență,
 Să ne scoatem pe furis
 Ochii am ținut morțiș.
 Să avem vreo cinci guverne,
 Cu miniștri de Externe,
 Dreapta, stînga și mijlocul.
 Și ne-ntoarcem și cojocul.
 Mai avem și cîți fugari
 Tot atîția cancelari. »

Într-adins ori din greșală,
 Prin Paris trecea Păcală,
 În țări, cu traista-n băț,
 Se brodi pe la ospăț
 Și, mbucînd din mămăligă,
 Lauzea de jos că strigă.
 Zise-n sine: «Să mă sui
 Și trei vorbe să le spui:
 Puneți-vă pofta-n cui!
 Ce a fost s-a isprăvit,
 Ceați cătatărăți găsit.
 Îngrijiți mai abitir
 De guverne-n cimitir
 Și mîncăți și înghițiți
 Banii țării măsluiți.
 Eu v-aș mai ura atît:
 Să vi se oprească-n gît! »

EPITAF

Și-a făcut înghițitoare
Pe pofta lui de mâncare.
Toate bunătățile
L-au mînjit mustățile.

Au trecut prin burta lui
lezii, mieii cîmpului
Și-a învățat cum să prăjească
Sos cu pasăre cerească.

Miorița i-a plăcut
Cu nucșoară și năut,
Și pentru privighetoare
Avea altfel de frigare.

MORMÎNT ÎN DRUM

Țărani, femei, pe drumul de Periș,
Îngenunchiați pe dîmbul strîmt și frînt,
Între lumini înșipte în pămînt,
Veghează un copil cu ochii-nchiși.

O pată crudă'n calea de pietriș
Arată locul sîngelui plăpînd,
Și peste chipul micului mormînt
Cad lacrimile șterse pe furiș.

Ce vagabond de spații și smintit
A dat peste păpușa lor de fată
Și, sfărîmînd-o, bravul, a fugit?

Trecuse'n goană cu mașina aia
Flăcăul țării, scurt, ca o săgeată,
Grăbit să-și ia cafeaua la Sinaia.

CRISTELNIȚA

Mitropolitul cînd l-a botezat
A spus că era gata să-l înnece,
Nu c-ar fi fost cristelnița prea rece,
Dar că s-ar fi născut și el căscat.
În neamul lui, al treilea din leat,
Toți s-au născut căscați, că trece,
Din tată-n fiu, meteahna-n cîte zece,
Și semnul de blazon e asigurat.
Oricine poate, mări, să-l audă
La un mesaj de anul viitor.
Îngaimă fraza, geme și asudă.
Și orișicine poate să-l cunoască,
Din fuga de mașină cu motor,
Că umblă mut și surd și gură-cască.

MESAJUL

De fiecare început de an
El ne citește cîte o scrisoare,
De prin văzduh, din lunga depărtare,
C-a mai făcut un plod, un roșcovan.

Rozîndu-și vorbele, ca un ciolan
Le morfole-n gingii și-nghițitoare.
Ce are? Gîlci în beregată, oare?
Și-i trebuia un an de-așa elan?

Dacă și timpul vostru va dura
O să mai faci o forfotă de crai,
Englezi, franțuzi, nemți, belgi et caetera.

Sporește-ți seminția, Majusculă,
De onkli, tante, mutere, și hai!
Că țara n-are mușită destulă.

ALTEȚĂ

Ți-ai cam greșit, Alteță, cariera.
Că ești frumos și ai pe cal ținută,
Nici un sergent-major nu mai discută,
Căci te-ai văzut călare la Pipera.

Ești cunoscut și la Madera,
În sud, unde matrozii te salută,
Cheflii și ei ca Prințul, sută'n sută,
Și grecii pripășiți prin porturi. Kalispera!

În București, scoteai din garduri parii
Și dărâmai pereți și felinare
Și te băteau în parte cu birjarii.

Că'n limuzină ești viteaz, te știu,
Doar capului ți-am pune o întrebare:
Nu ți-ai tihni mai bine vizitiu?

EPITAF

Hoitul de subț piatra mea
Și-a dus viața pe saltea.
Toate păcatele grele
L-au fost pături și saltele.

N-a avut atâtea sugeri
Câte țite și ciți ugeri
La tot ceasul
L-au lovit gura și nasul.

CANCELARUL

Ne-am întrebat adesea, cioclovină
Dibace-n măsluirile externe
Și răsturnată leneș între perne,
Pe arcurile moi, de limuzină,

Ce fel de neam aveai la origină,
Căci numele, din câteva guverne,
Nu sună, n-are ritm și nu se-așterne
Pe graiul nostru, cu șoptirea lină.

Te-am ascultat vorbind de-o Romînie
De care parcă nici n-aveai habar,
Ca de-o problemă de geometrie,

Și ȋuguiat la limba ta de iască,
Am înțeles că scoți din buzunar
Și sugi cîte-o bomboană englezească.

A FOST, N-A FOST?

Se povestește că aveam un rege,
Cum, care, cînd? cătai și întrebai.
Îl căutai, ca-n sacul cu mălai,
Un bob de mei și n-aveai ce alege.

Din povestire spusă te mirai
Că n-ajungea din fapte să se-nchege
Și nu aveai din pleavă ce culege,
Pribeagă umbră, praf și mucegai.

Fugar de neam, de timp și de popor,
Stins ca un muc și rece ca un ciot,
N-avea răgaz, de-a fuga călător.

A fost? N-a fost? rămîne să se știe,
Fugind mereu, el a fugit de tot
Din țara guvernată de o fotografie.

MARELE CIOCLU

De-o viață mă tot îngropi,
Dus de fauni, ca de popi.
Trăgînd zodia la sorți,
Mi-au ieșit mai multe morți
Și apucaseși să mă nveți,
Tot cu vieți și cu nevieți,
Și cu alte tinereți.
Ajunsesem să mă port
Cînd mai viu și cînd mai mort,
Îndurînd cîteva sute
De morminte neștiute.
Mă și îngropi, dar mă și nvii,
Fire-ai proslăvit să fii!
Ești un cioclu sibilin,
Poreclit în cărți Destin.

La oricare moarte-a mea
Ori aprinzi, ori stingi o stea,
Una vie, alta moartă,
Ca o candelă cu toartă.
Pe cea moartă o trezești
Cu șoapte vrăjitoarești.
Celei vii îi stingi obrocul
De-a noroc și nenorocul,
Ca-n descîntece și-n rune,
Cu o apă și-un cărbune.

Mă gîndeam, de cîte ori
Începeai să mă omori,
Ce-am făcut și ce-ai cu mine,
Ce fac rău și ce fac bine?
Vechi ostaș al vieții dîrji,
Ori în luptă, ori în cîrji,
Ori viteaz, ori și înfrînt,
Ziu-a-n cer, noaptea-n pămînt,
M-am supus, și mă frămînt.

Dar, spre groapă, ce alaiuri
De cimpoaie, scripci și naiuri!
Cîte buciume și strune
Dau a jale să răsune!
Flautele bocitoare
Gem jelind la-nmormîntare.
Cînd mă scoli, la trebuință,
Strigă-n vînt a biruință...
La răsîntii, e sobor:
Umbre lungi în umbra lor.
Din popas într-alt popas,
Lumînări de parastas.
Sau mă crezi, sau nu mă crezi,
Îsonu-i purtat de iezi.
Însuș Pan pornește corul,
Drept în șolduri, cu piciorul.

Vine din mitologie
Și o muscă argintie,
De prin vremuri vechi, străvechi
Și, ciupindu-i de urechi,
Încep să se scuture
Iezii, ca de fluture,
Iar albinele, cînd pot,
Le ling mierea de pe bot,

Findcă iezii le-au tot supt
Caprele, pe dedesubt.

Un flăcău, văzînd că-i joc,
Și cătînd să-și facă loc,
În mulțime să pătrunză,
Cîntă din buze și frunză.

Colo'n drum, niște gheboși
Bat în palme bucuroși.
Dar gheboșii iar se-nșeală
Și nu ies la socoteală.
Bocetele sînt cîntate,
Jumătate fluierate,
Și convoiul, ca să-mi placă,
În loc să mă plîngă, joacă
Hora mare și mărunță,
Ca la chef și ca la nuntă.

Ai vrea, cred, să te răzbuni
Că și eu încerc minuni.
Cum te-ntorci nițel din spate,
Îți vād cheile-nșirate
Și-ți fur, cînd se-ascunde luna,
Din curea tot cîte una,
Și cu ele pipăi toate
Lacătele încuiate...
Să le rup, bătut-mar vina,
Nu pot, mîncă-le-ar rugina.

După cît pot să-nțeleg,
Nu sînt om ca lumea, ntreg.

Cînd pămîntul doarme dus,
Ochii-mi umblă tot pe sus,
După stele logostele,
Să mai fur una din ele.

Sînt pe drept și adevărate
Hoț de taine fermecate,
Și orice-ai vrea să-mi faci tu, mie,
Nu mă las de-așa hoție.

TABLA ALFABETICĂ
A POEZIILOR

după primul vers

*

după titlu

Abia se scoală vîntul. În fund — un ultim cer
 (*Oraș medieval*) (I) 30
 Abur de aur, spumă de lumină (*Negușătorul
 umilit*) (II) 210
 Adormită pe plocate (*Adormita*) (III) 49
 Aduceți cerneala (*Dimineața*) (I) 221
 Aduse niscaiva om (*Pomul*) (IV) 162
 A fost o noapte oarbă, cu luna'n ceruri lipsă
 (*A fost o noapte oarbă*) (III) 108
 Ai îmbătrînit, băiete (*Dor dur*) (I) 64
 Ai născocit pe'ncetul uneltele, cu care
 (*Născocitorul*) (III) 74
 Ai văzut cum Dumnezeu ne păcăleşte (*Ai văzut?*)
 (II) 208
 Altă dată, au venit prin baltă (*Altă dată*) (II) 248
 Am cîntat pe cîte scule toate, ca să'mi rabde viața
 (*Cîntec de seară*) (III) 254
 Amintirea curge lin (*Lin...*) (III) 257
 Am în grădină cinci pisici (*Cinci pisici*) (II) 33
 Am învățat odată cuvintele'mpreună (*Românță*)
 (IV) 245
 Am luat ceasul de'mîlnire (*Melancolie*) (I) 14
 Am scris-o mic, ai s-o citești cu greu (*Inscripție pe
 un inel*) (III) 23
 Am un bazar de zări și firmamente (*Vraciul*)
 (I) 133
 A murit și Aurica (*A murit Aurica*) (II) 217
 A'nceput un greiere (*Greierele*) (IV) 127

A orbit de boală grea (*Hoşu'*) (IV) 118
 — «Aprod! Să intre Pătru al Catrinii!» (*Pătru al Catrinii*) (III) 187
 Are-o fire minunată (*Bilete de papagal* — 6) (IV) 250
 Ar fugi şi n-are drum (*Noaptea*) (III) 48
 Argatul, auzind că-l cheamă (*Flautul descântat*) (IV) 15
 Ascuns de toată lumea, de ochii mei profunzi (*Inscripție pe oglinda mare*) (III) 39
 Astăzi, soarele, prin ceaţă (*Gravură*) (I) 76
 Astîmpărată foamea şi ispăşită truda (*Mai sus*) (III) 87
 Asupra circulării secrete, în sfîrşit (*Ultimul ordin de la Interne*) (III) 201
 Aş-aştelegeţi ordinul primit? (*Replică la răspuns*) (III) 169
 Aşa, Ursei (*Prietenul*) (III) 266
 Aşezaţi la gura sobii (*Miracol*) (III) 270
 Aş putea vecia cu tovărăşie (*Psaln*) (I) 18
 Atît e numai mîna, de apucat şi dus? (*Adame*) (III) 84
 Aţipita ziua'n ramuri (*Mînăstire*) (I) 66
 Au aflat fetele mele (*Fetele mele*) (IV) 163
 Au cîştigat ciocoi războiul lor cu ţara (*Epilog*) (III) 203
 Au trecut vremile, vîrstele, orele (*Au trecut...*) (II) 179
 Auzise şi Dănuţ (*Bănuţul*) (IV) 135
 Aveai un fel de noapte în ochi şi'un fel de glas (*Scrisoare*) (III) 283
 A vrut Dumnezeu să scrie (*Abece*) (IV) 109

Baba Moartea, zgîrci şi piele (*Baba Moartea*) (II) 214
 Baba'n sat face minuni (*Baba'n sat*) (III) 61
 Babël au ba, mpăraţii lucră'n lumea ntreagă (*Truşaşul*) (III) 94
 Băbuţaşi cată la răspîntii satul (*Satul ei?*) (III) 191

Bătrîna Manda toarce lină (*Smaranda*) (III) 50
 Biata bătrînă a murit (*Poartă cernită*) (I) 41
 Biruitor de lifte şi jivine (*Prinţul*) (I) 71
 Biserica necunoscută, cu hramul şters, cu vîrful rupt (*Biserica din gropi*) (I) 113
 Bivolul cu coarne de jar (*Bivolul de jar*) (II) 234
 Boierii, cucoanele (*Aripi mici*) (IV) 166
 Boieruşi dă moşia, în arendă (*Arenda*) (III) 176
 Brotăcelul, la fîntînă (*Joc de creion*) (IV) 132
 Buruiană, nu ştiu care (II) 95

Cade frunza de pe nuci (*Toamnă*) (II) 48
 Carte frumoasă, cînte cui te-a scris (*Ex libris*) (III) 11
 Ca să te-ating, tîrîş pe rădăcină (*Psaln*) (I) 163
 Ca un strop de rouă aprins (*Steaua iarbă*) (II) 34
 Căci n-ai găsit prinoase să duci nici unui zeu (*Pizma*) (II) 206
 Călare'n şea, de-a fuga pe vînt, ca Făt-Frumos (*Psaln*) (III) 288
 Călătorind pe malul furtunilor latine (*Satan*) (I) 98
 Cătunul s-a mutat tiptil, din zare (*Cătunul*) (II) 260
 Ceaslovul de la parastas (*Altar la Putna*) (III) 268
 Ce demon am, ce sorţi, ce ţară? (*Pe ploaie*) (I) 26
 Ce duh ai şi ce putere (*Fetica — Prisaca*) (IV) 175
 Cei colo sus, în ceruri, în zenit? (*Pasărilor de fier*) (II) 267
 Cei fi şi tu şi ce fel de jivină (*Cei fi şi tu?*) (IV) 244
 Cel care s-a ascuns aci de lume (*Inscripție pe mormînt*) (III) 22
 Cel ce gîndeşte singur şi scormone lumina (*Cel ce gîndeşte singur*) (III) 110
 Cel mai vioi, tu, sînte şi frate, dintre stele (*Lucefer!*) (III) 286
 Ce mi-ai părut odinioară (*Inscripție pe steag*) (III) 31

Ce mi mai lipsește mie să știu că nu mă mint?
(Psalmistul) (III) 295
 Ce mi tot vorbești de geniu și talent *(Bilete de papagal — 2)* (IV) 249
 Ce noapte groasă, ce noapte grea! *(Duhovnicească)*
 (I) 144
 Cenușa visărilor noastre *(Cenușa visărilor)* (I) 31
 Ce plîngi, copilul meu? Ce ți are *(Ce plîngi?)*
 (II) 156
 Ce poți avea, sufletul meu *(Pia)* (I) 53
 Cetateai o movilă de ziduri răsturnate *(Glorie)*
 (II) 279
 Ce ții, moșule, ce vrei *(Cîntec de faur)* (IV) 238
 Ce zaiafet! Cucoana are *(Cucoana mare)* (III) 179
 Chemarea înălțării ca spicul semplineise
(Chemarea înălțării) (III) 77
 Cincizeci de ani, de cînd încerci, mereu
(Frunze pierdute) (III) 271
 Cine ar fi crezut livada *(De Crăciun)* (II) 51
 Cine fuge pe bariere *(Cine fuge?)* (IV) 252
 Cine s'a jucat azi noapte *(Joc de chiciuri)* (II) 52
 Cine te-a făcut să suferi *(Cîntec de somn)* (IV) 107
 Cine vine mîndru și călare *(Alfabetul)* (IV) 112
 Cioplită din copacul întreg, din buturugă
(Inscripție pe o poartă de conac) (III) 21
 Cînd a fost, la început *(Facerea lumii — Balet pe șapte silabe)* (IV) 96
 Cînd am făcut atîtea școli *(Cultură)* (III) 157
 Cînd am plecat, un ornic bătea din ceață rar
(Despărțire) (I) 115
 Cînd ei se bucură și cîntă *(Cînd ei se bucură)* (II) 240
 Cînd îmi veniră furii în ogradă *(Cînd veniră)*
 (II) 244
 Cînd încerc, pe dibuite *(Parada)* (II) 9
 Cînd m'a sărit pe dinainte *(Inscripție)* (III) 16
 Cînd pleci, să tensoțească piaza bună *(Inscripție pe o ușe)* (III) 15
 Cînd se scoală iese în tindă *(Mișă)* (IV) 143

Cînd traduci, pare că scrii *(Bilete de papagal — 4)*
 (IV) 249
 Cînd ți-ai pornit clădirea altarului visat *(Poetului necunoscut)* (III) 293
 Cînd venea vreo vijelie *(Meiul)* (IV) 142
 Cînd vine pe sus, chelălăie și latră *(Măgdoia)*
 (II) 270
 Cîte puhoai, cîte omenire *(Cîte puhoai!)* (II) 261
 Clădită ncet cu dalta și mistria *(Om de pămînt)*
 (II) 106
 Cocos aci, alătura cocoș. Între zăbrele *(Doi cocoși)*
 (III) 47
 Conform cu ordinul secret primit *(Răspuns la telegramă)* (III) 167
 Copacul, vîntul au venit de-a seară *(Întoarcere)*
 (II) 145
 Copila pe care-am iubit-o *(Inscripție pe pîretele chiliei)* (III) 33
 Copilă, copilă *(Copilă)* (II) 159
 Coșul ei cu soare *(Tinca)* (I) 210
 Credeau că Domnul e culcat *(Pedeapsa — Adam și Eva)* (IV) 220
 Crezi basmul c'a sfîrșit și s'a pierdut
(Crezi basmul...) (II) 175
 Cristal rotund, pe-o umbră de velur *(Inscripție pe un pahar)* (III) 12
 Crucea veche de la drum *(Crucea veche)* (II) 101
 Cucoana ceea n zdrențe și uscată *(Evoluție)*
 (III) 178
 Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu *(Graul nopții)* (I) 83
 Cum e'n mijlocul tăcerii *(Agate negre)* (I) 92
 Cum să o las? Nici ea nu m'a lăsat *(Mîhniri de tîndr cărturar)* (IV) 28
 Cum se făcuse, cum nu *(Putina cu clei)* (IV) 54
 Cum te găsești, ușoară zburătoare *(Lumină lină)*
 (I) 40
 Cu nările n pîrețe, un șir de armăsari *(Potcovarii)*
 (I) 166

Cunoști în vreme visul că sfârșește (*Inscripție pe un
portret*) (III) 14

Cu o floare-n dinți (*Rada*) (I) 234

Cupido zărește-n casă (*Desen romantic, zgâriat pe
o amforă veche*) (II) 182

Curge vîntul. . . Curgeți, vînturi de vulvoare
(*Curgeți, vînturi*) (II) 242

Curmeziș, talazul taie (*Inscripție pe o pînză de
barcă*) (III) 27

Cu toate că iam spus că nu vreau (*Transfigurare*)
(II) 55

Cuțul negru peste tot (*Unui prieten mic*) (IV) 117

Cu urechea la pămînt (*Iarbă trează*) (II) 93

Cu vreo cîteva tuleie (*Fătălăul*) (I) 217

Dacă ce spune Cartea, din vechi, e adevărat
(*La stele*) (III) 71

Dacă-l întrebi de sănătate (*Prietenul sufletește*)
(IV) 233

Dacă ochilor tăi le-ar plăcea (*Haide*) (II) 56

Dacă vrei să te iubească (*Făcătura*) (II) 113

Dar luat vrăjmașul singur, în parte, fiecare
(*Prietenie*) (III) 95

Dar ochii tăi? Albaștri, verzi, negri sau căprii
(*Dar ochii tăi?*) (III) 85

Dar șovăind cu gîndul între pămînt și cer (*Nunta*)
(III) 91

Darurile-o să le-aducă (*De ajun*) (III) 57

Dădeam să-l ocolesc, dar m-a zărit (*Un critic*)
(IV) 229

Dă-mi durere și prigoană (*Pisanie*) (II) 196

Derabia plecaseși. Te-am rugat să pleci (*Derabia
plecaseși*) (III) 278

Derabia trezită-n soare alb, grădina (*Confidență*)
(II) 14

Deramar de timp, scriindu-ți și cîntînd
(*Domniță . . .*) (II) 152

De-atunci încoace, focul străin a fost să-nceapă
(*Pe drum*) (III) 76

De cearș fi trist, că toamna tîrzie mi-e frumoasă?
(*De cearș fi trist?*) (III) 255

Decembre, ca un paradis (*Drum în iarnă*) (I) 69

De ce stîrniși țărîna și viu m'ai zămislit
(*Rugăciune*) (II) 195

De ce te uiți așa, cînd seara vine (*Alba*) (II) 181

De ce ți-e zarea azi atît de goală (*Inscripție pe
coif*) (II) 40

Deci, m'ai ucis copiii, și ți-am ucis părinții (*Jale*)
(III) 97

De cînd mă știi, am luat asupra mea (*De cînd mă
știi*) (II) 212

De cînd m'ai pus capul pe genunchi, mi-e bine
(*Înviere*) (II) 67

De cînd nu mai trece streina (*Așteptare*) (III) 274

De cîte vremuri ți-l tot ții închis (*Sfîntule*) (I) 179

De cum s'a ivit lumina (*Iscoada — Prisa ca*)
(IV) 173

De cu noaptea, cîte toate (*Serenadă*) (I) 212

De fiecare început de an (*Mesajul*) (IV) 267

De hramul Sfîntului Anton (*Apocalips*) (II) 203

De la conac, mătușa aiurită (*Fugara*) (III) 182

De la Jii, în drum, încoace (*De la Jii, în drum*)
(II) 258

De multe ori ți-a fost rușine (*De multe ori*)
(II) 239

De ne-ar ajunge numai icoana ce o lasă
(*Stînze scînteii*) (I) 106

Deodată, colonelul avu un gînd al lui
(*Cocoru Alecu — 4*) (III) 127

De-o viață mă tot îngropi (*Marele Cioclu*) (IV) 272

Depart, prin suflet, prin zare (*În golf*) (I) 159

De pe podul rîului (II) 77

De prin adîncul nopții vin cocorii (*Întoarcere în
țărînd*) (I) 38

De prin vîrful pomilor (*Vaca lui Dumnezeu*) (II) 19

De suflet îți atîrnă cerceii ca de boltă
(Ție sufletul...) (III) 261

Deșteaptă-te în sufletul meu, soare *(Răscruc)* (III) 252

De zeci de vieți îl cheamă *(A venit)* (II) 109

Dezvăluși deodată ce nu știai de jos *(Împlinire)*
 (III) 70

Dimineața, cînd mă scoală *(Nepăsare)* (IV) 140

Dimineața, seara, triste *(Biulbiul)* (I) 85

Din nou străbate iarna, întocmai ca-n trecut
(Din nou) (I) 110

Din pietre sterpe și uscate *(Chemarea)* (I) 35

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat *(Strigoi pribeag)*
 (IV) 247

Dintr-un balcon începe prelung, atunci pierdut
(Din balcon) (III) 292

Din vâlul nopții rupi o stea *(Răzbunare)* (I) 158

Din vremile bătrîne, cîstit, copilăros *(Rînduiala)*
 (III) 100

Doamne, fă-i bordei în soare *(Cîntec de adormit)*
Mîsură) (I) 11

Doamne, vreau să-ți mulțumesc *(Colind...)* (II) 99

Doi copii s-au dus de mîna *(Doi copii s-au dus)*
 (II) 123

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării
(Solie pierdută) (II) 177

Doi unchieși pitici *(Colindă de Crăciun)* (IV) 148

Domnul a chemat odată *(Judecata)* (IV) 25

Domnul, Dumnezeuul mare *(Cîntec de boală)* (II) 117

Dormi la fereastra visului meu, țară *(Întîmpinare)*
 (I) 121

Dormi, sufletul meu? te-ai culcat? *(Dormi?)*
 (II) 78

Dormiți, dormiți! *(Binecuvîntare)* (I) 55

Dorm în umbră legănate lebezile-n puf de undă
(Caligula) (I) 104

Două capre cu trei iezi *(Două capre)* (II) 31

Două scîdfii cu urechi *(Darurile)* (IV) 167

Dragă mamă, dragă mamă *(Buna Vestire)* (I) 146

Dragii mei, o să mă joc odată *(Dena vafi)*
ascuns... (I) 189

Drumui lung din Jii încoace *(Drumui lung)*
 (II) 257

Drumui lung pînă la Jii *(Da, e lung)* (II) 255

Duc pămînt pe tălpi *(Mai mult pămînt)* (II) 73

Dulăiul așteaptă cu ochii în pom *(Serenada)* (II) 201

Dumitru țărănoiul, dulgher și lăutar *(Răzvrătutul)*
 (III) 118

Durerea mea de vineri duminică-i mai dulce
(Durerea mea...) (II) 72

E avocat vestit, dar cam peltic *(E avocat)*
 (III) 148

Eașa ieftină la mine *(Vicleim)* (IV) 243

E cățelandrul meu cuminte *(Bursuc)* (III) 264

Ecourile-acestea, pentru tine *(Ecourile-acestea)*
 (III) 279

E de lege creștină *(Candori)* (I) 219

El a venit în rîul lui de care *(Șatra)* (I) 227

El, singuratic, duce către cer *(Belșug)* (I) 50

E-o domnișoară-naltă, subțire și trecută *(Duduia)*
 (III) 132

E parcă un făcut ca, nimănui *(Inscripție pe un*
flacon de cristal) (III) 41

E pardosită lumea cu lumină *(Vînt de toamnă)*
 (I) 20

Erai o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog
(Gîsca inspirată) (IV) 63

Erai o scamă-n haos, plutită la-ntîmplare *(Copil din*
flori) (III) 89

Erau în casă omul, femeia și copila *(Erau trei)*
 (II) 278

Era un porc, țiro spui și dumițale *(Dihania)*
 (IV) 56

Eu sînt acel pe care l-am visat *(Miez de noapte)*
 (I) 143

E trist diaconul Iakint *(Mîhniri)* (I) 22

Ești, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci
 (*De ziua cărturarului*) (IV) 251
 Ești viteaz, te știu, și ai fost (*Bilete de papagal — 3*)
 (IV) 249
 E țara răscolită (*Stane, căpitane*) (III) 184
 Eu, Domnule Ministru, m'am silit (*Raport de
 prefect*) (III) 164
 E un palat cum altul nu-i (*Țara mea*) (IV) 226
 E vorba de pădurea, din fabule, Cutare
 (*Cerbul și fîntării*) (IV) 78
 E zarvă'n tribunalul militar (*Lipsesc morminte*)
 (III) 121
 E zarvă, zbucium, grijă în guvern (*Flămînzării*)
 (III) 171
 Fata noastră e bolnavă (*Lingoare*) (I) 148
 Făclii și candelă la rînd (*Făclii*) (I) 174
 Făptură îndurătoare, împrejurămîi în fiecare ceas
 întreagă (*Cîntec la fereastră*) (III) 258
 Fără te ști decît din presimțire (*Psaln*) (II) 170
 Făste, suflăte, copil (*Creion*) (IV) 95
 Fă-ți datoria pînă'n capăt, bine (*Inscripție de
 bărbat*) (III) 42
 Femeile, copiii și toți ai lor veni ră
 (*Cocoru Alecu — 3*) (III) 126
 Fetele, albinele (*Miere și ceară*) (II) 17
 Frăția n-îi temeiu (*Temeiu n-îi frăția*) (III) 104
 Frontul, slava mea enormă (*Bilete de papagal — 1*)
 (IV) 249
 Frunza cînd moare (*Frunză palidă, floare galbenă*)
 (II) 97
 Fulg limpede și pur (*Zăpadă*) (I) 156
 Fumuri gros și abia te văd (*Doină pe nai*) (III) 140
 Ghem de spini și țepi uscate (*Arici, arici, bogorici*)
 (IV) 138
 Ghici ghicitoarea mea (*Ghicitoarea*) (II) 23
 Ghicitoarea știu că-ți place (*Ghicitoare*) (IV) 137

Gîndinduse, secundă cu secundă (*Năluca*) (III) 276
 Gîndirea vine de la sine (*Vine de la sine*) (III) 272
 Grădina se chemase Paradis și Rai (*Paradisul —
 Adam și Eva*) (IV) 216

Hai măgele! la măgele! (*Bîlci în Aldebaran*)
 (II) 114

Hai, păsăruici, veniți din streșini multe...
 (*Păsăruică*) (III) 263

Hoitul de sub piatra mea (*Epitaf*) (IV) 269

I-a luat moșului din gură (*Moștenire*) (II) 104
 Iarna blajină (II) 49
 Iată, iarna vine albă (*Viscolul*) (III) 58
 Iată-l, blestemul s-a mplinit (*Seceta mare*) (II) 219
 Iată-l cuprins în singura lumină (*Potirul mistic*)
 (I) 125

Iaud bătînd în poarta încuiată (*Țîrlă*) (II) 148
 Ia uită-te acum la mîna lui, făcută (*Mîna lui*)
 (III) 80

Iese-o vatră și se varsă (*Iese vatra*) (II) 119
 Iese morții... (*Morții*) (I) 225
 Infinit! Infinit! (*Rugă de seară*) (I) 150
 Inima mîe drumul cu ploile (*Cîntec din fluiet*)
 (I) 187

Internele, Parchetul și Vodă'n tîlc cu ele (*Punga*)
 (III) 134

Iubirea noastră a murit aici (*Oseminte pierdute*)
 (I) 96

Iubitul meu, de cînd lipsesc de-acasă (*Scrisoare —
 Din țară'n țară*) (III) 159

Iuțindu-și caii către sat (*Ucișă-ltoaca*) (I) 215
 Izbînda strînse-alături vitejii la festin (*Sonet de
 izbîndă*) (I) 164

Îi țes țării, pe gherghet (*Doină*) (III) 145
 Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur
 (*Păianjerul negru*) (IV) 72

Îmbrăcați în straie de iască (*Har*) (I) 171
 Îmi atîrnă la fereastră (*Incertitudine*) (I) 193
 Îmi intră moartea în vatră și nu mă pot păzi
 (*Moartea în vatră*) (II) 273
 Îmi pare rău că Dumnezeu, pe toți (*Îmi pare rău*)
 (II) 185
 Îmi voi ucide timpul și visurile, deci (*Nehotărîre*)
 (I) 68
 Împărăția-i strînsă în patruzeci de care (*Generații*)
 (I) 230
 În altar sfîrșesc și încep (*Inscripție pe paraclis*) (III) 25
 În anii nouă sute șapte (*Cuvînt înainte*) (III) 115
 În beciul cu morții, Ion e frumos (*Ion Ion*) (I) 209
 În căciuli de stuh și paie (*Cîntec de buduroi*)
 (IV) 170
 Încă o dată Făt-Frumos (*La treabă*) (II) 262
 În ceața groasă (*Pui de gă. . .*) (I) 200
 În cer (*Ceasul de apoi*) (I) 237
 În cutia de sîdef și aloi (*Nu e*) (II) 88
 În dăsași, pe umăr, vărurmeu Păcală (*Balada maeș-
 trilor*) (IV) 40
 În frig și noroi (*Cina*) (I) 203
 Îngerul meu își mai aduce aminte (*Heruvim bolnav*)
 (I) 46
 În grădina în care scriu (*Creion*) (II) 18
 În lumina lunii moale, a (*Podoba*) (II) 45
 În mine se deșteaptă, o întreagă omenire (*Rugă de
 vecernie*) (I) 138
 În pădurea cu furnici (*Țara piticilor — Țara
 piticilor*) (IV) 178
 În perdeaua de atlas (*În perdeaua*) (II) 54
 În satele și văile din Jiu (*În satele și văile*)
 (II) 254
 În seara ceea piatra își luase năfășișarea (*Aleluia!*)
 (I) 241
 În seara sură, care începe (*Ștepele*) (II) 169
 Întîi, cînd s-a culcat (*Un vis urît*) (IV) 70
 Întîlnite în virful crucii (*Miez de noapte*) (I) 44

Întreaga noapte au cîntat din sute (*O noapte*)
 (I) 238
 Între drumuri și castani (*Pisanie*) (II) 192
 Între flori de chiparoasă (*Horă în grădină*) (II) 134
 Între iezii din cireadă (*Iada*) (IV) 147
 Între oi și între măgari (*Gîri-Gîri*) (IV) 145
 Între o magazie goală (*Horă în bădătură*) (II) 135
 Între o țară care a fost (*Horă de băieți*) (II) 129
 Între o viață de o durată (*Inscripție pe ușa poetului*)
 (III) 32
 Între o vreme, la început (*Cuiul*) (IV) 42
 Între o zi, pe înserat (*Prefață — Țara
 piticilor*) (IV) 176
 Între o zi, prin asfințit (*Țilharul pedepsit —
 Prisaca*) (IV) 174
 Între un județ de miazănoapte (*Între un județ*)
 (II) 253
 Între un lac alb de lumină (*Între un lac*) (II) 122
 În țară, două soiuri de boieri (*Boierii*) (III) 172
 În zidul vechi uliți, un ochi de geam cu stor
 (*Rue de Saint-Pierre*) (II) 151
 Își împlini voința cumplitul crunt efort (*Triumful*)
 (I) 119
 Jucînd în zarea mea, paiața (*Păianjenul*) (II) 184
 Jupînul dascăl, pe catedră stînd (*Fabulă inversă*)
 (IV) 87
 Lacăte, cine te-a închis (*Descîntec*) (I) 39
 La ce folos că-mi strălucești, tu, soare (*În deșert*)
 (III) 202
 La cotețul lui Dulău (*Înimă de cîine*) (IV) 141
 La flacăra, păzită să nu țină fure vîntul
 (*Flacăra păzită*) (III) 73
 La gaura veciei, simțindu-te de mult (*Eu, umbra*)
 (III) 79
 La Iliescu în curte, la conac (*Coconu Alecu — 2*)
 (III) 124

La Mitropolie'n fașă (*Doină din frunză*) (III) 146
La oraș, pentru animale (*Flora lui Esop*) (II) 127
La Paris, între pahare (*Foaie verde la Paris*)

(IV) 255

La patul vecinului meu (*Cîntec mut*) (I) 223
La toate lucarnele și balcoanele (*De Paști*) (II) 16
Lăși văzut cumva pe Zdreașă (*Zdreașă*)

(IV) 130

Le-am scris cu unghia pe tencuială (*Flori de mucigai*) (I) 199

Luigi zidarul se ntorcea tîrziu (*Gravură veche*) (III) 267

Luna ninge chiparișii (*Cetate medievală*) (II) 189

Luna plină, draga mea (*Coșarul alb*) (II) 197

Luna s'a suit în zare (*Luna s'a*) (II) 116

Luna toată a postit (*Mîngîieri*) (III) 56

Luna umblă printre case (*Creion*) (I) 162

Mahalaua cu cocoși (II) 215

M'ai dăruit cu aur și podoabe (*Cîntec*) (III) 251

Mai mult, tu nu vei mai vedea (*Doliu*) (I) 60

M'am apărat zadarnic și mă strecor din luptă (*Cîntare*) (I) 47

M'am zămislit cîn basme cu șapte frunzi și șapte (*Portret*) (I) 128

M'a strigat la gard un om (*Vrăbiile*) (II) 37

M'au apăsât bătrînii și tinerii și cei (*Răzbunare*) (IV) 225

M'au întrebat, dar au și scris (*M'au întrebat*) (II) 246

Măgarul, călărit de un unchiaș (*Gura lumii*) (IV) 66

Mă ia de braț și'n automobil (*Idealist*) (IV) 231

Mă uit în cer, mă uit în pămînt (*Mă uit*) (I) 185

Mă uit la flori, mă uit la stele (*Mă uit la flori*) (II) 167

Mă uit la tine, șubred vas de lut (*Dacica*) (II) 120

Mergînduși Domnul drumurile sfinte (*Cei doi orbi*) (I) 165

M'am împlîntat lopata tăioasă în odaie (*Între două nopți*) (I) 103

M'aprinsei și eu o vatră (*Hitrul*) (IV) 236

M'a umblat în pădăie (*O lăcustă*) (II) 28

Mitropolitul cînd l'a botezat (*Cristelnița*) (IV) 266

Mîinile bătrînei mele (*Cinci cărlige*) (IV) 165

Mîna Maicii Scintila de la ușe (*Maica Scintila*) (I) 169

Morți în crucea nopții? Nu cred (*Morți în crucea nopții*) (I) 94

Munte ndreptat cu piscul în Tărie (*Muntele Măslinilor*) (I) 16

'Nainte de'a lăsa condeiu să zacă (*Epitaf*) (I) 100

N'am auzit-o, parcă, de mult... (*Pleac*) (I) 167

N'a mîncat și n'a băut (*Epitaf*) (IV) 254

N'ar fi mai scumpă vremea sleindu-se'n tăcere (*Stihuri*) (I) 154

N'au mai rămas prea multe de'nvins și de știut (*Restituiri*) (I) 108

N'e'am întrebat adesea, cioclovină (*Cancelarul*) (IV) 270

Neavînd de lucru'n cîmp (*Inscripția inscripțiilor*) (III) 7

Nemaiputînd să-și rabde nici tăcerea (*Tu*) (II) 193

Nenea Acul, șața Așa (*Acul și Așa*) (IV) 49

Neprețuind granitul, o, fecioară! (*Jignire*) (I) 81

Nevinovați ca îngerii, se ntreabă (*Cauza cauzelor*) (III) 153

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă

(*Niciodată toamna...*) (I) 45

Nici o silabă ntreagă nu se rostea pe lume (*Nici o silabă ntreagă*) (III) 67

Niște javre de căței (*Cățele și păduchii*) (IV) 89

Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare (*Icoană*) (I) 88

Noi moștenim acest tărîm (*Noi moștenim*) (II) 252

Nu am nici pietre, nici metale (*Nu am...*) (II) 83

Nu era încă nouă sute șapte (*O răzbunare*)
(III) 192
Nu îi fie de deochi (*Frageda*) (II) 85
Nu mai zăresc, și-aș sta să mai ascult (*Nu mai zăresc...*) (II) 161
Nu-mchide ochii, nu adormi (*Priveghere*) (I) 177
Nu-ntîrzia pe lucruri, frate (*Înțelepciune*) (II) 162
Nu-ntelegeam ce se gîndeau să spuie
(*Nu-ntelegeam*) (II) 250
Nu-s așa de fioros (*Bilete de papagal — 5*) (IV) 250
Nu spune nimăruia ce știi și ce-ai văzut
(*Nu spune*) (III) 282
Nu știe sprinteneala suavei domnișoare (*Inscripție în pantoful logodnicei*) (III) 37
Nu știu cemi vine (*Streche*) (I) 204
Nu știu cine, pe furiș (*Vîntul*) (II) 47
Nu te teme de cuvinte, cel cu degete-n urechi
(*Nu te teme*) (I) 192
Nu-ți cer un lucru prea cu neputință (*Psalm*)
(I) 54
Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte
(*Testament*) (I) 9
Nu v-am sădit și nu v-am cercetat (*Nu v-am sădit*)
(II) 94

O altă taină, limba, nu știe cum răsare (*Din taine*)
(III) 93
Obrăzii tăi mi-s dragi (*Creion*) (I) 43
O carte proastă, dar legată-n piele (*Volumul și crîmpeiul*) (IV) 47
Ochii tăi s-au pus pe slove și cuvinte (*Mîreasa*)
(II) 62
O, cine-ar zice că pe-aici (*Sfîrșitul toamnei*) (I) 129
O furnică mică, mică (*O furnică*) (II) 40
Ogor pustiu și neumblat (*Ogor pustiu*) (II) 230
O lacrimă-ți căzu pe mînă (*O lacrimă*) (II) 165
O lăcomie crîncenă, nebună (*Omule*) (II) 226

O mie de neamuri te-au strîns cu zăbavă (*Inscripție pe Biblie*) (III) 13
Omul zici că-a născocit (*Clocitoarea*) (IV) 64
O palmă grea i s-a lipit pe gură (*La popice*) (I) 207
Oprește-ți alăuta, lăutare (*Creion*) (III) 294
O regulă te-ndeamnă să nu scrii (*Viii și morții*)
(IV) 227
Orice supus al regelui lor (*Munca*) (I) 231
Orînduirea firii a sorocit să-i fie (*Inscripție de femeie*) (III) 43
— «O să-ți povestesc din cer» (*Bășica de săpun*)
(IV) 10
O să-ți spui un basm cu copacii goi (*Cîntec din frunză*) (I) 172
Oșînda nu se schimbă, e pe viață (*Haruri*)
(III) 289
Ospiciu de nebuni și-un cimitir (*Două nopți*)
(II) 269
O sută, cum spusei (*Cămașa de nuntă*) (III) 130
O, tu aceea de-altădată (*Psalmul de taină*) (I) 116
O urare strămoșească (*Urare la nuntași*) (III) 54
O, vino, fluture, te lasă (*Pușin*) (I) 74

Pacea e-n țară, pacea în afară (*Vodă-Tepeș*) (I) 101
Paiăța lui se-arată mereu cu altă mască (*Inscripție pe un craniu*) (III) 29
Parcar fi căzut din cer (*Secera*) (III) 52
Pasările negre taie (*Pasările cerului*) (IV) 168
Păianjenul visării parcar sui cu frică (*Cînd s-ar opri secunda*) (II) 154
Pămîntul antic s-a civilizat (*Evoluții*) (I) 72
Pămîntul, țarina, bucatele (*Cuprinsul*) (II) 211
Păretele de var, de lingă pat (*Păretele de var*)
(II) 229
Păstrează lacrimile în urcioare (*Păstrează*) (II) 158
Pășunea mea tu să fii (*Mirele*) (II) 60
Pe-Alecu Iliescu partidul liberal (*Coconu Alecu — 1*)
(III) 123

Pe cîmpul palid, în sulfină (*Dragoste*) (II) 65
 Pe dîmbul luncii noastre, stau înşirate-o mie (*Cinci sute de coşciuge*) (II) 271
 Pe drumul mut al marilor stihii (*Inscripție pe Ararat*) (III) 30
 Pe icoana împărătească (*Inscripție de catapeteasmă*) (III) 24
 Pentru că am auzit (*Transfigurare*) (IV) 242
 Pentru că n-a putut să te-nțeleagă (*Psaln*) (I) 68
 Pe-o foaie de izmă îngustă (*Doi frumosi*) (II) 35
 Pe o piatră, sub un pom (*Pe o piatră*) (IV) 115
 Pe pietrișul roșu-n parc (*Inscripție pe paravan*) (III) 9
 Pe sub cerul plin de salbe (*Noapte de an — Colinde*) (IV) 155
 Pină'n sfîrșit, să nu uiți măreța sărbătoare (*Pină atunci*) (III) 69
 Plin de cite racile (*Epitaf*) (IV) 235
 Plugule, cin' te-a născocit (*Plugule*) (I) 15
 Poate-ai auzit de-o țară... (*Horă de ucenici*) (II) 131
 Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară (*Poate că este ceasul*) (I) 57
 Poema ce-o visez trăsare (*Poema*) (III) 287
 — « Poștește, intră, Doamnă » (*Dalila*) (III) 223
 Pomul pe care Domnul îl oprise (*Păcatul — Adam și Eva*) (IV) 219
 Porniră și norii (*Prigeană*) (I) 28
 Poți tu să-mi spui, șoptind, ca într-o poveste (*François Villon*) (II) 166
 Pribeag în șes, în munte și pe ape (*Psaln*) (I) 80
 Prin iarmaroc (*Sfîntul*) (I) 233
 Prin Rai copiii-au dus-o foarte bine (*Porunca — Adam și Eva*) (IV) 218
 Prin singurătatea lui brumar (*Tîrziu de toamnă*) (I) 17
 Prințesei mici îi pare bine (*Domnița*) (II) 21

Prin undele holdei și cîmpi de cucută (*Blesteme*) (I) 140
 Pustiile goale (*Convoiul*) (I) 229

Regatul Danemarcei a început să fie (*Hamlet*) (III) 209
 Regele și oamenii lui cu chică și barbă (*Nostalgii*) (I) 236
 Rîndunicile, păreche (*Cuibul*) (IV) 134
 Robul neputînd, pe vremuri, să crîcnească, frînt în jug (*Fabula*) (IV) 7
 Ruga mea e fără cuvinte (*Psaln*) (I) 48

S-a culcat peste mine o fiară (*S-a culcat o fiară*) (II) 236
 S-a hotărît! Boierul arată cu cravașa (*Coconu Alecu — 5*) (III) 128
 S-a întors cercetătoarea (*Paza bună — Prisaca*) (IV) 173
 Sare parcă pe jăratice (*Pui de greier*) (IV) 146
 S-aștept să vie viața cu coșurile pline (*S-aștept?*) (III) 262
 S-a tot întins din luncă-n sat (*Pe răzătoare*) (III) 117
 S-au prins tovarăși buni cu rînduiala (*Consolări*) (IV) 34
 Să fac numărătoare (*A, E, I, O, U*) (III) 82
 Să fi rămas din rude îngropați niscăi nepoți? (*Convoiul sicriilor*) (II) 272
 Săgetătoarea căutătură (*Zăbavă*) (II) 25
 Să vedem, ar putea graiurile mele (*Să vedem...*) (II) 84
 Scula asta are mare căutare (*Inscripție pe tobă*) (III) 28
 Seara stau cu Dumnezeu (*Denie*) (II) 30
 Se-ncolăcea destinul, ca șarpele, pe noi (*Seară de mai*) (III) 265

Se nălță fumul de tămâie (*Iosif al Ungro-Vlahiei*)
(I) 86
Se potolise spaima. Din casa sfărîmată (*Paznicul*)
(II) 280
Se povestește că aveam un rege (*A fost, n-a fost?*)
(IV) 271
Sfîrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus
(*Sici, bei*) (I) 222
Singurătatea mîe întotdeauna (*Pasul dulce*)
(III) 260
Singure vin lucrurile din trecut (*Singure vin*)
(II) 75
Sînt greu cum era grea Fecioara (*Sarcină sacră*)
(II) 207
Sînt informat că indivizi suspecti (*Telegramă
cifrată*) (III) 165
Sînt un schit de blăni și doage (*Pisanie*) (II) 205
Sînt un școlar, întîrziat în vreme (*Din peșteri*)
(III) 273
Sînt vinovat că am rîvnit (*Psaln*) (I) 24
Spuneai ceva? Spuneam ceva? Se pare (*Spuneai
ceva?*) (III) 281
Spuză fierbinte, drumul fierbinte (*Spuză fierbinte*)
(II) 232
Statuia zveltă și însemnînd, se pare (*Înviere*)
(I) 12
Stăi, călăreț! (*Ora tîrzie*) (III) 19
Stă singuratec cîinele. De pază (*Stă singuratec*)
(II) 149
Stihuri, zburați acum din mîna mea (*Epigraf*)
(I) 195
Străbatem iarăș parcul, la pas, ca mai nainte
(*Toamna*) (I) 89
Streină? Și streină! Venise de departe (*Streină*)
(III) 280
Stupul lor de pe vilcea (*Stupul lor — Prisaca*)
(IV) 172
Subt povîrnișul caselor de șită (*Schiwnicie*) (I) 157

Sufletule, iată stihuri fără chip (*Iată, sufletule...*)
(II) 71
Sufletul meu e cîine credincios (*Cîinele sufletului*)
(II) 187
Sufletul meu își mai aduce-aminte (*Arheologie*)
(I) 63
Sufletul mîe un leagăn de păpuși (*Mărturie pe
vicoară și arcuș*) (II) 172
Sufletul tău e parc, de stîlpi, la rînd (*Interior de
schit*) (I) 136
Sunați de seară ca-ntr-o dimineață (*Clopoțele*)
(II) 191

Șchiopătînd la ușa mare (*Urare*) (II) 26
Și-a făcut înghițitoare (*Epitaf*) (IV) 264
Și-a mai trecut o vreme, și zeci de vremi, și sute
(*A mai trecut o vreme*) (III) 106
Și-a răzimat scară (*De dincolo*) (I) 182
Șopîrlele verzi și cenușii, din chiparoși (*Căsnicie*)
(II) 64

Taci. Nu te mișca (*Denie cu clopote*) (I) 135
Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțite (*Natură
moartă*) (IV) 32
Tare sînt singur, Doamne, și pieziș! (*Psaln*)
(I) 36
Te-ai oprit într-un cais (*Nici n-ai pasă*) (II) 38
Te-am ridicat pe-o coastă cu izvoare (*Inscripție pe
o casă de țară*) (III) 10
Te cînt și-acum din depărtare (*Din drum*) (I) 13
Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere (*Psaln*) (I) 62
Te iată iarăș singur, în luntrea cît o scoică
(*Fiara mării*) (I) 51
Te-nvață toți deșteptii, scriind, cei poezie (*Bilete
de papagal — 7*) (IV) 250
— « Te rog de-atîta vreme, și nu ți-e de zăbavă
(*Focul și lumina*) (III) 239

Te urmăresc prin veacuri, prin vârste și milenii
(*Umbra*) (III) 65

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut
(*Mitra lui Grigorie*) (I) 91

Tînjesc pe nădelele (*Mise sete*) (III) 277

Toarce supărat (*Horă de șoareci*) (II) 136

Toată ziua, toată noaptea treaz (*Deșertăciune*)
(III) 284

Toate (*Cuvinte stricate*) (II) 87

Toate stelele care au trecut (*Toate stelele*) (II) 76

Tocindu-ți plumbul pe hîrtie (*Didactică*) (IV) 36

Tot ceasul îmi aduce un dar și o jertfă nouă
(*Heruic*) (I) 122

Totdeauna cîte două (*Perechi*) (IV) 139

Tot o sarică măncape (*Tot o sarică*) (II) 74

Tot sufletu-i un clopot mișcat în vînt pe toarte
(*Voci*) (I) 161

Toți au fost un timp. Eu sînt (*Inscripție
pe biserică*) (III) 26

Tece ca o pinză, desfăcut din trîmbe (*Drumul cu
povești*) (IV) 159

Treci peste tine, ca peste un drum închis
(*Ora rece*) (III) 18

Trecînd ciociul, ieri, prin arătură (*Trecînd
ciociul*) (III) 163

Trecînd pe puntea-ngustă (*Creion*) (I) 78

Trecutul acela e al meu (*Inscripție în dosul unui
portret*) (III) 35

Trei cuvinte viața întreagă (*Inscripție în inel*)
(III) 38

Tu ești asemenea celui care (*Suiș*) (I) 160

Tu ești? L-am întrebat. Că mi se pare (*Mi se
pare...*) (II) 174

Tu miroși ca marmura și apa din fîntînă
(*Ingenunchiere*) (II) 61

Tună-n cer. Se surpă, poate (*Tună*) (II) 44

Tu nu ești frumusețea spiralelor candido (*Tu nu
ești frumusețea...*) (I) 126

Tu, pentru stîrpitura cu o slujbă peste oale (*Lupă
și război*) (III) 99

Tu taci, tu te-ai ascuns, tu pieri (*Tu taci*) (II) 155

Tu și-ai strecurat cîntecele în mine
(*Morgenstimmung*) (I) 33

Țăpos ca un cui (*Lache*) (I) 213

Țărani, femei, pe drumul de Periș (*Mormînt în
drum*) (IV) 265

Țesînd mătasea, în urzeală (*Un cîntec*) (I) 180

Ți-ai cam greșit, Alteță, cariera (*Alteță*) (IV) 268

Ți-am povestit și ți-am adus aminte (*Ce vrei?*)
(II) 281

Ții firea ta de la pămînt (*Bărăganul*) (I) 175

Ți-ai vîr în brîu, păstrează-ți treaz în teacă
(*Inscripție pe un cușit*) (III) 17

Ți-oi întorc pe dos și față și nu mă pot supune
(*Să ți-o sărut*) (III) 81

Uite-l, vine Bulibașa (*Uite-l, vine*) (IV) 240

Uite-ți trecutul în palmă... Te gîndești...
(*Timpuri*) (I) 173

Un altul zise: — «Oameni, ca să-nțelegeți bine
(*Un altul zise*) (III) 102

Un arendaș de țară, dintr-o mie (*Vacile*) (III) 174

Un avînt nestăpînit (*Doină pe fluier*) (III) 136

Un biet plugar, odată, să-l suflă, să-l dai jos
(*Trișca*) (IV) 74

Un colț de țară urcă lin Carpații (*Un colț
de țară*) (III) 161

Un croitor zăcea bolnav (*Comoara*) (IV) 44

Undăntinsă, val cu val (*Marină*) (I) 21

Unde fugi, nebună oarbă (*Urechelnița*) (II) 32

Un lazaret clădit în papainoage (*Un lazaret*)
(II) 276

Un om fuseseră frunză și numai om cu om (*Om
cu om*) (III) 88

Un om umbla să bage-n casă (*Scîndura*) (IV) 52

Un păianjen, ca un neg (*Seara*) (II) 13
 Un plop uscat și lângă plop o școală (*Un plop uscat*) (II) 150
 Un samsar, odinioară (*Biblioteca*) (IV) 59
 Urîndu-se singur în stihii (*Adam și Eva — Adam și Eva*) (IV) 215

Vecinul meu a strîns cu nendurare (*Psalm*) (I) 131
 Veniră pîlcuri, de Florii (*Cîrip*) (II) 15
 — « Vezi cum îți dă cu tifla omul din colț, vecine (*Balada înghițitorului*) (IV) 68
 Viață de foc! ce faci în vatra noastră? (*Inchindăciune*) (I) 123
 Vin, iată-le, tot de la sine (*Reminiscențe*) (II) 199
 Vino joc de vorbe goale (*Creion*) (I) 32
 Vinomii tot tu'n fereastră, stea'n fundul lumii vie (*Vinomii tot tu...*) (I) 112
 Vîntul nostru mic mă cruță (*Vînt străin*) (II) 111
 Vîntul strigă: nu-i răspunde (*Pui de vînt*) (II) 102
 Vrabii casnice, știute (*Casa cu vrăbii*) (IV) 125
 Vrei tu să fii pămîntul meu (*Logodnă*) (II) 58
 Vrui, cititorule, să-ți fac un dar (*Cuvînt*) (II) 7
 Vultûrul prigonit de vînt (*Șoim și fată*) (IV) 11

Zămislită nu se știe pentru ce mîhnirii noastre (*Apă trecătoare*) (I) 152
 Zăresc în mine șesuri și temelii de munți (*Natură moartă*) (III) 269
 Zboară coasa prin trifoi (*La cosit*) (III) 53
 Zi albă, zi ușoară, de zăpadă (*Ziua albă*) (II) 146
 Zi cu zi, îmi faci cadou (*Giuaere*) (II) 42
 Zilele albe, iată, au început să plece (*Toamnă de suflet*) (I) 184
 Ziua cenușie, vinătă și tristă (*Ziua cenușie*) (II) 147
 Ziua de ieri s-a ținut după mine, crezînd (*O zi*) (I) 176
 Zgomotul de lanțuri multe (*Galere*) (I) 206
 Zmeu', dog de vînătoare (*Zmeu'*) (IV) 120

Abece (IV) 109
 Acul și Ața (IV) 49
 Adame (III) 84
 Adam și Eva (IV) 215
 Adam și Eva (*Urîndu-se singur în stihii*) (IV) 215
 Adormita (III) 49
 A, E, I, O, U (III) 82
 A fost, n-a fost? (IV) 271
 A fost o noapte oarbă (III) 108
 Agate negre (I) 92
 Ai văzut? (II) 208
 Alba (II) 181
 Aleluia! (I) 239
 Alfabetul (IV) 112
 Altar la Putna (III) 268
 Altă dată (II) 248
 Alteță (IV) 268
 A mai trecut o vreme (III) 106
 A murit Aurica (II) 217
 Apă trecătoare (I) 152
 Apocalips (II) 203
 Arenda (III) 176
 Arheologie (I) 63
 Arici, arici, bogorici (IV) 138
 Aripă mici (IV) 166
 Așteptare (III) 274
 Au trecut... (II) 179
 A venit (II) 109

Baba Moartea (II) 214
 Baba-n sat (III) 61
 Balada înghițitorului (IV) 68
 Balada măștrilor (IV) 40
 Bănuțul (IV) 135
 Bărăganul (I) 175
 Bășica de săpun (IV) 10
 Belșug (I) 50
 Biblioteca (IV) 59
 Bilete de papagal (IV) 249
 Binecuvîntare (I) 55
 Biserica din gropi (I) 113
 Biulbiul (I) 85
 Bivolul de jar (II) 234
 Bilci în Aldebaran (II) 114
 Blesteme (I) 140
 Boierii (III) 172
 Buna Vestire (I) 146
 Bursuc (III) 264
 Buruiană, nu știu care (II) 95

 Caligula (I) 104
 Cancelarul (IV) 270
 Candori (I) 219
 Casa cu vrăbii (IV) 125
 Cauza cauzelor (III) 153
 Cămașa de nuntă (III) 130
 Căsnicie (II) 64
 Cătunul (II) 260
 Cățeii și păduchii (IV) 89
 Ceasul devapoi (I) 237
 Cei doi orbi (I) 165
 Cei fi și tu? (IV) 244
 Cel ce gîndește singur (III) 110
 Cenușa visărilor (I) 31
 Ce plîngi? (II) 156
 Cerbul și țințarii (IV) 78
 Cetate medievală (II) 189

Ce vrei? (II) 281
 Chemarea (I) 35
 Chemarea înălțării (III) 77
 Cina (I) 203
 Cinci cîrlige (IV) 165
 Cinci pisici (II) 33
 Cinci sute de coșciuge (II) 271
 Cine fuge? (IV) 252
 Cîrip (II) 15
 Cîinele sufletului (II) 187
 Cînd ei se bucură (II) 240
 Cînd s-ar opri secunda (II) 154
 Cînd veniră (II) 244
 Cîntare (I) 47
 Cîntec (III) 251
 Cîntec de adormit Mișura (I) 11
 Cîntec de boală (II) 117
 Cîntec de buduroi (IV) 170
 Cîntec de faur (IV) 238
 Cîntec de seară (III) 254
 Cîntec de somn (IV) 107
 Cîntec din fluier (I) 187
 Cîntec din frunză (I) 172
 Cîntec la fereastră (III) 258
 Cîntec mut (I) 223
 Cîte puhoae! (II) 261
 Clocitoare (IV) 64
 Clopotele (II) 191
 Coconu Alecu (1) (III) 123
 Coconu Alecu (2) (III) 124
 Coconu Alecu (3) (III) 126
 Coconu Alecu (4) (III) 127
 Coconu Alecu (5) (III) 128
 Colind (II) 99
 Colindă de Crăciun (IV) 148
 Comoara (IV) 44
 Confidență (II) 14
 Consolări (IV) 34

Convoiul (I) 229
 Convoiul sicriilor (II) 272
 Copilă (II) 159
 Copil din flori (III) 89
 Coșarul alb (II) 197
 Creion (*Făste, suflăte, copil*) (IV) 95
 Creion (*În grădina care scriu*) (II) 18
 Creion (*Luna umblă printre case*) (I) 162
 Creion (*Obraji tăi miș dragi*) (I) 43
 Creion (*Vino joc de vorbe goale*) (I) 32
 Creion (*Opreșteți alăuta, lăutare*) (III) 294
 Creion (*Trecând pe puntea îngustă*) (I) 78
 Crezi basmul... (II) 175
 Cristelnița (IV) 266
 Crucea veche (II) 101
 Cucoana mare (III) 179
 Cuiul (IV) 134
 Cuiul (IV) 42
 Cultură (III) 157
 Cuprinsul (II) 211
 Curgeți, vânturi (II) 242
 Cuvinte stricate (II) 87
 Cuvînt (II) 7
 Cuvînt înainte (III) 115

Dacica (II) 120
 Da, e lung (II) 255
 Dalila (III) 221
 Dar ochii tăi? (III) 85
 Darurile (IV) 167
 De-abia plecaseși (III) 278
 De ajun (III) 57
 De-a v-ași ascuns... (I) 189
 De ce aș fi trist? (III) 255
 De cînd mă știu (II) 212
 De Crăciun (II) 51
 De dincolo (I) 182
 De la Jii, în drum (II) 258

De multe ori (II) 239
 Denie (I) 30
 Denie cu clopote (I) 135
 De Paști (II) 16
 De pe podul rîului (II) 77
 Descîntec (I) 39
 Desen romantic, zgîriat pe o amforă veche
 (II) 182
 Despărțire (I) 115
 Deșertăciune (III) 284
 De ziua cărturarului (IV) 251
 Didactică (IV) 36
 Dihania (IV) 56
 Dimineața (I) 221
 Din balcon (III) 292
 Din drum (I) 13
 Din nou (I) 110
 Din peșteri (III) 273
 Din taine (III) 93
 Doi cocoși (III) 47
 Doi copii sau dus (II) 123
 Doi frumoși (II) 35
 Doină (III) 145
 Doină din frunză (III) 146
 Doină pe fluier (III) 136
 Doină pe nai (III) 140
 Doliu (I) 60
 Domnița (II) 21
 Domniță... (II) 152
 Dor dur (I) 64
 Dormi? (II) 78
 Două capre (II) 31
 Două nopți (II) 269
 Dragoste (II) 65
 Drum în iarnă (I) 69
 Drumul lung (II) 257
 Drumul cu povești (IV) 159
 Dudaia (III) 132

Duhovnicească (I) 144
Durerea mea... (II) 72

E advocat (III) 148
Ecurile/acestea (III) 279
Epigraf (I) 195
Epilog (III) 203
Epitaf (*Hoinul de sub piatra mea*) (IV) 269
Epitaf (*Nainte de a lăsa condeiul să zacă*) (I) 100
Epitaf (*Nu mîncat și nu băut*) (IV) 254
Epitaf (*Plin de cîte racile*) (IV) 235
Epitaf (*Și-a făcut înghițitoare*) (IV) 264
Erau trei (II) 278
Eu, umbra (III) 79
Evoluție (III) 178
Evoluții (I) 72
Ex libris (III) 11

Fabula (IV) 7
Fabulă inversă (IV) 87
Facerea lumii — Balet pe șapte silabe (IV) 96
Făcătură (II) 113
Făclii (I) 174
Fătălăul (I) 217
Fetele mele (IV) 163
Fetica (*P r i s a c a*) (IV) 175
Fiara mării (I) 51
Flacăra păzită (III) 73
Flautul descîntat (IV) 15
Flămînzării (III) 171
Flori de mucigai (I) 199
Foaie verde la Paris (IV) 255
Focul și lumina (III) 237
Frageda (II) 85
François Villon (II) 166
Frunză palidă, floare galbenă (II) 97
Frunze pierdute (III) 271
Fugara (III) 182

Galere (I) 206
Generații (I) 230
Ghicitoare (IV) 137
Ghicitoarea (II) 23
Giuvaere (II) 42
Giri/Gîri (IV) 145
Gîsca inspirată (IV) 63
Glorie (II) 279
Graiul nopții (I) 83
Gravură (I) 76
Gravură veche (III) 267
Greierele (IV) 127
Gura lumii (IV) 66

Haide (II) 56
Hamlet (III) 207
Har (I) 171
Haruri (III) 289
Heruvic (I) 122
Heruvim bolnav (I) 46
Hîtrul (IV) 236
Hora lui Esop (II) 127
Horă de băieți (II) 129
Horă de șoareci (II) 136
Horă de ucenici (II) 131
Horă în grădină (II) 134
Horă'n bătătură (II) 135
Hoțu' (IV) 118

Iada (IV) 147
Iarbă trează (II) 93
Iarna blajină (II) 49
Iată, sufletule... (II) 71
Icoană (I) 88
Idealist (IV) 231
Iese vatra (II) 119
Incertitudine (I) 193
Inimă de cîine (IV) 141

Inscriptia inscriptiilor (III) 7
 Inscriptie (III) 16
 Inscriptie de bărbat (III) 42
 Inscriptie de catapetasmă (III) 24
 Inscriptie de femeie (III) 43
 Inscriptie în dosul unui portret (III) 35
 Inscriptie în inel (III) 38
 Inscriptie în pantoful logodnicei (III) 37
 Inscriptie pe Ararat (III) 30
 Inscriptie pe Biblie (III) 13
 Inscriptie pe biserică (III) 26
 Inscriptie pe coif (III) 40
 Inscriptie pe mormânt (III) 22
 Inscriptie pe o casă de țară (III) 10
 Inscriptie pe oglinda mare (III) 39
 Inscriptie pe o pînă de barcă (III) 27
 Inscriptie pe o poartă de conac (III) 21
 Inscriptie pe o ușe (III) 15
 Inscriptie pe paraclis (III) 25
 Inscriptie pe paravan (III) 9
 Inscriptie pe păretele chiliei (III) 33
 Inscriptie pe steag (III) 31
 Inscriptie pe tobă (III) 28
 Inscriptie pe un craniu (III) 29
 Inscriptie pe un cuțit (III) 17
 Inscriptie pe un flacon de cristal (III) 41
 Inscriptie pe un inel (III) 23
 Inscriptie pe un pahar (III) 12
 Inscriptie pe un portret (III) 14
 Inscriptie pe ușa poetului (III) 32
 Interior de schit (I) 136
 Ion Ion (I) 209
 Iosif al Ungro-Vlahiei (I) 86
 Iscoada (P r i s a c a) (IV) 173

 Îmi pare rău (II) 185
 Împlinire (III) 70
 Închinăciune (I) 123

În deșert (III) 202
 Îngenunchiere (II) 61
 În golf (I) 159
 În perdea (II) 54
 În satele și văile (II) 254
 Întîmpinare (I) 121
 Întoarcere (II) 145
 Întoarcere în țărîină (I) 38
 Între două nopți (I) 103
 Într-un județ (II) 253
 Într-un lac (II) 122
 Înțelepciune (II) 162
 Înviere (*De cînd mîai pus capul pe genunchi, mie bine*) (II) 67
 Înviere (*Statuia zveltă și-nsemnînd, se pare*) (I) 12

Jale (III) 97
 Jignire (I) 81
 Joc de chiciuri (II) 52
 Joc de creion (IV) 132
 Judecata (IV) 25

Lache (I) 213
 La cosit (III) 53
 La popice (I) 207
 La stele (III) 71
 La treabă (II) 262
 Lin... (III) 257
 Lingoare (I) 148
 Lipsesc morminte (III) 121
 Logodnă (II) 58
 Luceferul (III) 286
 Lumină lină (I) 40
 Luna s-a (II) 116
 Luptă și război (III) 99

Mahalaua cu cocoși (II) 215
 Maica Scintila (I) 169
 Mai mult pământ (II) 73
 Mai sus (III) 87
 Marele Cioclu (IV) 272
 Marină (I) 21
 Mău întrebat (II) 246
 Măgăoaia (II) 270
 Mărturie pe vioară și arcuș (II) 172
 Mă uit (I) 185
 Mă uit la flori (II) 167
 Meiul (IV) 142
 Melancolie (I) 14
 Mesajul (IV) 267
 Miere și ceară (II) 17
 Miere sete (III) 277
 Miez de noapte (*Eu sînt acel pe care li-am visat*)
 (I) 143
 Miez de noapte (*Întîlnirea vîrful crucii*) (I) 44
 Miracol (III) 270
 Mireasa (II) 62
 Mirele (II) 60
 Mi se pare... (II) 174
 Mitra lui Grigorie (I) 91
 Mîhniri (I) 22
 Mîhniri de tînăr cărturar (IV) 28
 Mîna lui (III) 80
 Mînăstire (I) 66
 Mîngîieri (III) 56
 Mița (IV) 143
 Moartea în vatră (II) 273
 Morgenstimmung (I) 33
 Mormînt în drum (IV) 265
 Morții (I) 225
 Morți în crucea nopții (I) 94
 Moștenire (II) 104
 Munca (I) 231
 Muntele Măslinilor (I) 16

Natură moartă (*Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțite*) (IV) 32
 Natură moartă (*Zăresc în mine șesuri și temelii de munți*) (III) 269
 Năluca (III) 276
 Născocitorul (III) 74
 Neguțătorul umilit (II) 210
 Nehotărîre (I) 58
 Nepăsare (IV) 140
 Nici nu-i pasă (I) 38
 Niciodată toamna... (I) 45
 Nici o silabă întreagă (III) 67
 Noaptea (III) 48
 Noapte de an — Colinde (IV) 155
 Noi moștenim (II) 252
 Nostalgii (I) 236
 Nu am... (II) 83
 Nu e (II) 88
 Nu mai zăresc... (II) 161
 Nunta (III) 91
 Nu-nțelegeam (II) 250
 Nu spune (III) 282
 Nu te teme (I) 192
 Nu v-am sădit (II) 94

O furnică (II) 40
 Ogor pustiu (II) 230
 O lacrimă (II) 165
 O lăcustă (II) 28
 Om cu om (III) 88
 Om de pământ (II) 106
 Omule (II) 226
 O noapte (I) 238
 Ora rece (III) 18
 Oraș medieval (I) 30
 Ora tîrzie (III) 19
 O răzbunare (III) 192

Osemințe pierdute (I) 96

O zi (I) 176

Parada (II) 9

Paradisul (Adam și Eva) (IV) 216

Pasările cerului (IV) 168

Pasările de fier (II) 267

Pasul dulce (III) 260

Paza bună (Prisaca) (IV) 173

Paznicul (II) 280

Păcatul (Adam și Eva) (IV) 219

Păianjenul (II) 184

Păianjenul negru (IV) 72

Părețele de var (II) 229

Pășăruică (III) 263

Păstrează (II) 158

Pătru al Catrinicii (III) 187

Pedeapsa (Adam și Eva) (IV) 220

Pe drum (III) 76

Pe o piatră (IV) 115

Pe ploaie (I) 26

Pe răzătoare (III) 117

Perechi (IV) 139

Pia (I) 53

Pisanie (Dă-mi durere și prigoană) (II) 196

Pisanie (Între drumuri și castani) (II) 192

Pisanie (Sînt un schit de blăni și doage) (II) 205

Pizma (II) 206

Pînă atunci (III) 69

Ploaie (I) 167

Plugule (I) 15

Poartă cernită (I) 41

Poate că este ceasul (I) 57

Poema (III) 287

Poetului necunoscut (III) 293

Podoabe (II) 45

Pomul (IV) 162

Portret (I) 128

Porunca (Adam și Eva) (IV) 218

Potcovarii (I) 166

Potirul mistic (I) 125

Prefață (Țara piticilor) (IV) 176

Prietenie (III) 95

Prietenul (III) 266

Prietenul sufletește (IV) 233

Prigoana (I) 28

Prințul (I) 71

Prisaca (IV) 172

Priveghere (I) 177

Psalm (Aș putea vecia cu tovărășie) (I) 18

Psalm (Ca să te ating, strîș pe rădăcină) (I) 163

Psalm (Călare-m șa, de-a fuga pe vînt, ca
Făt-Frumos) (III) 288

Psalm (Fără te ști decît din presimțire) (II) 170

Psalm (Nuși cer un lucru prea cu neputință) (I) 54

Psalm (Pentru că ma putut să te-nțeleagă) (I) 68

Psalm (Pribeag în șa, în munte și pe ape) (I) 80

Psalm (Ruga mea e fără cuvinte) (I) 48

Psalm (Sînt vinovat că am rîvnit) (I) 24

Psalm (Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!) (I) 36

Psalm (Te drămuiesc în zgomot și în tăcere) (I) 62

Psalm (Vecinul meu a strîns cu nendurare) (I) 131

Psalmistul (III) 295

Psalmul de taină (I) 116

Pui de găi... (I) 200

Pui de greier (IV) 146

Pui de vînt (II) 102

Punga (III) 134

Putina cu clei (IV) 54

Puțin (I) 74

Rada (I) 234

Raport de prefect (III) 164

Răscruce (III) 252

Răspuns la telegramă (III) 167

Răzbunare (Din vîlul nopții rupi o stea) (I) 158

Răzbunare (*Mău apăsai bătrînii și tinerii și cei*)

(IV) 225

Răzvrătitul (III) 118

Reminiscențe (II) 199

Replică la răspuns (III) 169

Restituiri (I) 108

Rînduiala (III) 100

Romanță (IV) 245

Rue de Saint-Pierre (II) 151

Rugăciune (II) 195

Rugă de seară (I) 150

Rugă de vecernie (I) 138

S-a culcat o fiară (II) 236

Sarcină sacră (II) 207

Săștept? (III) 262

Satan (I) 98

Satul ei? (III) 191

Să țiio sărut (III) 81

Să vedem... (II) 84

Schivnicie (I) 157

Scîndura (IV) 52

Scrisoare (III) 283

Scrisoare — Din țară'n țară (III) 159

Seara (II) 13

Seară de mai (III) 265

Secera (III) 52

Seceta mare (II) 219

Serenada (II) 201

Serenadă (I) 212

Sfîntul (I) 233

Sfîntule (I) 179

Sfîrșitul toamnei (I) 129

Sici, bei (I) 222

Singure vin (II) 75

Smaranda (III) 50

Solie pierdută (II) 177

Sonet de izbîndă (I) 164

Spuneai ceva? (III) 281

Spuză fierbinte (II) 232

Stane, căpitane (III) 184

Stă singuratec (II) 149

Steaua'n iarbă (II) 34

Ștepele (II) 169

Știhuri (I) 154

Știnse scînteii (I) 106

Ștreche (I) 204

Ștreină (III) 280

Ștrigoi pribeag (IV) 247

Ștupul lor (*Prisaca*) (IV) 172

Suiș (I) 160

Șatra (I) 227

Șoim și fată (IV) 11

Telegramă cifrată (III) 165

Temeiul nîi frăția (III) 104

Testament (I) 9

Timpuri (I) 173

Tinca (I) 210

Tîlharul pedepsit (*Prisaca*) (IV) 174

Tîrlă (II) 148

Tîrziu de toamnă (I) 17

Toamna (I) 89

Toamnă (II) 48

Toamnă de suflet (I) 184

Toate stelele (II) 76

Tot o sarică (II) 74

Transfigurare (*Cu toate că iam spus că nu vreau*)
(II) 55

Transfigurare (*Pentru că am auzit*) (IV) 242

Trecînd ciociul (III) 163

Trișca (IV) 74

Triumful (I) 119

Trufașul (III) 94

Tu (II) 193

Tună (II) 44
Tu nu ești frumusețea... (I) 126
Tu taci (II) 155

Țara mea (IV) 226
Țara piticilor (IV) 176
Țara piticilor (*În pădurea cu furnici*) (IV) 178
Ție sufletul... (III) 261

Ucigă-l toaca (I) 215
Uite-l, vine (IV) 240
Ultimul ordin de la Interne (III) 201
Umbra (III) 65
Un altul zise (III) 102
Un cântec (I) 180
Un colț de țară (III) 161
Un critic (IV) 229
Un lazaret (II) 276
Un plop uscat (II) 150
Unui prieten mic (IV) 117
Un vis urât (IV) 70
Urare (II) 26
Urare la nuntași (III) 54
Urechelnița (II) 32

Vaca lui Dumnezeu (II) 19
Vacile (III) 174
Vicleim (IV) 243
Viii și morții (IV) 227
Vine de la sine (III) 272
Vino-mi tot tu... (I) 112
Viscolul (III) 58
Vînt de toamnă (I) 20
Vînt străin (II) 111
Vîntul (II) 47
Voci (I) 161
Vodă Tepeș (I) 101

Volumul și crîmpeiul (IV) 47
Vraciul (I) 133
Vrăbiile (II) 37

Zăbavă (II) 25
Zăpadă (I) 156
Zdreanță (IV) 130
Ziua albă (II) 146
Ziua cenușie (II) 147
Zmeu' (IV) 120

CUPRINS

FABULE

<i>Fabula</i>	7
<i>Bășica de săpun</i>	10
<i>Șoim și fată</i>	11
<i>Flautul descântat</i>	15
<i>Judecata</i>	25
<i>Mîhniri de tînăr cărturar</i>	28
<i>Natură moartă</i>	32
<i>Consolări</i>	34
<i>Didactică</i>	36
<i>Balada maeștrilor</i>	40
<i>Cuiul</i>	42
<i>Comoara</i>	44
<i>Volumul și crîmpeiul</i>	47
<i>Acul și Ața</i>	49
<i>Scîndura</i>	52
<i>Putina cu clei</i>	54
<i>Dihania</i>	56
<i>Biblioteca</i>	59
<i>Gîsca inspirată</i>	63
<i>Clocitoarea</i>	64
<i>Gura lumii</i>	66
<i>Balada înghițitorului</i>	68
<i>Un vis urît</i>	70
<i>Păianjenul negru</i>	72
<i>Trișca</i>	74
<i>Cerbul și fînșarii</i>	78
<i>Fabulă inversă</i>	87
<i>Cățeei și păduchii</i>	89

COPILĂREȘTI

Creion	95
Facerea lumii — Balet pe șapte silabe	96
Cîntec de somn	107
Abece	109
Alfabetul	112
Pe o piatră	115
Unui prieten mic	117
Hoșu'	118
Zmeu'	120
Casa cu vrăbii	125
Greierile	127
Zdreanță	130
Joc creion de	132
Cuibul	134
Bănușul	135
Ghicitoare	137
Arici, arici, bogorici	138
Perechi	139
Nepăsare	140
Inimă de cîine	141
Meiul	142
Mîșă	143
Gîri-Gîri	145
Pui de greier	146
Iada	147
Colindă de Crăciun	148
Noapte de an — Colinde	155
Drumul cu povești	159
Pomul	162
Fetele mele	163
Cinci cîrlige	165
Aripi mici	166
Darurile	167
Pasărilor cerului	168
Cîntec de buduroi	170

Prisaca	172
Stupul lor	172
Iscoada	173
Paza bună	173
Tîlharul pedepsit	174
Fetica	175
Tara piticilor	176
Prefață	176
Tara piticilor	178
Adam și Eva	215
Adam și Eva	215
Paradisul	216
Porunca	218
Păcatul	219
Pedeapsa	220

ADDENDA

Răzbunare	225
Tara mea	226
Viii și morții	227
Un critic	229
Idealist	231
Prietenul sufletesc	233
Epitaf (Plin de cîte racile)	235
Hîrtrul	236
Cîntec de faur	238
Uite-l, vine	240
Transfigurare	242
Vicleim	243
Cei fi și tu?	244
Romanță	245
Strigoi pribeag	247
Bilete de papagal	249
1 (Frontul, slava mea enormă)	249
2 (Cemi tot vorbești de geniu și talent)	249
3 (Ești viteaz, te știi, și ai fost)	249

4 (Cînd traduci, pare că scrii)	249
5 (Nus așa de fioros)	250
6 (Are-o fire minunată)	250
7 (Te nvață toți deșteptii, scriind, ce-i poezie)	250
<i>De ziua cărțurului</i>	251
<i>Cine fuge?</i>	252
<i>Epitaf (Nu mîncat și nu băut)</i>	254
<i>Foaie verde la Paris</i>	255
<i>Epitaf (Și-a făcut înghițitoare)</i>	264
<i>Mormînt în drum</i>	265
<i>Cristelnița</i>	266
<i>Mesajul</i>	267
<i>Alteță</i>	268
<i>Epitaf (Hoitul de subt piatra mea)</i>	269
<i>Cancelarul</i>	270
<i>A fost, nu fost?</i>	271
<i>Marele Cioclu</i>	272

Tabla alfabetică a poeziilor

după primul vers	279
după titlu	303

